

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம:

உபயவேதாந்தவித்வத் ஸார்வபௌமராயெழுந்தருளியிருந்த
காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள்ஸ்வாமி
திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸீத்தாந்த ப்ரகாசிகை.

அந்த ஸ்வாமியின் வாழ்நாளில்
மதுரை ஹரிஸமய திவாகரம் பத்திரிகையில்
அச்சாகி வெளிவந்தவரை.
(அபூர்ணம்.)

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

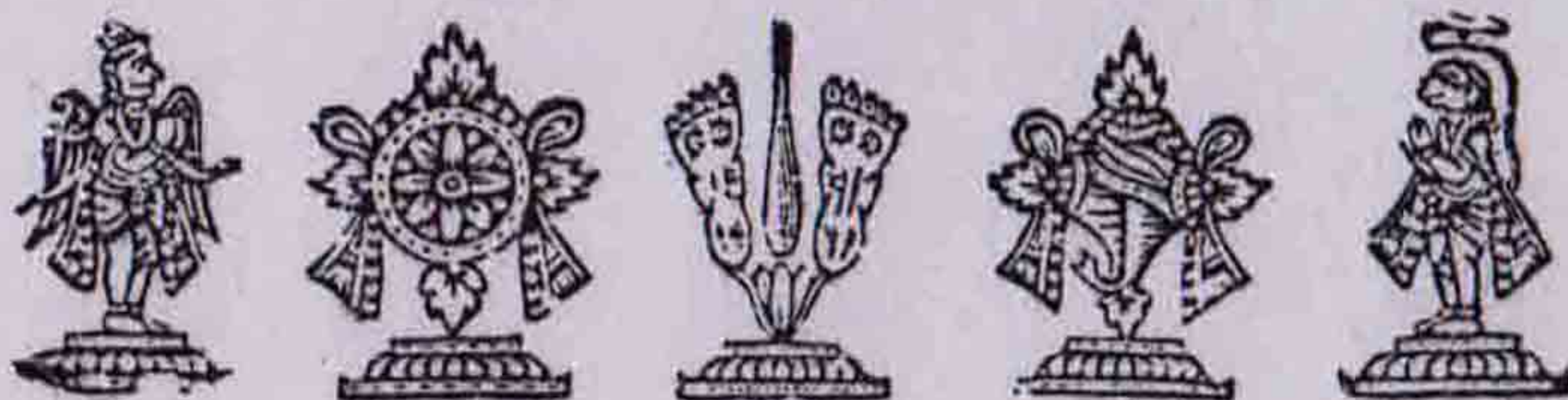
மதுரை, ஸ்ரீவைஷ்ணவ பாதரேணு

V. சேஷராமா நுஜதாஸனால்

மதுரை ஹரிஸமய திவாகர அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு
வெளியிடப்பட்டது.

1961

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம:

உபயவேதாந்தவித்வத் ஸார்வபௌமராயெழுந்தருளியிருந்த
காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள்ஸ்வாமி
திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ப்ரகாசிகை.

(ஹரிஸமய திவாகரம் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது)

மதுரை, ஸ்ரீவைஷ்ணவ பாத்ரேணு

V. சேஷராமாநுஜதாஸனால்

மதுரை ஹரிஸமய திவாகர அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்ட
வெளியிடப்பட்டது.

1961

இதன் விலை ரூ. 1.

பூர்:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமதுபயவேதார்த மஹாவித்வான்
காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள்ஸ்வாமி

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஸ்ரீராமா நுஜ ஸித்தாந்த ப்ரகாசிகை.

— 222 —

தருணரருணாம்புஜவிகாலிபொருதம்
கருணாரபெலகவருணாமய:விஹம் ।
புரணாமதாதிபுஹரபெணகஜீகந்தம்
புரணம்பெஜபவரடிம்பரபாலபம் ॥ (1)

வாரணாவதஸி ரொலிவகுஷணம்
வாரணாதிபுமநெண்கழீகழிதம் ।
வாரணாந்தகதிசுடாரவெஹவம்
வாரணாபலிவசுடாரவசுஹம் ! (2)

நிரங்குமகெநயபரதிநொரலம்
விஹாரவாஜொஹரிதி துஹிதஃ ।
யஹங்குமஹாரஹாரமாவதெயஸஃ
தஹாஸுணீதாந்திஹகீஹரிபந்தஃ ॥ (3)

குவையுமீடுபெயநுஷுமொஹி:
கூரிதிநீதாநுதொநீநாஸுமகூ:
நாயதுகூஸுமஸ்தாநீயும:
நகூநீகொநாயநீஸாவ-ஹஸிதாநீ || (4)

பொருள் வெணவழி தாங்குரிவாழ்ந்தி
வந்தியாகெனியொயா

— பாஞ்சராத்ர-திவ்யப்ரபந்தங்களைப்பற்றி —

பாஞ்சராத்ரம், ஸர்வஜ்ஞனாய் சேதனர்களுடைய உஜ்ஜீவனத்தில் ப்ரவ்ருத்தனாயிருக்கிற ஸர்வேசுவரனால் அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையால், வேதம்போல் தன்னுடைய ப்ராமாண்யத்தில் மற்றொன்றை அபேக்ஷியாமலிருப்பதால் வேததுல்யம். அப்படியே மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ஸூக்திகளும் வேததுல்யங்களாம். அன்றிக்கே வேதம்போல் ஆநுபூர்வி வேறுபடாமல் “என்முன் சொல்லும் முவுருவாமுதல்வனே” என்றும், “திருநாமச் சொற்கற்றனமே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேசுவரன் ஆழ்வாருக்கு உபதேசிக்க, ஆழ்வார் மதுரகவிகளுக்கு உபதேசிக்க, இப்படி நாதமுனிகள் முதலாகப் பரம்பரையாக வருகிறபடியால் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நாலு பிரபந்தங்களும் நாலு வேதங்களாகவும் மற்ற ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ஸூக்திகள் அவைகளுக்கு அங்கங்களாயும் உபாங்கங்களாயும் உள்ளன என்பது சில ஆசார்யர்களுடைய அபிப்பிராயம்.

வேதத்தின் பாகுபாடு.

இனி வேதம் கருமபாகமென்றும் ப்ரஹ்மபாகமென்றும் இரண்டு வகையாயிருக்கும். அவற்றுள் கருமபாகம் ஆராத்யனான ஸர்வேசுவரனுடைய ஆராதனங்களான யஜ்ஞம் முதலான கர்மாக் களையும், அவைகளுடைய அநுஷ்டானப் பிரகாரத்தையும் விளக்க மாய்ச் சொல்லும். இதற்கு உபப்ரும்ஹணங்கள் (வழிநூல்கள்) மநுஸ்மிருதி முதலான தர்ம சாஸ்திரங்களாம். ப்ரஹ்மபாகம் ஆராத்யனான ஸர்வேசுவரனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளையும் அவனை யடைவதற்குரிய உபாயத்தையும் அதனுடைய பலத்தையும் நேராகப் பிரதிபாதிக்கும். இதற்கு வழிநூல்கள் ஸ்ரீராமாயண பாரதங்களான இதிறாஸங்களும் விஷ்ணுபுராணம் முதலான ஸாத்விக புராணங்களுமாம்.

— வேதத்தின் வழிநூல்களைப்பற்றி —

இதில் பூருவபாகத்தின் வழிநூல்களான தர்ம சாஸ்திரங்களில் ஆராதனமான கர்மாவினுடைய நிருபணத்தில் ஆராத்யனான ஈசுவரனுடைய ஸ்வரூப நிருபணத்தில் ஆராதனமான கர்மாவினுடைய நிருபணமும் இன்றியமையாததாய் ஏற்பட்டிருக்கும்.

அந்த இரண்டு நிருபணங்களும் மிகவும் உபயுக்தங்களாகையால், இரண்டுவிதமான வழிநூல்களும் இரண்டுவித நிருபணங்களிலும் அவைகளுக்காகவே ப்ரவ்ருத்தங்களாகையால் ஈசுவர ஸ்வரூப நிருபணத்தில் தர்மசாஸ்திரங்களும், கர்ம நிருபணத்தில் இதிறாஸ புராணங்களும் அந்யபரங்களன்று. ஆதலால் ஈசுவர ஸ்வரூப நிருபணத்தில் தர்மசாஸ்திரம் இதிறாஸ புராணத்தைக் காட்டிலும் துர்ப்பலமென்றும், அப்படியே ஆசார நிருபணத்தில் தர்மசாஸ்திரத்தைக் காட்டிலும் புராணம் துர்ப்பலமென்றும் சொல்லுவது பிரமாணத்துக்கு ஒத்ததன்று. இந்த விஷயம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் ஸ்மிருத்யதிகரணத்தில் விளக்கமாகக் காணலாம். இந்த விஷயத்தைத் தர்மசாஸ்திர நிரந்தனகாரரான வைதிக ஸார்வபௌமர் “தசநிர்ணயி” என்கிற க்ரந்தத்தில் ஸ்ரீஜயந்தி நிர்ணயத்தில் விவரித்து நிருபித்திருக்கிறார். இதுநிற்க.

— ரஹஸ்யக்ரந்த ப்ரஸ்தாபம் —

“சாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் பஹுக்லேசம் புத்தேச் சலக காரணம்— உபதேசாத் ஹரிம் புத்வா விரமேத் ஸர்வகர்மஸு” என்கிற சுலோகத்தின்படி உபதேச சாஸ்த்ரமும் பிரமாணம். உபதேச சாஸ்த்ரமாவது—ஆசார்யனால் உபதேசிக்கப்பட்ட ரஹஸ்யத்ரய சாஸ்த்ரம். இந்த விஷயம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் லகு ஸித்தாந்த ச்ருதப்ரகாசிகையில் விளக்கமாம். இவ்விஷயம் பிரமேய பரிச்சேதத்தில் விவரிக்கும் படியாயிருக்கும். இந்த உபதேச சாஸ்த்ரார்த்த விசார ரூபங்களான ஸூத்திரங்களாகவே “ஸ்ரீ வசனபூஷண”மும், “ரஹஸ்யத்ரய”மும், லோகதேசிகனால் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளன. இவற்றிற்கு வ்ருத்தி க்ரந்தம் மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த வியாக்யானங்களாம். இந்த ஸூத்திரங்களுக்குப் பாஷ்யங்களாக குன்னத்தூர் ஐயன், சுத்தஸத்வம் எம்பாவையங்கார் என்கிற இவ்விருவரும், “ஸ்ரீ வசனபூஷண மீமாம்ஸா பாஷ்யம்” என்றும், “ரஹஸ்யத்ரய மீமாம்ஸா பாஷ்யம்” என்றும் இரண்டு பாஷ்யங்கள் முறையே அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள்.

இந்த அர்த்தவிசேஷங்களை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸாஸ்த்ரம் கருக்கமாய் அருளிச்செய்யப்பட்டன. இவை பிரமேய பரிச்சேதத்தில் நிருபிக்கும்படியாயிருக்கும். இவ்வர்த்த விசேஷங்கள்

“சரமசுலோக சந்திரிகை” யிலும், “சரமசுலோக டிப்பணி” யிலு
ஸ்ரீ பரமஹம்ஸேத்யாதி எம்பார் ஜீயர்ஸ்வாமி ஸாதித்த க்ரந்தங்க
லும் விஸ்தரிக்கப்பட்டன.

— சிஷ்டாசார ப்ராமாண்ய ப்ரஸ்தாவம் —

அப்படியே “தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம்” என்கிறபடியே
சிஷ்டாசாரமும் பிரமாணம். “தர்மஜ்ஞஸமயம் பிரமாணம்”மென்.
முந்திச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், சிஷ்டாசாரம் முக்ய பிரமாணம்.
சிஷ்டர்களாகிறார் பகவத் கடாசு விசேஷத்தால் அடையப்பெற்
திவ்ய ஜ்ஞாநத்தை யுடையவர்களான ஆழ்வார்கள். இந்த விஷய
தை “சொல்லும்அவிடு சுருதியாம்” என்று ஞானசாரத்தில் அருள
ளப்பெருமா னெம்பெருமானார் ஸுசிப்பித்திருக்கிறார். அப்படியே
திருப்பாவையில் “மாலேமணிவண்ண” என்கிற பாட்டில் “மே
யார் செய்வனகள்” என்கிற வாக்யத்தினுடைய வ்யாக்யானாவஸர
தில் அழகியமணவாளப்பெருமாள்நயினார் லியக்தமாக அருளிச்செ
திருக்கிறார். நிற்க. மீமாம்ஸையில் சுருதிஸ்மிருதி விருத்தமாக
சிஷ்டாசாரம் பிரமாணமன்றென்று சொல்லியிருப்பது ஸாசுநா
பகவத் தத்வதர்சிகளான ஆழ்வார்களைத் தவிர, கேவலஸ்மர்த்தா
களான சிஷ்டர்களுடைய ஆசாரவிஷயம்.

— இராமாநுச நூற்றந்தாதியைப்பற்றி —

இனி இராமாநுச நூற்றந்தாதி திவ்யப்பிரபந்தங்களின் என்
ணிக்கையிற் சேராமல் திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்குண்டான பெருமை
யைப் பெற்றது என்கிற விஷயம் சிஷ்டாசாரஸித்தம்.

ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களான திவ்யப்பிரபந்தங்கள்
ஆழ்வார்கள் காலத்திற்குப் பிறகு பிரசாரம் இல்லாமல் லோபத்
யடைய, பின்பு நாதமுனிகள் காலத்தில் நாதமுனிகளுக்கு ஆழ்வா
நாலாயிரத்தையு மருளிச்செய்ததாகக் குருபரம்பரா ப்ரபாவத்திலிருந்
கிறது. அப்போது இராமாநுச நூற்றந்தாதி இல்லாமையாலும்
அவ்வாறில்லாதிருக்கினும். ஆழ்வார் இனி ஏற்படும் இந்தப்
பிரபந்தத்தையும் ஸாசுநாத்கரித்து அருளிச்செய்தார் என்பதற்கு
பிரமாணமில்லாமையாலும், நாதனுக்கு நாலாயிரமும் உபதேசித்
பிறகு பூர்வர்களுக்கு இராமாநுச நூற்றந்தாதியும் உபதேசமாகவே
வந்ததாகப் பிரமாணமில்லாமையாலும், “வேதத்துக்கு ஒமென்

மதுபோல்” என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தபடி
கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு” க்கு முந்தியுள்ள பிரபந்தங்கள் ப்ரண
வார்த்த விவரணமாயும். நம: சப்தத்துக்கு முக்யார்த்தமான பாகவத
சேஷத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறபடியால் “கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு”
நம: சப்தார்த்த விவரணமாயும். “பெரியதிருமொழி” மந்த்ரசேஷத்தி
னுடைய விவரணமாயும், திருவாய்மொழி த்வயார்த்த விவரண
மாயும். இயற்பா சரமசுலோகார்த்த விவரணமாயும் இருக்கும்
படியை அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில்
நிர்வஹித்தபடியை அநுஸரித்து, “உபதேசரத்தினமலை”யில்
வாய்த்ததிருமந்திரத்தின் மத்திம மாம்பதம்போல்” என்று தொடங்கி
அருளிச்செயல்நடுவே சேர்வித்தார் தாற்பரியந்தேர்ந்து” என்று
“கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பை”த் திவ்யப்பிரபந்தங்களிற் சேர்த்து
அருளிச்செய்ததுபோல் இராமாநுச நூற்றந்தாதியைத் திவ்யப்பிரபந்
தங்களிற்சேர்த்து அருளிச்செய்யாமையாலும், அப்படி நாலாயிரத்திற்
சேர்த்துக்கொள்வதாயிருந்தால் பாகவதசேஷத்வஞ் சொல்லப்பெற்ற
இப்பிரபந்தத்தைக் “கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு” என்ற பிரபந்தத்
தோடு சேர்த்து அநுஸந்திக்கவேண்டி வருகையாலும், ஸம்ப்ரதாயம்
அவ்வாறில்லாமல் பிரபந்தாந்தத்தில் ஸேவித்து வருகிறபடியாலும்,
இராமாநுச நூற்றந்தாதி நாலாயிரத்திற் சேர்ந்ததன்று.

ஆகிலும் கோயிலில் பெரியதிருநாள் ஸப்தாவரணோத்ஸவத்
தில் நம்பெருமாள் உடையவரைக் கோஷ்டிக்கு எழுந்தருளாம
லிருக்க நியமித்து உடையவர் விஷயமான இப்பிரபந்தத்தைத் தாம்
திருச்செவி சாத்தி யருளி அன்றுமுதல் திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்குச்
சமமாக இதை ஸேவித்துவரும்படி நியமித்தபடியால், திருப்பல்
லாண்டுக்கு முந்தி இப்பிரபந்தத்தையும் சாற்றமுறை செய்கிற
தும், திவ்யப் பிரபந்தங்களை அத்யயநம் பண்ணக்கூடாத அநத்யயந
காலங்களில் இப்பிரபந்தத்தையும் அத்யயநம் பண்ணாமலிருக்கையு
மாகிற திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்குண்டான இந்த கௌரவத்தை இதற்
கும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இவ்விஷயம். “கோயிலோமுத”
முதலான பிரபந்தங்களில் தெளிவாகக் காணலாம்.

— நாலாயிரமென்னும் ஸங்கியையைப்பற்றி —

இதில் “திருவெழு கூற்றிருக்கை” ‘சிறிய திருமடல்’
‘பெரிய திருமடல்’ என்ற மூன்றும் ஒவ்வொரு பிரபந்தமும்

ஒவ்வொரு பாட்டாகக் கொள்ளவேண்டியது தமிழ்முறைக்குச் சேர்ந்தது. ஆயிரக்கணக்கான தொகைகளில் சற்றேறக்குறைய விருந்தாலும், அவைகளை அவ்வாயிரக்கணக்கால் வழங்குவதும் உசிதமேயாம். இதனை, இஹாஸ புராணதிகளுக்கும் பகவக் விஷயம் முதலான வியாக்யானங்களுக்கும் சொல்லும் கிரந்த ஸங்கியைகளைக் கணக்கிடும் காணலாம்.

— உபய மீமாம்ஸைகளைப்பற்றி —

வேதத்தின் கர்மபாகத்திற்கும், ப்ரஹ்மபாசத்திற்கும் முறையே அர்த்த விசாரமாக வியாஸ சிஷ்யரான ஜைமினியாலும், வியாஸராலும் செய்யப்பட்ட பூர்வ மீமாம்ஸையும், உத்தர மீமாம்ஸையும் இரண்டுங்கூடி ஒரே சாஸ்திரமாகும்; இதனை “ஸம் ஹிதமேதத்சாரீரகம் ஜைமிநீயேந ஷோடசலக்ஷணே நேதி சாஸ்திரை கத்வஸித்தி:” என்று ரோதாயந வ்ருத்தியிற் சொல்லியிருப்பதா லறியலாம். ஆகவே அவை இரண்டும் பரஸ்பரம் விருத்தங்களென் றுவது, வெவ்வேறு சாஸ்திரங்களென்றாவது கொள்ளக்கூடாது.

— மஹாபாரத ஸ்ரீராமாயணங்களைப்பற்றி —

இன் இஹாஸங்களுள் பாரதத்திற் காட்டிலும், ஸ்ரீராமா யணம் சிறந்த பிரமாணமாகும். இதனை, பட்டர் அருளிச்செய்த ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் “ராமாயணவத் மஹாபாரதமபி சரணம்” என்று ஸ்ரீராமாயணத்தை திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டியிருப்பதா லறியலாம்.

— புராண விவேசனம் —

இன், புராணங்களுக்குள் ராஜஸ தாமஸ புராணங்களைக் காட் டிலும், ஸாத்விக புராணங்கள் மேலானவைகள். அவற்றின் விபாகக்கிரமமும் நிரூபிக்கலாகும். புராண ப்ரவர்த்தகரான ருஷிகன் ப்ரஹ்மாவிடஞ் சென்று எங்களுக்குப் புராண தத்வங்களைச் சொல் லவேண்டுமென்று கேட்க. “நான் முக்குணவயத்தன்; ஸத்வம் தத்வ மெடுத்தபோது நாராயணனைப் பிரதிபாதிக்கிற புராணங்களையும் ரஜோகுணத்தின் வயமானபோது என்னுடைய பெருமையைப் பேசும் புராணங்களையும், தமோகுணத்தின் வயமானபோது அக்கி ளிவன் இவர்களுடைய பெருமையைப் பேசும் புராணங்களை

சொல்லுவேன்; இவற்றுள் ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது சொல்லிய புராணங்கள் உண்மையுரைப்பதிற் சிறந்தவைகளாம்; மற்றைப் புராணங்களில் ஸாத்விக புராணங்களோடு மாறுபாடில்லாத பகுதி களை மெய்யுரைகளாம்” என்றிவ்வாறு பிரமன் சொன்னதாகக் கூர்மபுராணங் கூறுவதால் ஸாத்விகபுராணங்கள் மேலானவைகள்.

— வ்யுத்பத்தி ப்ரகார நிருபணம் —

இனிச் சொற்கள் பொருள்களை யுணர்த்துமாறு காட்டப் படும். பாலர்களுக்குத் தாய்தந்தை முதலானவர்கள் ஓரோர் பொரு ளைச் சுட்டிக்காட்டி, அதற்குரிய சொல்லைச் சொல்லிப் பயிற்றுத் தால் உண்டாகும் சப்தார்த்த ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தை (சொற்பொரு ளுணர்ச்சியை)ப் புத்தி பூர்வக வ்யுத்பத்தியென்று சொல்லலாகும். இவ்வாறன்றி ஒருவன் ஒருவனை ஒரு காரியத்திலேயும்போது, ஏவுவேன் சொல்லுஞ் சொற்களையும், இயற்றுவேன் செய்யுங் காரியங்களையும் கண்டு இச்சொற்கு இது பொருளென்றுணர்தலை யாத்ருச்சிக வ்யுத்பத்தி யென்பர். இவ்வாறு ஒவ்வொரு சொல்லும் அதற்குரிய பொருளையுணர்த்தி முடியும் சொல்லாற்றலை (சப்த வ்ருத்தியை)ப் பரியவஸாநவிருத்தியென்று வழங்குவர்.

— அபர்யவஸாநவ்ருத்தி நிருபணம் —

சரீரத்தை யுணர்த்துஞ் சொற்களும், குணத்தை யுணர்த்துஞ் சொற்களும், ஜாதியை யுணர்த்துஞ் சொற்களும், அவற்றை யுணர்த் தும் அவ்வளவில் நில்லாமல் முறையே சரீரத்தையுடைய ஜீவனையும், குணங்களையுடைய பொருள்களையும், ஜாதிக்குப் பற்றுக்கோடான, (ஆசிரயமான) வடிவத்தையும், சொல்லும் அதனதன் பொருளு ளைப் பொருள்களையெல்லாம் உடலாக லும் சொல்லாற்றலை (சப்தவ்ரு த்தியை) எப்படி தேவதத்தன் தை யுணர்த்தி, அதற்கபிமானியா டியே அந்த ஜீவனுக்கும் அந்த மாகையால், உலகவழக்கான மெய்யும், ஸர்வேசுவரனைச் சொல்ல வஸாநவ்ருத்தி யிருந்தபாதினு

என்றி
புரா
ணயம்] கூடுமென்
தத்தில்
கூடுகத்தில்
வத் தத்வம்
நிஹம் என்கிற
ணயம்]

முதலான சொற்கள் ஈசுவரனை யுணர்த்தாமல் கோத்வம், கடத்வம், சரீரம் என்னும் அப்பொருள்களையே யுணர்த்தும். நீல: சுக்ல: தேவ தத்த: என்பனபோன்ற சொற்கள் ஒருகால் நீலரூபத்தையும், சுக்ல ரூபத்தையும், தேவதத்த சரீரத்தையும், முறையே உணர்த்தியும், ஒருகால் இவைகளையுடைய பொருள்களையும் உணர்த்தியும் நிற்கும். இவ்வாறான சொற்பொருளாற்றல்களை இடங்கண்டுகொண்டு லௌகிக வைதிக வாக்கியார்த்தங்களை யறியவேண்டும்.

— இனி, பாஷா நிருபணம் —

ஸம்ஸ்கிருதம் தேவபாஷையாகையால் மேன்மையுடையதே; திராவிடபாஷை பிசாசபாஷையாகையால் தாழ்வுடையதாகும்: ஆகவே அதிலுள்ள பிரபந்தங்களும் பிரமாணமாகும்படி எங்ஙனே? என்னில்? தாழ்வுடைய பாஷையானாலும் “ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந் யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம!”, பாஷாகாநம் நகாதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்” என்னும் மாத்ஸ்ய புராண வசனத்தின்படி பகவத் விஷயமாகையாலும், ஸம்ஸ்கிருதம்போல் அநாதியாகையாலும், அகஸ்தியர் இப்பாஷைக்குப் பிரவர்த்தகராகையாலும், “ஸம்ஸ க்ருத ச்ருதயோ யத்வத் த்ராமிட ச்ருதயஸ்ததா” என்கிற பிரமாணத் தாலும் தோஷமில்லையென்று கொள்ளத்தக்கதே.

மேலும் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையே கொள்ளத்தக்கதென்றால் ஐந் பெளத்த சாஸ்திரங்களும் கொள்ளத்தக்கதாக வேண்டும்; ஆதலால் பாஷைகளைக் கொள்ளுதலும் விடுதலும் விஷயங்களைப் பற்றியவை யாம். இந்த விஷயங்களை வேதாந்தாசார்யர் பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில் “விந்த்யஸ்தம்பாதவிஹதகதே: விஷ்வகாசாந்த ஸரிந்தோ: கும்பீஸூநோ ரஸூர கபளக்ராஸிந: ஸ்வைரபாஷா:” என்றும், த்ரமிடோபநிஷத் தாத்தபர்ய ரத்நாவளியில் “வேதாந் ஆகஸ்த்ய பாஷாவபுஷ உததரத் ச்ரேயஸே ப்ராணிநாம் ய:” என்றும் அருளிச்செய்திருக்கிறார். ஈட்டிலும் இவற்றிற்குப் பரிஹாரம் அரு ளிச்செய்திருப்பது கண்டுகொள்ளத்தக்கதாம்.

இனி, பிரபந்தங்களுக்கு வக்தாக்களான

ஆழ்வாராதிகளுடைய அவதார விசேஷம் விசாரிக்கலாகும்.

ஆழ்வாராதிகள் நித்யஸூரிகளுடைய அவதார விசேஷங் ளென்று புராணாதிகள் சொல்லுகின்றன: அதை அநுஸரித்து

திவ்யஸூரி சரிதையிலும், குருபரம்பரா ப்ரபாவத்திலும் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் ஈட்டிலும் ஆசார்யஹ்ருதயத்திலும் ஆழ் வார் ஸம்ஸாரிகளரி லொருவராகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார். இதற்குப் பிரமாணம் “மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து” என்பது தொடக்க மான திவ்யஸூக்திகளாம்.

புராணங்களில் அவதார விசேஷமாகச் சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டு ஆழ்வாருடைய ஸூக்திகளை அபிநய பரங்களாகக் கொள்ளுவோமானால், தங்கள் தங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ நிர்ணயத்தில் தங்கள் தங்களுடைய வாக்கியங்களை முக்கிய பிரமாண மாகையாலும், *பொய்யில்பாடலான பிரமாணசிரேஷ்டமாயும், ஸ்வவசனமாயுமுள்ள பாசுரத்தை அநுஸரித்து புராணங்களை வைபவ பரங்களென்று கொள்ளவுங்ஈடும்; ஆகையால் இரண்டு பிரமாணங்களுக்கு: விரோதமில்லாமல் நிரூபிக்கவேண்டும், அப்படி நிரூபிக்குங்கால், “பூர்வோத்பந்நேஷு பூதேஷு தேஷு தேஷு கலேளயுகே, அநுப்ரவிச்ய குருதே” என்று வேதாந்தாசார்யர் ரஹஸ் யத்ரப ஸாரத்தில் அருளிச்செய்தபடி ஸம்ஸாரியான சேதன விசே ஷத்தில் ஸர்வேசுவரனுடைய சக்தியாவேசமுண்டாயிருப்பதைக் கொண்டு பரஈராமாவதாரம் போலும் ஆவேசாவதாரமென்று சொல்லலாம்.

ஒரு சேதனவிசேஷத்தில் சக்த்யாவேச முண்டாவதற்கு ஹேது ஸர்வேசுவரனுடைய நிர்ஹேதுக கடாஷமென்று நிர்வஹிக்கும்படி யிருப்பதால்; ஸம்ஸாரிகளில் ஒருவரை ஈசுவரன் தன்னுடைய நிர்ஹேதுக கடாஷத்தால் “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்பதற் கும் விரோதமில்லை. ஆகவே “ஸாஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்ய மயீம் ததும், மக்நாநுத்தரதே லோகாந் காருண்யாச் சாஸ்த்ர பாணிநா” என்கிற சுலோகத்தால் ஆசார்யனைப் பகவதவதாரமென்று சொல்லியிருப்பதும் பொருத்தமுடையதாம்.

இதை அநுஸரித்தே ஸ்ரீ வசனபூஷண வ்யாக்யானத்தில் ஐந் பாசார்யஸ்வாமி “குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம” என்கிற சுலோகத்தில் குரு சப்தத்துக்கு அர்த்தம் விலக்ஷணஜீவ விசிஷ்ட பகவத் தத்வம் என்றும், அந்த குரு சப்தமான எழுவாய்க்கும் ப்ரஹ்ம என்கிற பயவிலைக்கும் ஒரு நிலையிருக்கை [ஸாமாநாதிகரண்யம்] கூடுமென்

றும் நிர்வஹித்திருக்கிறார். ரஹஸ்யத்ரயஸார வ்யாக்யானமான ஸாரா ஸ்வாதிரியிலும், ஆழ்வார்கள் ஆவேசாவதாரமென்றும், பரசு ராமாவதாரம் ஆவேசாவதாரமாயிருந்தபோதிலும், தசாவதாரத்துட் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதுபோல் ஆழ்வார்களையும், அபிநவ தசாவதார மென்று கொள்ளலாம்படி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படியான பொருத்தங்களைக்கொண்டு "ஈடு" "ஆசார்ய ஹ்ருதயம்" திவ்யஸூக்திகள், புராணங்கள் இவைகளுக்கு விரோத மில்லையென்று கண்டுகொள்ளத்தக்கது.

இனி உடையவர், தேசிகள், மணவாளமாமுனிகள்
இவர்களுடைய அவதார விஷயம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

உடையவர் விஷயமான நூற்றந்தாதியில் "அடையார் கமலத் தலர்மகள் கேள்வன்" என்கிற பாசுரத்தில் உடையவரைப் பஞ்சா யுதங்களுடைய அவதாரமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியே வேதாந்தாசார்யரும் "வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதையர்முராரே:" என்றும், "விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத் வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்ட:" என்றும் யதிராஜ ஸப்ததியில் அருளிச்செய்திருக்கிறார். திருவனந்தாழ்வான் அவதாரமாகப் பிரஸ்தாவிக்கவில்லை; ஆனால் குருபரம்பரா ப்ரபாவத் திலும், திவ்யஸூக்தி சரிதத்திலும் திருவனந்தாழ்வா னவதாரமாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. தொண்டனூரில் ஜைனர்களுடன் வாதம் செய்யும்போது திரைக்குள் திருவனந்தாழ்வானாக இருந்ததாகவும், "கலெள கச்சித் பவிஷ்யதி" என்று யாதவசிரி மாஹாத்மியத்தில் இருக்கிற சுலோகத்தில் "கச்சித் பவிஷ்யதி" என்று சொல்லியது தம்மையென்று உடையவர் காட்டினதாகவும் குருபரம்பரா ப்ரபா வத்திலிருக்கிறது. அதற்கு அடையாளமாக இப்போது தொண்ட னூரில் திருமுடியில் ஏழு படங்களுடன் அர்ச்சாரூபமாக ஸேவை ஸாதித்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஸ்ரீ வரவாமுனி சதகத்தில், திருவனந் தாழ்வான் முந்தி உடையவராக அவதரித்து, பிந்தி மணவாள மாமுனிகளா யவதரித்ததாக எறும்பியப்பா அருளிச்செய்திருக்கிறார். அப்படியே மணவாளமாமுனிகள் விஷயமான பிரபந்தத்தில், "ஆதியிலே அரவரசையழைத்து" என்கிற பாட்டில் உடையவரைத் திருவனந்தாழ்வான் அவதாரமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி யிருக்கிற பிரமாணங்களைக்கொண்டு உடையவர் திருவனந்தாழ்வா

னுடைய பூர்ணாவதாரமாகவும், பஞ்சாயுதங்களுடைய சக்தியாவேச மாகவும் கொள்க.

அப்படியே வேதாந்தாசார்யரை "வேங்கடேசாவதாரோயம் தத்கண்டாம்சோதவாபவேத்" என்கிற சுலோகத்திலும் "வித்ராஸிரீ னிபுதவைரி வருதிரீநாம் பத்மாஸநேந பரிசாரவிதௌ ப்ரயுக்தா, உத்ப்ரேக்ஷயதே புதஜநை: உபபத்திபூம்நா கண்டா ஹரே: ஸமஜ நிஷ்ட யதாத்மநேதி" என்று வேதாந்தாசார்யர் அருளிச்செய்திருக் கிற ஸங்கல்ப ஸூரியோதயத்திலும், வேதாந்தாசார்ய விஷயமான ஆசார்ய சம்பு முதலான கிரந்தங்களிலும் சொல்லியிருக்கிறது.

திக்விஜயம் எம்பார்ஸ்வாமி யருளிச்செய்த சரமசுலோக டிப்பணியில் "அஸ்மத்குரு மனோஜுஷ்டகண்டா சேஷாவதாரயோ:, ஆஸ்யோத்தௌ நாதரிச்வாஸள நிக்நதாம் நோ விகாதகாந்" என்று கண்டாவதாரமாகச் சொல்லியிருப்பதால் வேதாந்தாசார்யரைக் கண் டாவதாரமாகக் கொள்ளவேணும்.

அப்படியே மணவாளமாமுனிகள், திருவனந்தாழ்வானாக உத்தமநம்பி முதலானவர்களுக்கு ஸேவை ஸாதித்திருப்பதாலும், "ரகுபதே ராஸ்திதோ பத்ரபீடம்" என்று எறும்பியப்பா தமக்கு ஸேவை ஸாதித்த பிரகாரத்தை வரவாமுனி சதகத்தில் அருளிச்செய் திருப்பதாலும், மற்றுமுள்ள ஜதிஹ்ய விசேஷங்களாலும் திருவனந் தாழ்வா னவதாரமென்று கொள்ளத்தட்டில்லை.

"சேஷஸ்ரீமாந் நிகமமகுட யுகம் ரக்ஷாப்ரவ்ருத்த:
விந்தந் ராமாவரஜமுநிதாம் ரம்யஜாமாத்ருதாஞ்ச"

என்று நியாய பாஸ்கரத்தில் த்விதீய பரிச்சேதத்தில் அனந்தாழ்வா னருளிச்செய்திருப்பதையுங் கண்டுகொள்க.

இனி ஆழ்வார்கள் தாழ்ந்தவர்ணங்களிலுமவதரித்தவர்களாகையால் அவர்கள் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்களுக்கு அப்ராமாண்ய சங்கை பரிஹரிக்கப்படுகிறது.

முதலில் ஜாதியினுடைய ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஸித்தாந்தத்தில் ஜாதி, அவயவ ஸம்ஸ்தான விசேஷமென்று நிரூபித்து, நிரவயவ த்ரவ்யங்களில் அவயவ ஸம்ஸ்தானரூப ஜாதி டோமையால் பகவத்ஸங்கல்ப விசேஷமென்று முடிவில் நிர்ணய

பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே ப்ராஹ்மண்யம் முதலான ஜாதிகளும் ஸங்கல்பரூபமென்றே கொள்ளவேண்டும். இந்த விஷயம் "ததுபர்யபி பாத்ராயணஸ்ஸம்பவாத்" என்கிற ஸூத்ர வ்யாக்யாநாவஸரத்தில் சுருதப்ரகாசிகையில் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

மேலும் நியாய ஸித்தாந்தஜந வியாக்யானத்தில் ரங்கராமாநுஜ ஜீயர். பிராமணனுக்கு பிராமண ஸ்திரீயினிடத்தில் உண்டாகையே ப்ராஹ்மண்யமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் விசுவாமித்திரர் முதலானவர்களிடத்தில் அது கூடாமையால் சக்தி விசேஷமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று நிரூபித்திருக்கிறார். கீதா பாஷ்ய தாக்பரிய சந்திரிகையில் "ப்ராஹ்மம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்" என்கிற சுலோக வியாக்யான அவஸரத்தில், ஸத்வகுண மிகுதியான ப்ரகிருத்யம்சங்களுடைய ஸங்காதம் ப்ராஹ்மண்யமென்றும் இப்படியே ரஜோகுண மிகுதியான ப்ரகிருத்யம்ச ஸங்காதம் க்ஷத்திரியத்வமென்றும், இப்படியே வைச்யத்துவ குத்ரத்வாதிகளையும் ரஜோகுணம் குறைவாயும் தமோகுணம் அதிகமாயுமுள்ள ப்ரகிருத்யம்ச ஸங்காதமென்றும், தமோகுணமாத்ர ப்ரகிருத்யம்ச ஸங்காதமென்றும் நிரூபித்திருப்பது ஸர்வ ஸாதாரணமாகக் கொள்ளலாகாது. ஏனெனில்? விசுவாமித்ர வீதஹவ்ய ராஜாதிகளிடத்தில் அது கூடாமையால் ஸம்பவாபிப்பிராயமாம். ஆதலால் ஸங்கல்ப விசேஷமே ஜாதியாகையால் அந்த ஜாதியும் தபஸ்ஸு, ப்ராஹ்மணவாக்கியம். சாபம் இவைகளால் மாறுவதுபோல் ஆழ்வார்களிடத்திலும் பகவத்கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே மாறத் தட்டில்லை.

ஆனால், விசுவாமித்ர ப்ராஹ்மண்யத்துக்குக்காரணம் சருவ்யத் யாஸமேயன்றி தபஸ்ஸு காரணமாகாதென்பது சேராதென்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. சருவித்யாஸமே விசுவாமித்ர ப்ராஹ்மண்யத்துக்குக் காரணமென்னில்? இந்தச் சருவித்யாஸம் பரசுராமனிடத்திலும் இருப்பதால் பரசுராமனுக்கு க்ஷத்திரியத்வம் ஏற்படத் தட்டில்லை. ஆனால், அப்படி க்ஷத்திரியத்வங் கொள்ளில் "ப்ராஹ்மணோஸீதி" என்ற ஸ்ரீராமாயணத்தோடு விரோதிக்கும். மேலும் பாரதத்தைக் காட்டிலும் ஸ்ரீராமாயணம் பிரபல ப்ரமாணமாகையால் அந்த ஸ்ரீராமாயணத்தில் "ப்ராஹ்மண்யம் தபஸாப்ராப்தம்" என்கிறதோடு விரோதிக்கும். ஆனால் சருவித்யாஸஞ் சொல்லியிருப்பதற்குப் பிரயோஜனம் யாதெனில்? விசுவாமித்ர ப்ராஹ்மண்யம் வருகைக்குக்

காரணமான தவம் புரிதற்கு ஹேதுவென்று கொள்ளவேண்டும். பாகவதம் நவமஸ்கந்தத்தில் விசுவாமித்ரருக்கு தபஸ்ஸாலே ப்ராஹ்மண்யம் ஏற்பட்டதென்று சொல்லுகிற இடத்தில் சருவித்யாஸம் ப்ராஹ்மண்யத்துக்கு ஹேதுவான தபஸ்ஸுக்குக் காரணமென்று வீரராகவியத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் "ஸ்வவசநேந ச்ஷத்ரியம் விசுவாமித்ரம் ப்ராஹ்மணீ க்ருதவதோ வஸிஷ்டஸ்ய" என்று பட்டர் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

முராரி கவி, "அநர்க்கராகவம்" என்கிற நாடகத்தில் த்ரிஜன்மாவென்று சொல்லியிருக்கிறார். அஃநாவது 'ஒளத்பத்தி கேந ப்ராஹ்மணேந ப்ராஹ்மண்யேந த்ரிஜாதகாந் முநே:' என்று சொல்லியிருக்கிறது. போஜராஜாவும் போஜசம்புலில் "ஸங்க்ராந்த வர்ணாந்தர காதிஸூநோ: ஸம்பர்க்க புண்யாதிவ ராமபத்ர:" என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் சருவித்யாஸத்தை விசுவாமித்ர ரூடைய ப்ராஹ்மண்யத்துக்கு ஹேதுவாகக்கொள்ளில் அது ஜன்மம் முதல் அநுவர்த்திக்க வேண்டியதாகையால் வர்ணாந்தரமென்றும் த்ரிஜன்மாவென்றும் சொன்னது பொருந்தாது. அப்படியே விசுவாமித்ர விஷயத்தில் சருவித்யாஸத்தைக் காரணமாகச் சொன்னாலும் ருஷி வாக்யத்தாலே ப்ராஹ்மண்யத்தை யடைந்த வீதஹவ்ய விஷயத்தில் வேறு காரணம் சொல்லமுடியாது. அப்படியே இந்த விஷயத்தை "கிமப்யத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வயோக்ஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்ம நாதாநாம் நைஷாம் சித்த்யம் குலாதிகம்" என்று பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பாகவதத்திலும் "தக்த துர்ஜாதி கில்பிஷ:" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் தாழ்ந்தஜாதி போனால் உயர்ந்தஜாதி வரும்பக்ஷத்தில் அதுக்குண்டான தர்மங்களும் வர ப்ரஸங்கிக்குமே எனில்? அதற்குப் பரிஹாரம் சொல்லப்படுகிறது. எப்படி ராமகிருஷ்ணத் யவதாரங்களில் அந்த விக்ரஹம் அப்ரகிருதமாகையால் ஒரு ஜாதியுமில்லையோ அதுபோல "ப்ராதுர்பாவைஸ் ஸுரஜஸமோதேவதேவ: ததியா ஜாத்யா வருத்தைதரபிச குணத: தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா" என்கிற சுலோகத்தின்படி தாழ்ந்தஜாதி போனது மாத்ரமேயல்லது அவர்களிடத்தில் மற்றொரு ஜாதி வருவதில்லை. ஸாஜாத்யுத்தைக்கொண்டு அந்தந்த ஜாதிகளுக்கு ஏற்பட்ட தர்மாநுஷ்டானமும் மற்ற ஜாதிகளுக்கு ஏற்பட்ட அநுஷ்டானமும் ஏற்பட்டிருக்கும்: ஸ்வவர்ண மர்யாதையைக் கடக்கவுங் கூடாது. ஆகையால் ஆழ்வார்கள் ராம

கிருஷ்ணாத்யவதாரங்கள் போல ஸர்வவர்களுக்காகையால் தேஹத்தைப் பற்றிவரும் ஜன்மத்துக்குப் பொருத்தமான உயர்வு தாழ்வு வருவதற்கு இடமில்லை.

இனி இதற்கு அனுகுணங்களான அனுஷ்டானங்கள் காண்பிக்கப்படுகின்றன. டாரதத்தில் தர்மபுத்ர ராஜஸூய யாகத்தில் பட்டத்துக்குரிய கூத்திரியர்கள், ருஷிகள் இவர்களுடைய ஸபையில் கிருஷ்ணனுக்கு அக்ரபூஜை செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. பெரும்புலியூரில் திருமழிசைப்பிரான் வருகிறபோது அவரை, குத்ரஜாதியாக நினைத்து வேதாத்யயந்தை நிறுத்தியவர்கள் பின்பு அவர்களே அப்படிப்பட்ட திருமழிசைப்பிரானுக்கு யஜ்ஞத்தில் அக்ரபூஜை செய்திருக்கிறார்கள். கிருஷ்ணன் தூதுசெல்லுகைக்காக ஹஸ்திபுரத்துக் கெழந்தருளும்போது குத்ரஜாதியான விதாரருடைய வீட்டில் அமுது செய்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது. குத்ரஜாதிக்கு சமையற்றேழிலில் அதிகாரம் இருந்தபோதிலும் குத்திரவீட்டில் குத்திர சொத்தான ஆஹாரத்தை அமுது செய்யக் கூடுமா? அப்படி சாஸ்திர ஸித்தமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் துர்யோதனன் "பீஷ்ம த்ரோண வதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ புக்தம் வருஷல போஜநம்" என்று கேட்க பிரஸக்தியில்லை. ஆனால் "ப்ராப்யம் ஜ்ஞானம் ப்ராஹ்மணாத் கூத்திரியாத்வா" என்கிற சுலோகத்தின்படி ஆபத்காலத்தில் தாழ்ந்த வர்ணஸ்தர்கள் உயர்ந்த வர்ணஸ்தர்களுக்கு உபதேசிக்கலாமென்னில்? அப்படியே உபதேசிக்கும் பக்ஷத்தில் அவர்களிடத்தில் அநுவர்ஜயை சுச்சுருஷை கூடாதென்று சாஸ்திரம் சொல்லியிருக்க, மதுரகவிகள் ஆழ்வார் விஷயத்தில் அநுவர்ஜயை முதலானவை செய்யக்கூடாது. மேலும் திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுபோய்ப் பெரியபெருமாள் ஸந்நிதியில் சேர்த்திருக்கிறார்: ஆதலால் திருப்பாணாழ்வார் முனிவாஹனர் என்று சொல்லப்படுகிறார் ஆழ்வார்கள் அர்ச்சையில் பூஜ்யர்களென்றும், விபவத்தில் பூஜ்யர்கள் அல்லரென்றும் சொல்லுவதும் மதுரகவிகள் விபவத்தில் ஆழ்வாரை அநுவர்த்தித்தார் என்பதோடும் விரோதிக்கும். மேலும் விபவத்தில் அர்ச்சிக்க நேரிடாமல் போனதற்காக பிரதிநிதியாக அர்ச்சையில் விபவஸஜாதியமான விக்ரஹத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு பூஜிப்பது லோகஸித்தம். இந்த விஷயம் ஏகலவ்யனிடத்திற் காணலாம்.

இப்படியே திருக்கச்சிரம்பி விஷயத்திலும் "ராமாநுஜ முநேர்மாந்யம் வந்தேஹம் ஸஜ்ஜநாச்சரயம்" என்று தனியன் அநுஸந்தித்து வருகிறார்கள். ஆனால் விதார ப்ரஜாகரத்தில் விதாரர் "குத்ரயோநாவஹம் ஜாதோ நாதோந்யத்வக்து முத்ஸஹே" என்று த்ருதராஷ்ட்ரன் தன்னை குத்ரனாக நினைத்திருப்பதனாலும், தாம் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைக்கொண்டு குத்ரஜாதிக்குத் தகாத பிரஹ்மவித்யோபதேசத்தைச் செய்யும் பக்ஷத்தில் ஸாமாந்ய குத்ரர்களும் அப்படிச் செய்வார்களாகையால் லோக ஸங்க்ரஹம் ஏற்படாதென்பதை உத்தேசித்துச் சொன்னதாகக் கொள்ளவேணும். அப்படிக் கொள்ளாதவரையில் கீழ் விதாரர் வீட்டில் கிருஷ்ணன் அமுது செய்ததோடும் விதாரரை தர்மபுத்ரர் ப்ரஹ்ம மேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தா ரென்பதோடும் விரோதிக்கும். ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்கார விஷயத்தில் பாரதத்தில் "யதிதர்ம மவாப் தோஸௌ, போபோ ராஜந் ந தக்தவ்யம் ஏதத் விதார ஸம்ஜ்ஞிதம்" என்கிற அசரீரி வாக்கியத்தை ப்ரமாணமாகக் கண்டுகொள்வது. தூஷணீம் ஸம்ஸ்காரமென்னில் கீழ்ச்சொன்ன வாக்யத்தோடு விரோதிக்கும்.

— சில ஆக்ஷேப ஸமாதானங்கள் —

ஆனால் த்ரௌபதி விவாஹம்போல் சில வியக்திகளிடத்திலிருக்கிற அநுஷ்டானம் நமக்கு க்ராஹ்யமன்றென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அங்கு இப்படிப்பட்ட விவாஹம் கூடாதென்று துருபத மஹாராஜா ஆக்ஷேபிக்க, வியாஸர் ஸமாதானஞ் சொன்னதுபோல் இங்கு அப்படி ஆக்ஷேப ஸமாதானங்கள் ஏற்படவில்லை. ஜ்ஞாநாதிக்ய விஷயத்தில் இப்படியே செய்யவேண்டுமென்று அசரீரி வாக்யத்தால் தெரியவருகிறது. இப்படியே சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஜடாயுவுக்கு ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணிய விஷயத்தையும் கண்டுகொள்வது. இப்படி சாஸ்திரார்த்த மிருந்தபோதிலும் அந்தப்படியே அனுஷ்டிக்கும் பக்ஷத்தில் லோகக்ஷேபம் பிறக்குமென்றும் அப்படிச் செய்வது வ்யக்தி விசேஷ நியதமென்றும் தேசிகள் அருளிச் செய்திருக்கிறார். இப்படியிருந்தபோதிலும், ஸாக்ஷாத்க்ருத பகவத்தத்வரான திருமங்கையாழ்வார் "அந்தணர் மாட்டந்தி வைத்த மந்திரத்தை" என்றருளிச்செய்த பாசரத்தின் வியாக்யானத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை, "திருவுள்ளத்தில் வேதார்த்தங்கள் விசதமாக இருக்கச்செய்தேயும் தமக்கு அநதிகாரந்தோற்ற அந்தணர்மாடென்கிறார்களானும்" என்றருளிச்செய்திருக்கிறார்.

மதுரகவிகள் முதலானவர்கள் ஆழ்வாருடைய அதிமானுஷ்ய வியாபாரத்தைக் கண்டு மிகவும் அனுவர்த்திக்க விசேஷார்த்தங்களை அருளிச்செய்தாரே ஒழிய ஸர்வ ஸாதாரணமாக அருளிச்செய்யவில்லை. திருக்கச்சிநம்பி ஸீரில் பேரருளாளப்பெருமானுடன் வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருந்ததும் “அஹமேவ பரம் தத்வம்” என்று தொடங்கி ஆறுவார்த்தை வர்க்க அருளிச்செய்ததும் ப்ரஸித்தம்.

அப்படியிருக்க, அவர் லோக மர்யாதையை அதிகீகரிக்க வில்லை. எப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானவான்களா யிருந்தபோதிலும் அவ ரவர்களுடைய வர்ணதர்மங்களை லோக ஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டு அனுஷ்டித்துக்கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தை “யதிஹ்யஹம் ந வர்த்தேய ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித: ஸங்க்ரஸ்ய ச கர்த்தாஸ்யாம் உபஹந்யாம்மா: ப்ரஜா:” என்று கீதாசார்யன் அருளிச்செய்தான். பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் ஆசார்யன் நல்ல குலத்தில் அவதரித்தவனா யிருக்கவேணும்; ஜ்ஞானாநுஷ்டானங்க ளோடே கூடினவனா யிருக்கவேணும்; ப்ராஹ்மணர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் ஆசார்யர்களாகக் கூடாதென்று சொல்லிவிட்டு “ப்ரத்யக்ஷிதாத்ம நாதாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம்” என்று சொல்லியிருப்பதால் ப்ரத்யக்ஷிதாத்ம நாதர்களான ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்களாக இருப்பது பொருத்தமானதே யாம்.

இப்படி ப்ரமாண நிருபணம் முந்திச் செய்யவேண்டிய விஷய மும் ப்ரமாணங்களுடைய ஸங்க்யைகளும் ப்ரமாணங்களுடைய பிராபல்ய தெளர்பல்யங்களும் ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ஸூக்தி களுக்கு ப்ராமாண்ய நிர்வாஹத்தின் பொருட்டு பாஷா விஷய ப்ரஸ்தாவமும் ஆழ்வார்களுடைய அவதார விஷய விசாரமும் அதுவடி யாக ஜாதி விஷய ப்ரஸ்தாவமும் யதாமதி நிருபிக்கப்பட்டன. இப்படி ப்ரமாணங்களின் ஸ்வரூபமும் லக்ஷணமும், ஸங்க்யைகளும் சொல்லி இடையே ப்ராஸங்கிகமாய் ப்ரமாதாக்களின் அவதார ப்ரஸ்தாவமடியாக வந்த ஜாதிசங்காபரிஹாரமும் செய்யப்பட்டது.

— இனி ப்ரமேயம் நிருபிக்கப்படுகிறது —

ப்ரமேயங்களாவன—ப்ரமாணங்களால் உள்ளபடி அறியப்படு மவைகள்; அவையாவன தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்கள்.

அவற்றுள் தத்வமானது, சேதனனுக்கு ப்ராப்யமாய் அவ னுக்கு இஷ்டமான பலன்களைக் கொடுக்குமதாய் இவனாற் செய்யப் படும் உபாஸனம் முதலியவற்றிற்கு விஷயமாயுள்ள பரதேவதை. (இது பரதத்துவமாகையால் அவரதத்துவமாகிற சேதனசேதனங் களும் சரீரதயா இதிலடங்கும்.)

ஹிதமாவது, அந்த பரதேவதையான ஈசுவரனை அடைவ தற்கு ஸாதனமாயும் அவன் பலனளிக்கும்படி அவனை உவப்பிப்ப தாயுமுள்ள பக்தி முதலான உபாயங்களாம்.

புருஷார்த்தமாவது, புருஷனால் விரும்பத்தக்கவையான ஈசுவர்ய கைவல்யங்கள். இம்மூவகையான ப்ரமேயங்களுக்குள் தத்வார்த்தமான ஸர்வேசுவரன்—சேதன சேதனங்களை சரீரமாகக் கொண்டவனாயும் அவைகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனாயுந்நி ரூப தால் முதலில் சேதன சேதனங்களினுடைய ஸ்வரூப நிருபணம் செய்கை ஆவசியகம். இவைகளை உள்ளபடி யறிந்து புருஷார்த் தங்களை அடையவேண்டியவன் சேதனனாகையாலே முந்தி சேதன னுடைய ஸ்வரூபம் நிருபிக்கப்படுகிறது.

— சேதனஸ்வரூப நிருபணம் —

சேதன ஸ்வரூபமாவது—ஈசுவரனுக்கு சேஷமாயும் பரதந்திர மாயும் ஜ்ஞானஸ்வரூபமாயும் ஜ்ஞானமுடையதாயும் நித்தியமாயும் அணுவாயும் சரீரந்தோறும் வேறுபட்டிருப்பதாயும் தேஹந்திரிய மந: ப்ராணன்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயுமிருக்கை.

(சேஷத்வமாவது தன்னின் ஆதிக்கமுடையதொன்றின் அம்சமாய் அம்சிக்குத் தன்னால் வைசிஷ்ட்யமுண்டாம்படியிருக்கை யாம்; இது சேதனனிடத்தில் காணும்போது தாஸ்யமென்று வழங்கப்படும்; இந்த வைலக்ஷண்யத்தாலே) இங்கு சேதனன் ஈசுவர னுக்கு சேஷமாயிருக்கையாவது—தன்னைக் காட்டிலும் பரனாயிருக் கிற ஸர்வேசுவரனுக்கு அதிசயத்தை விளைவிப்பதை விஷயமாக வுடைய இச்சையோடே அவனை அநுவர்த்தித்திருக்கை. இந்த சேஷத்வம் நிருபாதிகமென்றும் ஸோபாதிகமென்றும் இரண்டு வகையாயிருக்கும். இவற்றுள் நிருபாதிகமாகையாவது—ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாயிருக்கை. (அதாவது இயல்பாகவேயிருக்கை). ஸோபாதிக

ஊகையாவது—(செயற்கையாகவுண்டாவது) ஈசுவரனுடைய குணப் ப்ரபுத்தமாயிருக்கை. இதில் உபாதிபூதங்களான ஈசுவர குணங்கள் சீத்யமாகையால் அவற்றைப் பற்றிவருகிற சேஷத்வமும் நித்யமாப் பிருக்கும். ஆகையால் இரண்டு வகையான சேஷத்வமும் நித்யமாம்.

இவற்றுள் திருபாதிகத்துக்கு ப்ரமாணங்கள். திருமங்கை பாழ்வார் அருளிச்செய்த திருமொழியுள் “வேம்பின்புழு வேம்பன்றி புண்ணாது” என்கிற பாட்டும், ஸ்ரீராமாயணத்தில் “யத்யப்யேஷ பவேத் பரீதா மமாரீய வ்ருத்தவர்ஜித:” என்பது முதலிய பிராட்டி வாக்கியங்களும் “நாஸ்பூதாஸ் ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹபாத்மாந: பரமாத் மாந:” “ஜ்ஞாநாந்த மயஸ்த்வாத்மா சேஷோஹி பரமாத்மா:” என்பது முதலிய சுலோகங்களுமாம்.

குணத்தால்வரும் ஸோபாதிக சேஷத்வத்துக்கு ‘குணீநர் தாஸ்ய முபாகத:’ என்கிற ஸ்ரீராமாயண சுலோகத்தையும் திருமந்த்ரத் திலே பிரணவத்தின் அகாரார்த்த நிருபணத்தில் லுப்தசதுர்த்தியாற் சொல்லப்படுகிற சேஷத்வத்துக்குக் கல்யாணகுணங்களை பிரயோ ஜகமாகக்கொண்டு “இதிலே கல்யாண குணங்களையும் சொல்லும்” என்கிற லோகதேசிகன் ஸூக்தியையும் பிரமாணமாகக் கொள்க.

பாகவத சேஷத்வம் பகவத் ஸம்பந்தமடியாக வருவதாகையால் அதுவும் ஒளபாதிகம். சேஷிபக்கல் பிரீதியோடு கூடிய சேஷத்வமே தாஸ்யமென்று வழங்கப்படும். இதில் சேஷபூதனாலே சேஷிக்குண்டாம் அதிசயம் பிரீதிஜநக வியாபாரமாகையால் போக தசையில் சேஷி நாமநின்று பரிமாறினாலும் அதற்கு இசைந்திருக்கு மத சேஷத்வகார்பம். இந்த அர்த்தத்தை “போகதசையில் ஈசுவர னுத்தம்போது” இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளாலே லோகதேசிகன் அருளிச்செய்தார்; ஆழ்வார் அருளிச்செய்த “உருகுமால் நெஞ்சம்” என்கிற திவ்ய ஸூக்தியில் இந்த அர்த்தம் ஸ்பஷ்டம்.

இப்படி சேஷியும் சேஷபூதன் விஷயத்தில் ப்ரணயித்வத்தா டும் ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலும் சேஷபூதனாயிருக்கிறபடியால் சேஷிக் குட் ஸோபாதிக சேஷத்வமுண்டு. இந்த விஷயம் “இமௌ ஸ்ம முநி சரீர்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ” “லோகநாத: புராபூதவா” “ஊக்ரீவம் சரணங்கத:” என்றும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் வெளியாம்.

இந்த சேஷத்வம் ஜ்ஞாத்ருத்வம் இரண்டும் ஸ்வரூப நிருபகங் கள். (ஸ்வரூப நிருபகமாவது ஸ்வரூபம் தோன்றும்போதெல்லாம் தோன்றிக்கொண்டிருப்பது) இவற்றுள் சேஷத்வம் அந்தரங்க நிருபகம். அஃதெப்படியெனில் “உபாதத்தே ஸத்தாஸ்திதி நியமநாத் தை: சித்சிதௌ” என்கிற பட்டர் ஸூக்தியின்படி ஸர்வேசுவரன் தன்னுடைய அதிசயத்தின்பொருட்டே சேதனசேதனங்களுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளைத் தான் நிர்வஹிக்கிறானாகையால் அவ னுடைய அதிசயாதானமே சேஷத்வமாகையால் இது அந்தரங்க நிருபகமென்று நிருபிக்கப்படுகிறது. இந்த அர்த்தம் திருமந்த்ரத்தில் ப்ரணவத்தில் லுப்தசதுர்த்தியாலே சேஷத்வத்தை முன்பு சொல்லி மகாரத்தாலே ஜ்ஞாத்ருத்வத்தைப் பின்பு சொல்லியிருக்கையாலும் ஈட்டில் உதாஹரித்த ஐதிஹ்யத்தாலும் விளங்கும்.

இனி. பரதந்த்ரமாயிருக்கையாவது தன்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் ஈசுவராதீனங்களாகவிருக்கை. ஆகவே ஈசுவர னுக்கு அதிசயத்தை விளைக்கைக் குறுப்பாக இஷ்டவிரியுத்தமாவ தற்கு யோக்யமாயிருக்கை சேஷத்வமென்றும் இஷ்டவிரியுத்த மாகை பாரதந்த்ரியமென்றுங் கண்டுகொள்வது. இவற்றிற்கு உதா ஹரணமாக கட்டிப்பொன்போலேயிருக்கை சேஷத்வமென்றும் பணிப்பொன்போலேயிருக்கை பாரதந்த்ரியமென்றும் சொல்லுவர்.

— பாரதந்த்ரிய ப்ரகாரவிசேஷ நிருபணம் —

இப்படியிருந்துள்ள பாரதந்த்ரியம் ஸ்வரூப பாரதந்த்ரியமென் றும் உபாய பாரதந்த்ரியமென்றும் மல பாரதந்த்ரியமென்றும் மூன்று வகையாயிருக்கும். அவற்றுள் ஸ்வரூப பாரதந்த்ரியம் ஈசுவராதீன ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகமாயிருக்கை. உபாய பாரதந்த்ரியம் இரண்டு வகையாயிருக்கும். அவன் விதித்த உபாயங்களை அவ னுக்குப் பரதந்த்ரனாய்க்கொண்டு அநுஷ்டித்து பலத்துக்கு அவன் கைபார்த்திருக்குமது கேவல பாரதந்த்ரியமென்றும் “என்னுடம்பி லழுக்கை நானே போக்கிக்கொள்ளேனே” என்கிற லோகதேசிகன் ஸூக்திப்படி இவன் சரீரமாய் ஈசுவரன் சரீரியாயும் மல போக்தா வாயுமிருப்பதால் தனக்கு ஒரு பிரயோஜனத்தை யுத்தேசித்து உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதையில்லாமல் அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமை யை ஜ்ஞாபிக்கிற சைதந்ய

கார்யமாய் வருவதான ப்ரபத்த்யநுஷ்டானத்தை அத்யந்த பாரதந்த்ரியமென்றும் வழங்குவார்கள்.

ஹல பாரதந்த்ரியமும் இரண்டு வகையாயிருக்கும். தன்னுடைய போகம் அப்ரதானமாகவும் ஈசுவரனுடைய போகத்தைப் ப்ரதானமாகவுப் கொள்ளுகை கேவல ஹல பாரதந்த்ரியமென்றும் ஈசுவரனுடைய முகோல்லாஸமே ப்ரியோஜனமாய் சைதன்ய கார்யமாய்த் தனக்குவரும் போகத்தை ஈசுவர போகத்திற்கு அதிசயத்தை விளைவிப்பதாக உத்தேசித்திருக்கை பாரதந்த்ரிய காஷ்டையென்றும் சொல்லுவார்கள்.

ஈசுவரபோகத்துக்கு அதிசயத்தை விளைக்கையாவது—சேதனனுக்குப் போகமில்லாமல் அசித்துப்போலே பரதந்த்ரியிருந்தால் பாஞ்சாலிகா பரிஷ்வங்கம்போலே ஈசுவரனுக்கு போகம் ரஸிக்காதாகையால் இவனுக்கு போகம் உண்டாகும் பக்ஷத்தில் அவனுக்கு போகம் ரஸிக்கும்படியாயிருக்கை. புஷ்பத்திற்குப் பரிமளம்போலே யும் ரத்னத்திற்கு ஒளிபோலேயும் இவனுடைய போகம் பரார்த்தமாயிருக்கும். இந்த அர்த்தம் திருமந்தரத்தில் வ்யக்த சதுர்த்தியோடு கூடின நம: சப்தத்திலும் த்வயத்தில் உத்தரவாக்யத்தில் நம: சப்தத்திலும் “தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே” யென்கிற ஆழ்வார்திவ்ய ஸூக்தியிலும் “மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று” என்கிற ஆண்டாள் திவ்ய ஸூக்தியிலும் கண்டுகொள்வது.

இந்த அர்த்தத்தை வேதாந்ததேசிகள் “புங்க்தே ஸ்வபோகமகிலம் பதிபோகசேஷம்” என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் “முற்பாடர்க்கு க்ரியாங்கமானவை இரண்டும் செயல்தீர்த்தார் வருத்தியில் ஸ்வரீர்ப்பந்தமறுக்கும்” என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். அதாவது முற்பாடரான உபாயாந்தர நிஷ்டர்களுக்கு உபாஸனத்திற்கு அங்கங்களான சேஷத்வ போகத்தருத்வங்களிரண்டும் ஈசுவரனையே உபாயமாகப்பற்றி க்ருதக்ருத்யர்களாயிருக்கிற அதிகாரிகள் பண்ணும் கைங்கர்யத்தில் தனக்கென்னப் பண்ணுகிற ரீர்ப்பந்தத்தைப் போக்குமென்பதாம்.

ஜ்ஞானஸ்வரூபமாகையாவது தன்னுடைய பிரகாசத்தில் மற்றொன்றை யபேக்ஷியாமல் தானே பிரகாசிக்கை.

ஜ்ஞானாஸ்ரயமாகையாவது நான் அறிகிறேன் என்கிற பிரதிதியாலே ஜ்ஞானத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை. இவையிரண்டும் ஸ்வரூப நிருபகங்கள்.

இவன் ஜ்ஞானாஸ்ரயனாகையாலே அதடியாக வரும் கர்த்தருத்வமும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம். கர்த்தருத்வமாவது ஒரு வஸ்துவை உள்ளபடியே யறிந்து அதை யடையவேணுமென்கிற இச்சையுண்டாகி அதனையடைய முயலுகை. இந்த ஜ்ஞானேச்சாக்ருதிகள் ஜ்ஞானத்தினுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களாகையாலே ஜ்ஞானாஸ்ரயமாயிருக்கையாகிற ஜ்ஞாத்ருவத்திலடங்கும்.

இந்த கர்த்தருத்வம் “பராத் து தச்ச்ருதே:” என்கிற ஸூத்ரத்தின்படி ஸர்வேசுவராதீனம். அந்த கர்த்தருத்வம் ஈசுவராதீனமாயிருக்கையாவது “ஆதாவீச்வரதத்தையவ” என்கிற அம்மாள் சுலோகத்தின்படி ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து ஜ்ஞானசக்தி பிரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்திகளையுங் கொடுத்து சேதனனுடைய பிரதம பிரவ்ருத்தியில் தான் உதாளீனனாயும் த்விதீயப்ரவ்ருத்தியில் அநுமந்தாவாயுமிருக்கை.

இதுநிற்க. இந்த சேதனன் பத்ததசையில் பிரக்ருதி ஸம்பந்தமுள்ளவனாயிருப்பதால் அந்த பிரக்ருதியினுடைய குணங்களான ஸத்வரஜஸ் தமஸ்ஸூக்களுடைய ஸம்பந்தத்தால் வருமதான கர்த்தருத்வம் ஒளபாதிகம். இந்த அர்த்தம் “ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வச:” அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே” என்கிற சுலோகத்தால் பிரக்ருதியினுடைய குணங்களினுடைய சேர்க்கையாலே பண்ணப்படுகிற கர்மாக்களை தானே செய்கிறதாக நினைக்கிறான் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பது காண்க.

இப்படியில்லாமல் பகவத் கடாக்ஷ விசேஷத்தினாலே நிஷ்டக்ருஷ்டஸத்வம் தலையெடுத்து பகவந் முகோல்லாஸமே ப்ரியோஜனமாகச் செய்யப்படுகிற வியாபாரங்களில் ஏற்படுகிற கர்த்தருத்வம் மோக்ஷதசையிலும் அநுவ்ருத்தமாகையால் ஸ்வாபாவிகமாகும். கீழ்ச்சொல்லிய கர்த்தருத்வம் பிரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைப்பற்றி வருமதாய் மோக்ஷதசையில் மாறுதலால் வந்தேறியாகும்.

எப்போதும் கீழ்ச்சொன்ன விகாஸத்துடனிருக்கும். அதில் ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞாந விகாஸத்துக்கு ஹேது நிர்ஹேதுகமான பகவத்கடாக்ஷ விசேஷம். ரிஷிசுருடைய ஜ்ஞாந விகாஸத்துக்கு ஹேது அவர்கள் அநுஷ்டித்த பக்தியோகத்தால் ப்ரஸந்நான எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷ விசேஷம்.

ஆனால் ஜ்ஞானம் பூதகாலீநமாயும் வர்த்தமான காலீநமாயும் பவிஷ்யத் காலீநமாயுமுள்ள எல்லா வஸ்துக்களையும் ஏககாலத்தில் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படி எங்ஙனே யென்னில்? நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் தத்வத்ரயமும் நித்யமாகையால் அவஸ்தைகளைப் பற்றியே உத்பத்தி விநாச வ்யவஹாரங்களுண்டாகின்றன. அந்த அவஸ்தாச்ரயமான வஸ்துக்கள் எப்போதுமுள்ளவையாகையாலே அந்த வஸ்துக்களை ஸாக்ஷாத்கரிக்கக்கூடும் ஆயினும் அந்தந்த அவஸ்தாவிசிஷ்டமாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடுமோவென்னில்? காலத்துக்கு அதீதமென்றும் வர்த்தமானமென்றும் பவிஷ்யத் தென்றும் சொல்லப்படுகிற வ்யவஹாரம் உபாதியால் வருவதாகையால் உபாதியில்லாத அகண்ட காலத்தில் எல்லா வஸ்துக்களும் உள்ளபடியே தத்தவஸ்தா விசிஷ்டங்களாகவேயிருப்பதால் அந்த அகண்ட காலத்தில் ஸாக்ஷாத்கரிக்கக்கூடும். இந்த விஷயம் பகவத் விஷயத்தில் “நாலாம்பத்தில் மூன்றாம் திருவாய்மொழி” “கோவை வாயாள்” ப்ரவேசத்தில் பட்டர் நிர்வாஹத்தில் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த ஜ்ஞானம் பத்த (பை) தசையில் இந்திரியங்களின் வழியால் ப்ரஸரித்து விஷயங்களை கிரஹிக்கிறபடியால் ஸங்கோசப்பட்டு சாக்ஷுஷாதி வ்யவஹாரங்களை யடையும்; மோக்ஷதசையில் கர்மோபாதி நிவிருத்தமாகையால் இந்திரியங்களை அபேக்ஷியாமல் விகளித்து ப்ரஸரிப்பதால் ப்ரத்யக்ஷமென்றே வ்யவஹரிக்கப்படும். இந்த விஷயத்தை.

“அபாணி பாதோ ஜவநோ க்ரஹீதா

பச்யத்யசக்ஷுஸ் ஸ ச்ருணோத்யகர்ண:”

இத்யாதி சுருதி வாக்கியங்களில் கண்டுகொள்வது.

ஆத்மா நித்யனாயிருக்கையாவது “அஜோநித்ய: சாச்வத:”

இத்யாதி கீதா சுலோகத்தின்படி ஸ்வத உத்பத்திவிநாசங்களில்லாமையாம். ஜந்மாந்தரங்களில் பண்ணின கர்மவினுடைய பலமா

ஜந்மாந்தரங்களில் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கையாலும் நித்யத்வம் ஸித்தம். இப்படியிருக்க, ஆத்மாவுக்கு உத்பத்தி விநாச வ்யவஹாரங்கள் தேஹத்தினுடைய ஸம்யோகவியோகங்களைப்பற்றி வருகிறது.

அணுவாயிருக்கையாவது—“வாலாக்ர சதபாகஸ்ய” என்கிற வாக்யத்தின்படி அத்யந்தம் ஸுக்ஷ்மமாய் ஒரு வஸ்துவினுடைய தடைக்கும் யோக்யதை இல்லாமை. இந்த விஷயத்தை ஸுத்ரகாரர் “உத்க்ராந்தி கத்யா கதீநாம்” என்கிற ஸுத்ரத்தில் நிருபித்திருக்கிறார். இப்படியிருக்கிற ஆத்மா. ஹ்ருதயகமலத்திலிருந்தபோதிலும் ஆகாசத்திலிருக்கிற ஸுர்யன் தன்னுடைய ப்ரபையாலே எங்கும் வ்யாபிப்பதுபோல் ஜ்ஞானமாகிற குணத்தாலே சரீரமெங்கும் வ்யாபித்து ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறான். யோகிகளாயிருக்கிற ஸௌபரி முதலானவர்கள் யோக ப்ரபாவத்தாலே வேறு சரீரங்களிலும் ஜ்ஞானத்தாலே வ்யாபித்து ஸுகாதிகளை அனுபவிக்கிறார்கள்.

“குணாத்வாலோகவத்” என்கிற ஸுத்ரத்தில் இந்த அர்த்தம் வ்யக்தம். இப்படியிருப்பதைக்கொண்டு ஆத்மா விபுவாக சாஸ்த்ரங்களில் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. ஆத்மாக்கள் சரீரந்தோறும் வேறு பட்டிருந்தபோதிலும் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஜ்ஞானம் ஏகரூபமாயிருப்பதைப்பற்றி வீரஹி ஸமுதாயத்துக்கு ஏகோவீஹி: என்று வ்யவஹார மிருப்பதுபோல் ஏகத்வ வ்யவஹாரம் உபபந்நம். இப்படியே என்னுடைய தேஹம், என்னுடைய இந்திரியம், என்னுடைய ப்ராணன் என்று பேதவ்யவஹார மிருப்பதால் ஆத்மா தேஹந்திரியங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன். ஆனால் “ராஹோ: சிர:” “மமாய மாத்மா” “சிலாபுத்ரகஸ்ய சரீரம்” என்கிற சில வ்யவஹாரங்களை அபேதபரங்களாக நிர்வஹிப்பதுபோல் இங்கும் நிர்வஹிக்கலாமே யென்னில், அவ்விடங்களில் பேதம் பாதிதமாகையால் ஒளபசாரிகமான அபேத வ்யவஹாரம் ஏற்படுகிறது. இவ்விடத்தில் ஆத்மாவுக்கும் சரீரத்துக்குமுள்ள பேதத்துக்கு பாதகமில்லாமையால் முக்கியமான பேதவ்யவஹாரமே உபபந்நம். இன்னும் இவைகளினுடைய விஸ்தரம் தத்வத்ரய வியாக்கியானாதி க்ரந்தாந்தரங்களிற் கண்டுகொள்க.

இனி இந்த ஆத்மாக்கள் பத்தர்களென்றும், முக்தர்களென்றும், நித்யர்களென்றும் மூன்று வகையாயிருப்பார்கள். அவர்களில் பத்தர்கள் அநாதியான பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தால் வருகிற அவித்யா

கர்ம வாஸநா ருசிகளால் தேவாதி சரீரங்களைப் பரிஶ்ரஹித்து ஸ்வர்க்க நரகாதிகளில் ஸுகதுக்காநுபவம் பண்ணித்திரியும் சேதனர்கள். இங்ஙனமன்றிக்கே மூலப்ரகிருதியில் கரணகளேபர விதுரர்களாய் போக மோக்ஷ குன்யராயிருந்துள்ள பத்தர்களில் சிலர் யாத்ருச்சிக ஸுகிருத விசேஷத்தாலே "ஜாயமானம் ஹி புருஷம்" இத்யாதி சுலோகத்தின்படி பகவத்கடாக்ஷத்துக்கு பாத்ரபூதர்களாய் அதடியாக அத்வேஷாபி முக்யங்களைப்பெற்று ஸாத்விக ஸம்பாஷணத்தை யுடையவராய் மோக்ஷாபிலாஷ முண்டாக ஆசார்ய ஸமாச்சரயணத் தைப் பெற்று தங்கள் தங்கள் அதிகாரானுகுணமாக பக்தி முதலிய உபாயங்களை அனுஷ்டிக்குமவர்கள். அங்ஙனமன்றிக்கே

"நிர்ஹேதுக கடாக்ஷண மதீபேந மஹாமதே!" என்றும்.

"நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா"

கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் பரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந"

என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரண ஸர்வேசுவரன் மயர்வறமதிநலமருள அத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்ட பகவத் ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளையுடையராய் அப்போதே நிரந்தரமான பகவதனுபவத்தைப் பெறவேணுமென்று இச்சையுண்டாகி அது கிடையாமையாலும் அந்த பகவதனுபவத்துக்கு இடைச்சுவரான ஸம்ஸாரத்தினுடைய கொடுமையை அநுஸந்திப்பதாலும் வந்த த்வரா விசேஷத்தால் கலங்கி அடிக்கடி ப்ரபத்தியை அனுஷ்டித்தும், மடலூருகை முதலான ஸ்வப்ரவ்ருத்திகளை அனுஷ்டித்தும் போரு மவர்களான ஆழ்வார்கள் போல்வார். இப்படி அடிக்கடி ப்ரபத்தியை அனுஷ்டிக்கச் செய்தேயும், ஈசுவரன் தன்னுடைய அநுபவத்தைக் கொடாமல் மேன்மேலும் அநுபவத்துக்குப் பரிகர மான பரபக்தி, பரஜ்ஞான, பரமபக்திகளை அபிவ்ருத்தமாம்படி பண்ணிக்கொண்டு போரும். ஆதலால் இவர்கள் உத்தேசித்த பலத் துக்கு ஹேது கேவல பகவத்கிருபையையொழிய இவர்களனுஷ்டித்த ப்ரபத்தி ஹேதுவன்று. இந்த அர்த்தத்தை "நலமருளினன் என் கொல் என்று. ஆமுலகுடம் அருளால் மன்னுமிவர்க்கு அன்புக் கடியானதுவே அடிசேருகைக்கும் ஸாதநம்" என்று ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் அருளிச்செய்தார்.

ஆனால் இப்படி ஈசுவரனாலே மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுக்கு அஜ்ஞான கார்யமான கலக்கமும், அதடியாக

அடிக்கடி ப்ரபத்தியை அனுஷ்டிப்பதும், மடலூருகையும் கூடும் படி எங்ஙனையென்னில் ஈசுவரன் இவர்களுக்கு அருளின ஜ்ஞானம் பக்திருபாபன்ன ஜ்ஞானமாகையாலே அதடியாக வந்த கலக்கம் விஷய ஸ்வபாவத்தைப்பற்றி வருவதால் கூடும்.

நித்ய விபூதியில் ஸர்வஜ்ஞர்களான நித்ய ஸூரிகளும் "ஸ்நேஹா தஸ்தாநரக்ஷா வ்யஸநி பிரபயம் சார்ங்கசக்ராஸி முக்யை:" என்கிற பட்டர் ஸூக்திப்படி கலங்குகையாலும் "ஸம்ஸ்ப்ருசந் ஆஸநம் சௌரே: விதுரஸ்ஸ மஹாமதி:" என்கிற சுலோகத்தின்படி மஹாமதியான விதுரர் தன்னுடைய க்ருஹத்தில் தான் போட்ட ஆசனத்தில் தான் துர்யோதன ஸஹவாஸத்தால் போடப்பட்ட பொய்யாஸன மென்கிற கலக்கமுண்டாகி ஆஸனத்தைத் த. விப் பார்த்தார் என்று சொல்லுகையாலும், பெரியாழ்வார் குலசேகராழ்வார் இவர்களுடைய விருத்தாந்தங்களாலும் இந்தக் கலக்கம் வருவது மிகவும் ஸங்கதமாம். "ஜ்ஞாந விபாக கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்" என்று ஸ்ரீ வசனபூஷணத்தில் இந்த அர்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

இப்படி ஸர்வேசுவரன் ஒரு ஹேதுவையும் அபேக்ஷியாமல் கேவலம் தன்னுடைய கிருபையாலே சில வ்யக்திகளைக் கடாக்ஷித்தால் அவனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யம் வாராதோ வென்னில் வாராது. எப்படியென்றால் ஈசுவரனை உள்ளபடி அறிவிக்கிற ப்ரமாணங்கள் அவன் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனென்றும் அந்த ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே சில வ்யக்திகளை நிர்ஹேதுகமாக கடாக்ஷித்திருக்கிறனென்றும் சொல்லியிருப்பதால் தர்மிக்ரஹகமாநத்தாலே வைஷம்ய நைர்க்ருண்ய தோஷங்கள் வரப்ரஸக்தியில்லை.

ஆனால் 'வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்' என்கிற ஸூத்ரத்தில் சேதனனுடைய கர்மாவை யபேக்ஷித்து ஸுகதுக்கங்களை சேதனனுக்கு ஈசுவரன் கொடுப்பதால் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் இல்லையென்று பரிஹரித்ததோடு விரோதியாதோ வென்னில்? கீழ் நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷிக்கிறனென்பதற்கு பிரமாணங்களாகக் குறிக்கப்பட்ட வாக்கியங்களுக்கும் "வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே" என்கிற ஸூத்ரத்துக்கும் விரோதமில்லாமல் அதிகாரி பேதேந வ்யவஸ்தை பண்ணியிருப்பதால் தோஷமாகாது.

அதுவுமன்றி “வைஷ்ணவ ரைர்க்ருண்யே” என்கிற ஸூத்ரத்தில் பண்ணியிருக்கிற வைஷ்ணவ ரைர்க்ருண்ய பரிஹாரம் ஸ்ருஷ்டி விஷயமென்று சில வாசார்யர்களுபிராயம். இப்படி இந்த ஸ்வாதந்திரியத்தை “ஸ்வாதந்தர்ய மைச்வர மபர்யநுயோஜ்ய மாஹு:” என்று ஆழ்வானருளிச்செய்தார். இப்படியே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலும் “பட்டத்துக்குரீப ஆனையும் அரசும் செய்யுமவை யாராயாது” என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

இப்படியே ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ரசநாநுபபத்தியதிகரணத்தில் “ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தி மாத்ரேண அநந்தாபராதாந் அநாத்ருத்ய ஸ்வப்ராப்தி ஹேதுஷு ருசிம்ஜநயதி” என்று ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியே பற்றாசாக ஈசுவரன் தன்னையடைய ஸாதனங்களான உபாயங்களில் ருசியையுண்டுபண்ணுகிறான்: என்றிருப்பதாலும், “நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண:” என்றும், “அவ்யாஜ ஸித்தமநபாய முபாய மாஹு:” என்றும், “நிருபதி ஸுஹ்ருதம்” என்றும், வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்தார்.

— ஆசார்ய ஸ்வரூப சோதநம் —

இங்கு ஆசார்ய ஸமாச்ரயணமென்று கீழ்ச்சொல்லிப் போந்தமையால் ஆசார்ய ஸ்வரூபம் ப்ரஸங்காத் நிருபிக்கப்படுகிறது. ஆசார்யனென்பது ப்ரஹ்ம வித்யையை உபதேசிக்குமவன். மற்ற வித்யைகளை உபதேசிக்குமவனுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை: அவனை ஆசார்யனென்று வ்யவஹரிப்பது ஒளபசாரிகம்.

ஆசார்யனாவான் ஸத்ஸந்தான ப்ரஸூதனாய் ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் அறிந்தும் அநுஷ்டித்தும் அப்படியே பிறர்களை அறிவித்தும் அநுஷ்டிப்பித்தும் போருமவனாய் பரமஸத்வைக நிஷ்டனாய் க்யாதி லாப பூஜைகளில் அபேகைநிலாதவனாய் பரமக்ருபாநுவாயிருக்குமவன்.

இந்த ஆசார்யன் குலக்ரமாகதனென்றும் ப்ரத்யக்ரனென்றும் இரண்டு வகையாயிருக்கும். அதில் குலக்ரமாகதன்—தான் வம்ச பரம்பரையாக ஆசார்யபதத்தை நடத்திப்போருமவன். ப்ரத்யக்ரனாவான்—தான் ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் அறிந்தும் அநுஷ்டித்தும் போருமவனாய். ஜ்ஞாநாபேகை யுள்ளவர்களுக்கு ஜ்ஞான

ப்ரநானம் பண்ணுமவனாய் பாரம்பர்யத்தால் வந்ததான ஆசார்யத்வ மில்லாமல் நவீனனாயிருக்குமவன்.

இவர்களுள் குலக்ரமாகதனான ஆசார்யன் முக்யன். இப்படி குலக்ரமாகதனான ஆசார்யனை தானும் வம்ச பரம்பரையாக ஆசார்யிக்குமொருவன், அந்த ஆசார்யனுக்கு பாதித்யாவஹமான தோஷ மில்லாதிருக்கும் பக்ஷத்தில் மற்றொரு ஆசார்யனை அந்த ஆசார்யனுடைய நியமனமில்லாமல் ஆசார்யித்தானாகில், குலக்ரமாகதரான ஆசார்யராயுள்ள வளரிஷ்டரையும் தத்புத்ரர்களையும் நிராகரித்து விசுவாமித்திரரை ஆசார்யித்த த்ரிசங்குவின் படியாம். இந்த அர்த்தம் பாஞ்சாத்ரத்தில் பரமபுருஷ ஸம்ஹிதையில் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த சுலோகங்களும் இங்கே விவரிக்கப்படுகின்றன.

— பாஞ்சாத்ரம் பரமபுருஷ ஸம்ஹிதை —

அத வக்ஷ்யே மஹாசார்ய சப்தார்த்தம் ச்ருணு பத்மஜ
தஸ்ய ச்ரவண மாத்ரேண முக்தோ பவதி மாநவ: !!
ஆசினோதிஹி சாஸ்த்ரார்த்தாந் ஆசாரே ஸ்தாபயத்யபி
ஸ்வயமாசரதே யஸ்மாத் தஸ்மாதாசார்ய உச்சயதே !!
ஆசார்யோ த்விவித: ப்ரோக்த: ஸர்வ சாஸ்த்ரார்த்த வேதிபி:
குலக்ரமாகத: பூர்வ: ப்ரத்யக்ர: ச ததாபர:
குலக்ரமாகதாசார்யம் தமாசார்ய விதோவிது:
பும்ஸ: பரகதி ஜ்ஞாநே ஜிஜ்ஞாஸா ஜாயதே யதா !!
தத்பூர்வ தேசிகா பாவாத் யஸ்ஸமித்பாணி ராச்யேத்
ததாரீ மஸ்ய தயயா தீக்ஷா ஸம்ஸ்கார பூர்வகம்
மந்த்ர வ்யாக்யா க்ருதாசார்ய: ஸப்ரத்யக்ராக்ய உச்சயதே
குலாசார்யஸ்ய பஜநம் யேவா ஸு க்ருதிநோ ஜநா: !!
குர்வந்தி ஸததம் பக்த்யா தே வந்த்யா: ஸர்வ தைவதை:
ஸர்வக்ரது சதம் க்ருத்வா யத்பலம் ஸமவாப்நுயாத் !!
தத்பலம் ஸமவாப்நோதி குலாசார்யஸ்ய பூஜநாத் !!
தைவாத் தேசாந்தரகதே லுப்தேவா குலதேசிகே
தத்ய புத்ர ப்ராத்ராதே: உபதேசோபி க்ருஹ்யதாம் !!
தத்புத்ராதே ரபாவேது சிஷ்ய:சேத் தத்வலோலுப:
தத்துல்ய பாவம் ஸர்வஜ்ஞம் ஆசார்யாந்தர மாச்ரயேத் !!
தேநோபதிஷ்டஸ் ஸர்வஜ்ஞ: சிஷ்ய: ஸத்கதி மாப்நுயாத் !!

தமேவ குரும் அஸ்யாபி புத்ராத்யா: பூஜயந்த்யத: !!
 தைவாதீநாத் குலாசார்ய தத்புத்ராதென ததா கதே !
 உபதேசோ க்ரஹீதவ்ய: புந: குலகுரோர் மனோ: !!
 குலக்ரமாகதாசார்ய ஸந்நிதென அந்யதேசிக: !
 அநுமத்யா விநா தஸ்ய ஸம்பூஜ்யோ நகதாசந !!
 குலாசார்யாந்நிதேசேந தத்ரவை தேசிகாந்தரம் !
 தத்துல்ய பக்திர் பஜதே ஸவை நரகபாஜநம் !!
 பஹுநாத்ர கிம் உக்தேந ப்ரஹ்மந் ஸம்சுஷ்பத: ச்ருணு
 ந யஜ்ஞைநூர் ந தபோபிரவா ந தீர்த்தைந் வ்ரதகோடிபி:
 நான்யை ருபாயைர் விவிதைந் மந்த்ரௌஷத புரஸ்ஸரை: !
 குலக்ரமாகதாசார்ய திரஸ்காரஜபாதகாத்
 முச்யதே மநுஜோ மூட: ஸ்வ துஷ்க்ருத பாஜநம் !
 தஸ்மாத் ஸர்வாத்மநா ப்ரஹ்மந் குலாசார்யம் ப்ரபூஜயேத்
 கர்மணு மநஸாவாசா நிர்நோஷ: சுத்திமாப்நுயாத் !!

இந்த சுலோகங்களின் தாத்பரியமெல்லாம் கீழே சொல்லப்பட்டன.

இனி குலக்ரமாகதான ஆசார்யன் முக்யன் என்பதற்கு உபபத்தி சொல்லப்படும். குலக்ரமாகதான ஆசார்யனுக்கு தனக்கு முந்தின வாசார்யர்களுடைய, ஈசுவரனுக்கு அத்யந்தாபிமதமான திருமேனியினுடைய ஸம்பந்தமும் ஜ்ஞான ஸம்பந்தமும் இருப்பதால் தத்ஸம்பந்தம் உத்க்ருஷ்டம். இதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் எழுபத்துநாலு ஸிஹ்மாஸநாதிபதிகளை நியமித்தருளி தத்வம்ச்யர்களே பஞ்சஸம்ஸ்காரம் முதலான வ்யாபாரங்களுக்கு அர்ஹர்களென்றும் மற்றவர்கள் அவர்கள் நியமனத்தாலே கீழ்க் குறிக்கப்பட்ட பஞ்சஸம்ஸ்காராதிகளைப் பண்ணக் கடவரென்றும் வ்யவஸ்தை பண்ணியிருக்கிறார். இந்த ஸம்பந்ததாயமே நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் இப்போது நடந்து வருகிறது.

இந்த ஆசார்யன், கேவல மந்த்ரோபதேஷ்டாவென்றும், மந்த்ரார்த்தோபதேஷ்டாவென்றும் இரண்டு வகையாயிருப்பன். அதில் மந்த்ரோபதேஷ்டாவே மந்த்ரார்த்தத்தையும் உபதேசிக்கக் கடவன். அப்படி அவனாலுபதேசிப்பது ஸௌகர்யப்படாதிருந்தால் அவனுடைய நியமனத்தாலே மற்ற ஆசார்ய வம்ச்யனிடத்திலாவது கீழ்ச்சொன்ன ப்ரத்யக்ராசார்யனிடத்திலாவது அர்த்தக்ரஹணம் பண்ணிக்கொள்ளலாம். இந்த விஷயம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஐந்து ஆசார்ய

யர்களிடத்தில் விசேஷார்த்தக்ரஹணம் பண்ணியிருப்பதாலும் நடாதூர் அம்மாள் தனக்கு பிதாவும் ஆசார்யனாயுமுள்ள நடாதூர் ராழ்வானுடைய நியமனத்தாலே எங்களாழ்வானிடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யார்த்தக்ரஹணம் பண்ணினபடியாலேயும் ஸ்பஷ்டம். இப்படியே வித்யாவம்ச்யரும் முக்யர்கள். இந்த விஷயத்தை "நாஸ்யாவரபுருஷா: சுஷீயந்தே" என்று சுருதி சொல்லிற்று.

இதில் ஓராண்வழியாவது—ஒரு ஆசார்யனுக்கு அநேக சிஷ்யர்களிருந்தபோதிலும் அவருள் ஒருவரே ஓராண்வழிக் கிரமத்தை அநுஸரித்திருப்பர். அதாவது—நாதமுனிகளுக்கு அநேக சிஷ்யர்களிருக்கச் செய்தேயும் அவருள் உய்யக்கொண்டாரும், அப்படியே ஆளவந்தாருக்குப் பெரியநம்பியும், பாஷ்யகாரருக்கு எம்பாரும் அப்படியே மணவாளமாமுனிகள் பர்யந்தம் இந்த க்ரமமானது ஏற்பட்டிருக்கிறது.

மற்ற ஆசார்ய வம்ச்யர்களுக்கும் ஓராண்வழியாய் வந்த ஆசார்யர்களுக்கும் வாசி என்னென்னில், ஓராண்வழியாய் வந்த ஆசார்யர்கள் ஜ்ஞானாதிகளாய் ஆசார்ய வம்ச்யனன்றி யிருக்குமவனுக்கும் நவீனமாக ஆசார்யபதத்தைக் கொடுக்கத் தகுந்தவர்கள். மற்றை ஆசார்ய வம்ச்யர்களுக்கு அந்த அதிகாரமில்லை.

இந்த விஷயம் நஞ்சீயர், நம்பின்னை இவர்களிடத்தில் காணலாம். அப்படியிருக்கையாலே ஆசார்யவம்சத்தி லவதரித்தவர்களும் ஓராண்வழி ஆசார்யர்களை ஆசிரயித்து மற்றவர்களுக்கு ஆசார்யபதத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதற்கு உதாஹரணம், மணவாளமாமுனிகள் எழுபத்துநாலு ஸிஹ்மாஸநாதிபதிகளில் ஒருவரான கோமடத்தாழ்வான் வம்ச்யராயிருந்தபோதிலும் திருவாய்மொழிப் பிள்ளை திருவடிகளில் ஆசிரயித்தார் அப்படி ஓராண்வழியிலே அந்வயித்தவரானபடியாலே மணவாளமாமுனிகள் வானமாமலை ராமாநுஜ ஜீயருக்கு ஓராண்வழி க்ரமத்தை ஸாதித்தார். ஆதலால் வானமாமலை ராமாநுஜஜீயரும் ஓராண்வழி ஸம்பந்ததாயத்தை அனுஸரித்து மற்றவர்களுக்கு ஆசார்ய பதப்ரதானம் பண்ணியிருக்கிறார். அங்ஙனமன்றிக்கே ஓராண்வழி க்ரமத்தில் கோயில்கந்தாடை அண்ணாமலை அந்வயித்தவரென்று சில ஆசார்யர்களுடைய அபிப்ராயம். ப்ரத்யக்ராசார்யம் கண்டுகொள்வது.

கேவலமந்த்ரோபதேஷ்டாவும், அர்த்தோபதேஷ்டாவும் கௌரவ்யதையிலே துல்யர்கள்; “அஸாவஸாவித்யாபகவத்த:” என்றும், “லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்” என்றும் ஸ்வாசார்யன் முதலாக எம்பெருமான் பர்யந்தமும் எம்பெருமான் முதலாக ஸ்வாசார்ய பர்யந்தமும் அநுஸந்திக்கப்படுகிற குருபரம்பரையில் இருவரும் அநுஸந்தேயர்; இதற்கு ப்ரமாணம் “மந்த்ரே தத்தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ்ஸதா கார்யா ஸாஹி ப்ரதம ஸாதநம்” “ஸஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்டம் ஜநம். மரீயாந் ப்ரஹ்மத: பிதா” இத்யாதி வசனங்களாம்.

— ஆசாரியர்களில் இரண்டு வகை —

இந்த ஆசார்யன் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நென்றும் அநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்நென்றும் இரண்டுவகையாயிருக்கும். அதில் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யராவார், சேதனனுடைய துர்க்கதியைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் கேவலக்ருபையாலே விமுகரான சேதனருக்கும் ஜ்ஞானோபதேசம் பண்ணுமவர்கள்; பிராட்டியும் ஆழ்வாரும் போல்வார். இந்த அர்த்தம் “தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும்” என்கிற ஆசார்யஹ்ருதய குர்ணிகையில் வ்யக்தம். சிஷ்யனுடைய அநுவ்ருத்தியினாலே கிருபையுண்டாகி ஜ்ஞானோபதேசம் பண்ணுபவர்கள் அநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யர்கள். இவர்களில் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யர்கள் ச்ரேஷ்டர்கள்.

— ப்ராஹ்மணனே ஆசார்ய பதத்துக்கு உரியவன் —

ஆசார்யன் ஸத்ஸந்தாநப்ரஸுதனாய் ஆஸப்தபூருஷம் சுத்தனாயிருக்கவேண்டுமென்று பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் சொல்லியிருக்கிற படியால் அப்படிப்பட்ட ப்ராஹ்மணனே ஆசார்யபதத்துக்குரியவன். ஆனால் ப்ரபத்தியில் எல்லோருக்கும் அதிகாரமிருப்பதாலும் ஜ்ஞானியாயிருக்கிறவன் விஷயத்தில் வர்ணச்ரமாத்ரி ந்யமம் முக்கியமல்ல வென்றிருப்பதாலும் மற்ற வர்ணத்தாரும் ஜ்ஞானோபதேசம் பண்ணலாமோ வென்னில்? அது கூடாது. பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் கீழ்ச்சொன்ன ப்ராஹ்மணனே ஆசார்யபதத்துக்கு உரியவனென்று சொல்லிவிட்டு மற்ற வர்ணத்தார் அதற்கு அநர்ஹர் என்றும் நிரூபித்துவிட்டு “கிம்ப்யத்ராபி ஜாயந்தே” என்கிற ச்லோகத்தால் பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் வந்தவர்களிடத்தில் குலம் முதலானவற்றைச்

சிந்திக்கலாகாதென்றும் அவர்களே ஆசார்ய பதத்துக்கு உரியவர்களென்றும் சொல்லியிருப்பதால் அவர்களைத்தவிர மற்ற ஆஸப்தபூருஷம் சுத்தரல்லாதார் ஆசார்யபதத்துக்கு உரியரல்லர். அப்படி ஸாக்ஷாத்காரம் வந்தவர்களும் லோகசேஷாபம் பிறக்குமென்று ஸர்வஸாதாரணமாக உபதேசித்தார்களில்லை. இந்த விஷயம் நம்மாழ்வாரிடத்திலும் திருமழிசைப்பிரானிடத்திலும் கண்டுகொள்வது.

இப்படியே “விதுரஸ்ஸ மஹாமதி:” என்று ஜ்ஞானாதிகராகச் சொல்லப்பட்ட விதுரரும், (உத்யோகபர்வத்தில் விதுரப்ரஜாகரத்தில்) “குத்ரயோநா வஹம் ஜாத: நாதோந்யத்வக்து முத்ஸஹே” என்று த்ருதராஷ்டிரனைக் குறித்து தான் ப்ரஹ்மவித்யோபதேசம் பண்ணினால் மற்ற ஸாமான்ய குத்ரர்களும் அப்படியே செய்வார்களாதலால் லோகசேஷாபம் பிறக்குமென்று தான் ப்ரஹ்மவித்யோபதேசம் பண்ணலாகாதென்று சொல்லியிருக்கிறார்.

எப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானாதிகர்களும் லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாகத் தங்கள் தங்களுடைய வர்ணச்ரமதர்மங்களை அதிக்ரமித்தார்களில்லை யென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆழ்வாருக்குப் பின்பு இதுவரையிலுள்ள ஆசார்ய பரம்பரையில் ப்ராஹ்மணரைத் தவிர மற்ற வர்ணத்தவர்கள் ஆசார்யபதத்தை அவலம்பித்தார்களில்லை. நேரில் தேவப் பெருமானுடன் ஸல்லாபம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த திருக்கச்சி நம்பியை விட்டு, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பெரியநம்பியை ஆச்ரயித்தபடியாலும் அந்த அர்த்தம் ஸ்பஷ்டம்.

ஆதலால் அவரவர்ணத்தார் ஜ்ஞானாதிகராயிருந்தாலும் “தஸ்மைதேயம் ததோ க்ராஹ்யம்” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி கேவலம் விசேஷார்த்தங்களை உபதேசிக்கமட்டும் அர்ஹராவரல்லது பஞ்சஸம்ஸ்கார பூர்வகமாக மந்த்ரோபதேசம் பண்ணலாகாது. அப்படி யோக்யதையுள்ளவர்கள் பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் வந்த ஆழ்வார்கள் போல்வார்கள். அவர்களும் லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டு ஸர்வஸாதாரணமாகச் செய்யவில்லை. இவற்றால் ப்ரஸக்தமாய் வந்த ஸதாசார்ய ஸமாச்ரயண க்ரமமிருக்கும்படி கண்டு கொள்ளத்தக்கது.

— முத்த நித்ய ஸ்வரூப நிருபணம் —

இனி முத்தராவார் கீழ்ச்சொன்ன பிரகாரம் உபாயங்களை அநுஷ்டித்து அத்தால் ப்ரஸந்நான ஈசுவரனுடைய அநுக்ரஹத்

தாலே ஸம்ஸாரபந்தம் அற்றவர்கள். இவர்கள் கேவலர்களென்றும் பகவதநுபவபரர்களென்றும் இரண்டுவகையாயிருப்பார்கள். இப்படி இரண்டுவகையாயிருப்பதற்கு "தத்ய இத்தம் விது:" இத்யாதி சுருதியும், "ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு ரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீச பரதர்ஷப" என்கிற கீதாவாக்யமும், "அப்ரதீகாலம்பநாந்நயதி பாதராயண:" என்கிற ஸுத்ரமும் ப்ரமாணங்களாம். இதனுடைய அவாந்தர ப்ரகாரங்கள் புருஷார்த்த நிருபணத்திற் சொல்லப்படும்.

இனி நித்யராவார் ஒருநாளும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமில்லாதவராயும், பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களே தாரக போஷக போக்யங்களாகக் கொள்ளுமவர்களாயுமுள்ள நித்யவிபூதிவாஸிகளான அனந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதிகள். இந்த விஷயத்துக்கு "யத்ரர் ஷய: ப்ரதமஜாயே புராண:" "யத்ரபூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்திதேவா:" "ஸதாபச்யந்தி ஸுரய:" என்கிற சுருதிகளும் பாஞ்சராத்திராதிகளும் ப்ரமாணங்களாம்.

— ஆத்மாக்களின் ஆனந்தமயத்வ நிருபணம் —

கீழ் பத்த முக்த நித்யர்களாகச் சொல்லப்பட்ட மூன்றுவகை ஆத்மஸ்வரூபமும் ஆனந்தமாயும் ஆனந்தத்துக்கு ஆசிரயமாயுமிருக்கும். ஆனந்தமாவது அநுகூலமென்றறிகை அங்ஙனன்றிக்கே தனக்குத்தானே யனுகூலமாயிருப்பதும் ஆனந்தமென்று வ்யவஹரிக்கப்படும். இங்கு அநுகூலமாகையாவது வேறென்றைப் பெறுகைக்கு ஸாதனமாக விரும்பப்படுவதன்றிக்கே தானே விரும்பப்படுமதாயிருக்கை. ஆத்மா கீழ் நிருபித்தபடி அனுகூலமாயிருக்கும். அனுகூலமாயிருக்கும் வஸ்துக்களையும் அனுகூலங்களென்றறியுமதாயிருக்கும். இப்படி சுருதி முதலான பிரமாணங்களால் ஆத்மஸ்வரூபம் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இங்ஙனன்றிக்கே உறங்கினவன் உணர்ந்தபிறகு நான் ஸுகமாக உறங்கினேன் என்று தான் அனுஸந்திப்பதாலும் ஆத்மா ஆனந்தரூபனாயிருப்பது ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமாயறியப்படும். அதெப்படியென்றால் உறங்குகிற காலத்தில் வேறு அறிவு ஒன்றுமில்லாமல் தன்னுடைய ஸ்வரூபம் மட்டும் துலக்கமாகத் தனக்குத்தானே விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது அனுகூலமாகத் தோற்றிக்கொண்டிருந்தமையால் ஸித்திப்பிறகு அந்த ஸ்மரண பூர்வகமாயுள்ள ப்ரத்யபிஜ்ஞாநப்ரத்யக்ஷமொன்றுவருகிறது. உறக்கமாவது:— ஆத்மா பி

தொன்றையும் அறியாதிருப்பதாகையால் அவ்வறியாமை அபாவரூபமாகிறது. நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் அபாவம் தனக்கு ஆசிரயமாயுள்ள ஸ்வரூபமே தவிர வேறு பதார்த்தமன்றென்று ஸித்தித்திருப்பதால் அந்த உறக்கமும் ஆத்மஸ்வரூபமேயாம். அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸுகமாக உறங்கினேன் என்று ப்ரத்யபிஜ்ஞா ப்ரத்யக்ஷம் விஷயீகரித்திருப்பதால் ஆத்மா ஸுகரூபம் என்று ஏற்படுகிறது. எங்ஙனமெனில்? இனிதாகப் பாடினேன், மெதுவாக நடந்தேன் என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞா ப்ரத்யக்ஷத்தில் இனிமை பாட்டிலும், மெதுவாயிருக்கை நடையிலும் அந்வயிப்பதுபோலே ஸுகமாகத் தூங்கினேன் என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞா ப்ரத்யக்ஷத்தில் ஸுகமாயிருக்கை தூக்கத்தில் அந்வயிக்கிறது. இதனால் கீழ் நிருபித்தபடி அந்த ஸுகாரமான தூக்கமானது தனக்கு ஆசிரயமாயுள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமாக ஏற்படுகிறபடியால் ஆத்மா ஆனந்தரூபமென்று ஸித்திக்கிறது. ஒவ்வொருவரும் நன்றாயுறங்குகிற சமயத்தில் பிறர் எழுப்பும் போது உறக்கத்தில் விருப்பமும், எழுப்புவதில் வெறுப்புமுண்டாகக் காண்கையால் உறக்கத்தில் ஆத்மா ஸுகரூபமாகத் தனக்குத்தானே தோற்றிக்கொண்டிருக்கிறதென்பது ஸகலருக்கும் ஸ்வாநுபவஸித்தமாயும் அறியத்தக்கதே.

— அசித்ஸ்வரூப நிருபணம் —

இனி அசித்தினுடைய ஸ்வரூபம் ந்ருபிக்கப்படும். அசித்தாவது—அறிவில்லாததாயும் எப்போதும் பரிணாமமுள்ளதாயும் ஈசுவரனுக்கு சரீரமாயும் இருக்கும். அது ப்ரக்ருதி என்றும், சுத்தஸத்வமென்றும், காலமென்றும் மூன்று வகைப்படும்.

அவற்றுள் ப்ரக்ருதியாவது—ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் முக்குணங்களுக்கும் ஆசிரயமாயும் சேதனனுடைய கர்மானுகுணமான பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே எப்போதும் பரிணாமத்தையுடைத்தாயுமிருக்கும். இது ப்ரகிருதியென்றும், அவிபக்த தமஸ்ஸு என்றும், விபக்த தமஸ்ஸு என்றும், அக்ஷரம் என்றும், அவ்யக்தம் என்றும் சில அவஸ்தைகளை யுடைத்தாயிருக்கும்.

அவற்றுள் அவிபக்த தமஸ்ஸாவது—மஹாப்ரளய தசையில் அவரனுடைய ஸ்வரூபத்தில் ஏகிபவித்து தனித்து வ்யவஹரிக்கப்படுகையதில்லாமலிருக்கும்; விபக்த தமஸ்ஸாவது—தனித்து

வ்யவஹரிக்கப்படுமதாயிருக்கும்; அக்ஷரமாவது—அக்ஷரன் என்று பெயரையுடைய ஜீவஸம்ஷ்டி மர்ப்பமாயிருந்து கார்யோன்முகமாயிருக்கும்; அவ்யக்தமாவது—கார்யத்தை யுண்டாக்கக் கடவதாயிருக்கும்.

இப்படியிருந்துள்ள அவ்யக்தத்தில் நின்றும் மஹான் என்கிற தத்வமுண்டாகும்; அதில் நின்றும் அஹங்காரம் உண்டாகும்; அது ஸாத்விகமென்றும் ராஜஸமென்றும், தாமஸமென்றும் மூன்று வகையாயிருக்கும். ஸாத்விகாஹங்காரத்தில் நின்றும் த்வக், ஜிஹ்வா, க்ராண, சக்ஷுஸ், ச்ரோத்ரங்களாகிற ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், வாக், பாணி, பாத, பாயுபஸ்தங்களாகிற கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் மனஸ்ஸும் உண்டாகும். இவற்றுள் ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் அறிவுக்குரிய ஸாதனங்களாம். கர்மேந்திரியங்கள் அறிவுடைய கார்யமான க்ரியைகளுக்கு ஸாதனங்களாம். மனஸ்ஸு அவ்விருவகை இந்திரியங்களுக்கும் ஸஹகாரியாயிருக்கும். தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் பூதங்களுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைகளாயுள்ள தந்மாத்ரங்களும், ஆகாசம், வாயு, தேஜஸ், ஜலம், பிருதிவீ என்கிற பஞ்சபூதங்களும் அடைவேயுண்டாகும்.

இப்படியிருந்துள்ள ஐந்து பூதங்களும் அஹங்காரம் மஹான் இவைகளேழும் தனித்தனி கார்யம் செய்யமுடியாமையால் பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே ஸப்திக்ருதங்களாய்க்கொண்டு கார்யங்களை யுண்டாக்கும்.

ஸப்திகரணமாவது—இவைகளில் ஒவ்வொன்றையும் இரண்டு பாகமாக்கி ஒரோன்றின் ஒவ்வொரு பங்கை அவ்வாறு பாகமாக்கி மற்றுள்ள ஆறேழும் கூட்டிக் கார்யோன்முகமாக்குகை. இப்படி ஸப்திக்ருதங்களான இவைகளேழும் கூடி அண்டத்தை யுண்டாக்கும்.

சுருதியில் தந்விருத்தகரணமே சொல்லியிருந்தபோதிலும் அந்த தந்விருத்தகரணமானது பஞ்சீகரணம், ஸப்தீகரணம் இவைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். இந்த விஷயமானது ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் 'மஹாத்யா விசேஷாந்தாஹ் பண்ட முத்பாதயந்தி தே' என்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

அண்டமாவது—கீழேழுலோகங்களும் மேலேழுலோகங்களும் அடங்கியதாய் கீழ்ச்சொன்ன ஐந்து பூதங்களாலும் மஹதஹங்காரங்களாலும் ஆக்கப்பட்டதாய் ஒன்றோடொன்று பதின்மடங்கு விஸ்தாரமுள்ள ஆவரணங்களோடே கூடினதாயிருக்கும். இப்படியே அநேக அண்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கும். இதற்கு ப்ரமாணங்கள் "அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராணி கோடிகோடி சதாநிச" என்றந் நெடக்கத்தனவாம்.

இப்படியிருந்துள்ள அண்டங்களில் ஒவ்வொரு அண்டத்திலும் ப்ரஹ்மா முதலான தேவதைகளும் மனுஷ்யாதி ஜந்மங்களும் மற்றுமுள்ள பதார்த்தங்களும் அடங்கியிருக்கும். இந்த விஷயத்தை ஸ்ரீ பாகவதத்தில் ப்ரஹ்ம ஸ்துதியில் "க்வாஹம் தமோ மஹதஹ் கசராக்ரிவார்பூஸம்வேஷ்டிதாண்ட கடஸப்தவிதஸ்திகாய:, க்வேத்ரு க்விதா தகணிதாண்ட பரார்த்தசர்யா பாதாத்வரோம விவரஸ்யச தே மஹித்வம்" என்று ப்ரஹ்மா நிருபித்திருக்கிறார். இவ்வளவோடு ப்ரகிருதிதத்வம் நிருபிக்கப்பட்டது.

— சுத்தஸத்வ நிருபணம் —

இனி சுத்தஸத்வம் நிருபிக்கப்படும்:— சுத்தஸத்வமாவது—ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் கலசாத கேவல ஸத்வகுணத்துக்கு ஆசிரயமாகவிருக்கும். இந்த சுத்தஸத்வம் ப்ரகிருதிக்குமேல் 'ததந்ந்தம்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரகிருதியைக் காட்டிலும் மும்மடங்கு அதிகமாயிருக்கும்; அன்றியும் முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் ஈசுவரனுக்கும் தர்மபூத ஜ்ஞாநம்போலே தானே ப்ரகாசிக்கும்படியாயிருக்கும் இன்னும் ஈசுவரனுடைய இச்சையாலே அவனுக்கு போகார்த்தமாக விமான மண்டப கோபுராதிகளாய்க்கொண்டு பரிணமிக்கக் கடவதாயும் நித்யவிபூதி என்றும் அயோத்யா என்றும் அபராஜிதா என்றும் பெயர்களை யுடையதாயிருக்கும்.

இப்படியிருந்துள்ள நித்யவிபூதியில் ஆமோதம் முதலான பூஹஸ்தானங்களும் மற்றும் நித்யர்களுடைய லோகங்களும் என்ற நிறந்தனவாயிருக்கும். இந்த விஷயம் கௌஷீதகீ முதலான உபநிஷத்துக்களிலும் பாஞ்சராத்ர இதிஹாஸ புராணாதிகளிலும் ஸ்பஷ்டமாக விளங்கும். அவையெல்லாம் இங்கு விரித்துரைப்பின் மிகப் பருகுமென்றஞ்சி விடப்பட்டன.

— காலதத்வ நிருபணம் —

இனி, காலமாவது ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் இந்த மூன்று குணங்களும் இல்லாததாயும் சேதனனுடைய கர்மாநுகுணமான பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே சூக்ஷ்ண லவ காஷ்டாதி ரூபமாகப் பரிணமிக்கக் கடவதாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட கால பரிணாமம் நித்ய விபூதியில் இல்லை.

— ஈசுவரதத்வ நிருபணம் —

இனி ஈசுவர தத்வம் நிருபிக்கப்படும்:— ஈசுவரனாவான்— ஸமஸ்தகல்யாணகுணாகரனாயும், ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் சேஷியாயும் ஸ்வாமியாயும் ஸர்வ கர்ம ஸமாராத்யனாயும் நிரதிசய புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தைச் கொடுப்பவனாயும் உபாயமாயும் உபேயமாயுமுள்ள மேலான தேவதை. அந்த மேலான தேவதை ஸ்ரீமானான நாராயணனே யென்பது சுருதி ஸம்ருதி இதிஹாஸ பாஞ்சராத்ர புராணாதிகளாலும் மற்றும் ப்ரதாநர்களாயுள்ள ஸம்ஸ்கிருத த்ராவிட மஹாகவிகளின் வாக்க்பங்களாலும் மற்றும் உபபத்திகளாலும் நிருபிக்கலாகும்.

சுருதியில், 'காரணந்து த்யேய: ' என்ற வாக்கியத்தால் ஜகத் காரண வஸ்துவே தியானிக்கத் தக்கதென்று அறுதியிட்டு. அந்த ஜகத் காரணம் 'யதோவா இமாம் பூதாநி' என்று தொடங்கி 'ப்ரஹ்ம' சப்த வாச்யமாம் என்று நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

"ஏகோஹவை நாராயண ஆஸித்" என்ற வாக்கியத்தால் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிசு ஞண்டாவதற்கு முன்னே ஜகத் காரணமாயிருந்த ப்ரஹ்ம சப்தவாச்யன் நாராயணன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னும் 'யோகசூத்ரம் புருஷம் வேதஸத்யம் ப்ரோவாசதாம் தத்வதோ ப்ரஹ்ம வித்யாம்' என்பதால் எந்த ஜ்ஞானத்தாலே அக்ஷரான புருஷனை அறிவனோ அந்த ப்ரஹ்ம வித்யையைச் சொல்லக்கடவன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் ப்ரஹ்ம சப்தவாச்யன் புருஷன் என்று பெறப்படுகிறது.

ஆனந்த வல்லியில் "ஆத்மந ஆகாச: ஸம்பூத: " என்ற தொடங்கி ஆத்மாவே ஜகத்காரணபூதனென்றும், அந்த ஆத்மனானந்தமயனென்றும், அந்த ஆனந்தமயனான பரமாத்மா "யசு"

ஸாவாதித்யே" என்று ஆதித்ய மண்டலாந்தர்வர்த்தி யென்றும் சொல்லப்பட்டது.

சாந்தோக்யத்தில் அந்தராதித்ய வித்யையில் "ய ஏஷோந்தரா தித்யே ஹிரண்மய: புருஷோத்ருச்யதே தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணீ" என்பதனால் ஆதித்யமண்டலாந்தர்வர்த்தி புருஷன் என்றும், அவன் "புண்டரீகாக்ஷன்" என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த புண்டரீகாக்ஷனான புருஷன் நாராயணன் என்பது நிருபிக்கப்படும். சைவ புராணத்தில், நாராயணன் தினந்தோறும் ஆயிரம் தாமரை மலர்களாலே சிவனை அர்ச்சித்து வந்ததாகவும் ஒருநாள் பக்தியை சோதிக்கவேண்டி ஒரு தாமரைமலரை சிவன் காணாமற் செய்ததாகவும் அப்போது அர்ச்சிக்கும் நாராயணன் புண்டரீகாக்ஷனாகையால் தன்னுடைய கண்மலரை லர்ச்சித்ததாகவும் அதனால் ஸந்துஷ்டனாய் சக்ரம் கொடுத்ததாகவும் சொல்லியிருப்பதால் புண்டரீகாக்ஷன் நாராயணன் என்பது இந்த கட்டுக்கதையாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னும் ஆதுனிகர்களான சைவகவிகளில் ஒருவர் சிவஸ்துதியில் "கஞ்சலோசந பூஜ்யாய கஸ்மைசிந்மஹேஸை நம:" என்று நாராயணனை புண்டரீகாக்ஷனாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

தமிழருள் பொதுநோக்குடையரான திருவள்ளுவரும், தாம் செய்த திருக்குறள் என்னும் நூலினுள்ளே "தாம் வீழ்வார் மென்றோட்டுயிலினினிதுகொல் தாமரைக்கண்ணனுலகு" என்பதால் நிரதிசயானந்த போகப்ரதமான மோக்ஷலோகத்தை புண்டரீகாக்ஷனுடையதென்று சொல்லியிருக்கிறார். கல்லியிற் பெரிய கம்பநாடரும் "தயரதன் மதலையென்பார் தாமரைக்கண்ணனென்பார்" என்பதால் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

புருஷஸூக்தம் நாராயணப்ரமென்பது ஸ்பஷ்டம்: போதாய் ஸம்ருதியில் புருஷஸூக்தத்தை விஷ்ணு பூஜையில் உபயோகிக்க வேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த புருஷஸூக்தத்தில் 'ஸஹஸ்ர சீர்ஷா புருஷ: " என்று தொடங்கி "தமேவம் நிதிவா அதிம்ருத்யுமேதி" என்பதனால் அந்த புருஷனுடைய ஞானமே மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமென்றும் "நாராயண பரம் ஸத்வம்" என்பதனால் அந்த புருஷன் நாராயணன் என்றும், 'தஸ்யா'

சிகாயா மத்யே' என்கிற வாக்யத்தால் தஹரவித்யைக்கு நாராயணன் உபாஸ்யன் என்றும் சொல்லியிருப்பதால் மற்ற ப்ரஹ்ம வித்யைகளுக்கும் நாராயணனே உபாஸ்யனென்று ஸித்தித்திருக்கிறது.

கீதையில் "புருஷஸ் ஸ பர: பார்த்த பக்த்யா லப்யஸ் த்வ நந்யயா" என்பதனால் புருஷ சப்தவாச்யன் நாராயணனென்று சொல்லப்பட்டது. காளிதாஸ மஹாகவியும் "ஸ்ரீவத்ஸ லக்ஷ்மா புருஷச்ச ஸாக்ஷாத்" என்பதாகக் குமாரஸம்பவத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். இப்படியே புருஷசப்தம் நாராயணபரம் என்பதற்கு அநேக ப்ரமாணங்கள் காட்டத்தகும்; அவையெல்லாமிங்கே காட்டினால் மிக விரியுமென்று விடப்பட்டன.

இப்படியே ஸுபாலோபநிஷத்திலும் மஹோபநிஷத்திலும் கடவல்லி முதலான உபநிஷத்துக்களிலும் நாராயணனே பரதத்வமென்பது வ்யக்தம்.

— ஸ்ம்ருதி நிருபணம் —

இனி ஸ்ம்ருதி விஷயம் நிருபிக்கலாகும். "யத்வை சிஞ்ச மநுரவதத் தத்பேஷஜம்" என்று சுருதியாலே ஆப்ததமராகச் சொல்லப்பட்ட வைவஸ்வதமநு தன்னுடைய ஸ்ம்ருதியில் ஆதியில் "ஆஸீதிதம் தமோபூதம்" என்று தொடங்கி "ஆபோநாரா இதி ப்ரோக்தா: ஆபோவை நரஸூநவ: தாயதஸ்யாயநம் ப்ரோக்தம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: " என்பதனால் ஜலமானது நரனான ஈசுவரனிடத்தில்நின்றும் உண்டானதாகையாலே நாரம் என்று சொல்லப்படும்; அந்த நாரத்தை ஸ்தானமாக உடையவனாகையாலே நாராயணனென்று சொல்லப்படுவன் என்றும் "ஸோசித்யாய சரீராத் ஸ்வாத் ஸிஸ்ருக்ஷுர் விவிதா: ப்ரஜா: மஹாபூதாதி வருத்தௌஜா: ப்ராது1ர ஸீத் தமோநுத: " என்பதனால் தான் ஸங்கல்பித்து தன்னுடைய சரீரமாயுள்ள ப்ரக்ருதியைக்கொண்டு நானாவிதங்களான ப்ரஜைகள் ஸ்ருஷ்டிக்கவேணுமென்கிற இச்சையுடையவனாய் மஹாபூதங்களுக்கெல்லாம் ஆதியான அஹங்கார தத்வத்தில் வ்யாபித்த ஸங்கல்பத்தை யுடையவனாய் ப்ரக்ருதியினுடைய தமஸ்த்வாவஸ்தையைப் போக்குகிறவனாய்க்கொண்டு கார்போன்முகனாக ஆனான் என்று சொல்லியிருப்பதால் நாராயணனே பரதத்வமென்றும் அவனே சேதன சரீரியாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிப்பதால் விசிஷ்டாத்வைக ஸித்தாந்தமென்று ஏற்படுகிறது. இந்த ஸ்ம்ருதிக்கு வ்யாக்ய

வான குல்லாகபட்டர் அத்வையாயிருந்தபோதிலும் இந்த சுலோக வ்யாக்யானாவஸரத்தில் "அநேந க்ரந்தகாரேண த்ரிதண்டி வேதாந்தி மதமேவ ஆத்ருதம் பவதி" என்ற வாக்யத்தால் இந்த க்ரந்தகாரரான மநுவாலே த்ரிதண்டி வேதாந்திமதமான விசிஷ்டாத்வைதமே ஆதரிக்கப்பட்டதென்று சொல்லியிருக்கிறார்.

இப்படியே யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி, சாண்டில்யஸ்ம்ருதி முதலானவைகளில் நாராயணனே பரதத்வமென்றும் அவனே மோக்ஷ ப்ரதனென்றும் அவனையே பக்திப்ரபத்திகளால் உபாஸிக்கவேணுமென்றும் அப்படி உபாஸிக்குமவர்கள் பஞ்சகால பராயணர்களாயிருக்கவேணுமென்றும் சொல்லி அந்த பஞ்சகாலங்களுடைய ஸ்வரூபத்தையும் நிருபித்திருக்கிறது. இந்த விஷயம் மேலே ஸ்பஷ்டமாக நிருபிக்கப்படும்.

— ஸ்ரீ ராமாயணத்தைக்கொண்டு நாராயண பாரம்ய நிருபணம் —

இனி இதிஹாஸங்களில் ப்ரதானமான ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் "அதிகம் மேநிரே விஷ்ணும்தேவாஸ் ஸர்ஷிகணாஸ்ததா" என்பதனால் ருத்ரனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் நடந்த யுத்தத்தில் ருத்ரனுடைய பராஜயத்தைக் கண்ட தேவர்களும் ரிஷிகணங்களும் விஷ்ணுவை அதிகமாக நினைத்தார்களென்றும் அயோத்யா காண்டத்தில் "அர்த்திதோ மாதுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந: " என்பதனால் தேவதைகளாலே ராவண வதத்துக்காக ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட விஷ்ணுவானவர் சக்ரவர்த்தி திருமகனாக அவதரித்தார் என்றும் "ஸஹ பத்ர்பா விசாலாக்ஷ்யா நாராயண முபாகமத்" என்பதனால் அப்படிப்பட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு நாராயணனே ஆராத்யனென்றும், ஆரண்ய காண்டத்தில் கரவதானந்தரம் அகம்பநோக்தியில் நாராயணனே ராமனாக அவதரித்தானென்பதை ஸூசிப்பித்திருப்பதாலும் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் "நிவாஸ வருக்ஷஸ் ஸாதாநாம்" "த்வம் அப்ரமேயச்ச" என்கிற சுலோகங்களாலும் ஸூந்தர காண்டத்தில் "ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூ: " என்கிற சுலோகத்தாலும் பகவத்பாரம்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. யுத்தகாண்டத்தில் ராவணவதானந்தரம் தமஸ: பரமோதாதா சங்கசக்ர கதாதர: " என்று மந்தோதரி வார்த்தைகளாலும் "பவாந் நாராயணோ தேவ: " என்பது முதலான ப்ரஹ்மானுடைய வாக்யங்களாலும் உத்தரகாண்டத்தில் மாலிமாலி மால்யவான் இவர்களுடைய யுத்தத்தில் அவர்கள் ஏவிய

பாணங்கள் விஷ்ணுவின்மீடத்தில் லயமடைந்ததைப்பற்றிச் சொல்லும்போது அந்த விஷ்ணுவின்மீடத்தில் ப்ரளயகாலத்தில் ப்ரஜைகள் லயமடைந்ததுபோல என்று த்ருஷ்டாந்தங் காட்டியிருப்பதாலும் காலபுருஷன் ப்ரஹ்மாவாலே நியமிக்கப்பட்டவனும்கொண்டு சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிற காலத்தில் “நாப்யா முத்பாத்ய மாமபி” “ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம மயி ஸர்வம் நிவேசிதம்” என்பதனால் தேவரீருடைய திருநாபிகமலத்தில் என்னையுண்டாக்கி ப்ராஜாபத்யமாகிற வ்யாபாரம் என்னிடத்தில் தேவரீரால் வைக்கப்பட்டதென்று ப்ரஹ்மாவின் வார்த்தையாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் நாராயணனே பரதத்வமென்பது ஸ்பஷ்டம்.

— மஹாபாரதாதிகளைக் கொண்டு நாராயண பாரம்ய நிருபணம் —

இனி பாரதத்துக்குப் பஞ்சரத்னமாகச் சொல்லப்பட்ட பகவத் கீதாதிக்களில் நாராயணனே பரதத்வமென்று நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுநீர்க, “ஆலோட்ய ஸர்வசாஸ்த்ராணி விசார்யச புந: புந:; இதமேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேபோ நாராயண: ஸதா” என்று சாந்திபர்வத்தில் ஸ்ரீ பீஷ்மராலே மோக்ஷதர்மத்தில் தர்மபுத்ரருக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அர்த்தம் ஸர்வ சாஸ்திரங்களையும் நன்றாக ஆராய்ந்து அடிக்கடி யுக்திவிசாரமும் பண்ணி நாராயணனே த்யேயமான பரதத்வமென்று தெளியப்பட்டதென்கை.

இப்படியே ஸாத்தவிக புராணங்களிலும் தலையான விஷ்ணு புராணத்தில் மைத்ரேயர் “யந்மயம்ச ஜகத்ஸர்வம்” என்று தொடங்கி எவனிடத்தில் நின்றும் ஜகத்து உண்டாகிறதோ, எவனால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறதோ, எவனிடத்தில் ப்ரளயகாலத்தில் லயமடைகிறதோ அவனைச் சொல்லவேண்டுமென்று ஸ்ரீ பராசர பகவானைப் பொதுவாகக் கேட்க, புலஸ்தியருடைய வரப்ரஸாதத்தாலே தேவதா பாரமார்த்தியத்தை உள்ளபடி அறிந்தவராகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீ பராசர பகவான் “விஷ்ணோஸ் ஸகாசா துத்புதம் ஜகத் தந்ரைவ ச ஸ்திதிம் ஸ்திதி ஸம்யம கர்த்தாஸௌ ஜகதோஸ்ய ஜகச்சஸ:” என்று விஷ்ணுவே ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுகிறவரென்று அறுதியிட்டிருக்கிறார். இங்கே பொதுவாகப் பண்ணியிருக்கச் செய்தே கோல் விழுக்காடாகவே வ்யக்திவிஷயத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுகிறபடியால் இதுவே உண்மை.

பரதத்வ விசார நிச்சயமாமென் றறியத்தக்கது. இப்படியன்றிக்கே கேட்போர் தமக்கு அபிமதமானதொரு வஸ்துவைப்பற்றிச் சிறப்பித்துக் கவிபாடித் தரச்சொல்லுவாரைப்போலே ஒரு வ்யக்தியைக் குறித்துச் சொல்லி அந்த வ்யக்திக்கு உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லுகிற ஸம்ஹிதைகளைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அப்படியே அந்த வ்யக்திக்கு உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லுகிற ராஜஸ தாமஸ புராணங்கள் ப்ரஸுத்த ப்ரஸம்ஸாபரமாகையால் பரதத்வ நிச்சய விஷயத்தில் ப்ரமாணமாகமாட்டாதென்பதும் கீழே சொல்லிய விஷயங்களை விரோதிக்கமாட்டாதென்பதும் அறியத்தக்கது.

இப்படியே பாஞ்சராத்ரத்திலும் நாராயணனே பரதத்வமென்று சொல்லி அந்த நாராயணனுடைய ஆராதனார்த்தமாகவே ஆலய நிர்மாணம், ப்ரதிஷ்டை, பூஜாவிதி, உத்ஸவாதிகள் இவற்றை விசேஷித்துச் சொல்லியிருப்பதாலும் ஸ்பஷ்டமாயறியலாம்.

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம் மற்ற ஆகமங்கள்போலன்றியே முக்கியமான ப்ரமாண சாஸ்திரமென்று முன்னமே நிருபிக்கப்பட்டது அன்றியும் ஸுத்தரகாரரான வ்யாஸரே சாந்திபர்வத்தில் பாஞ்சராத்ர ப்ராமான்யத்தை பஹுமுகமாக உபபாதித்திருக்கிறார்.

— மஹாகவிவாக் ப்ரதர்சனம் —

இனி மத்யஸ்தரான ஸம்ஸ்கிருத கவிகளில் சிறந்த காளிதாஸ மஹாகவியும், ரகுவம்சம் பதின்மூன்றாம் ஸர்க்தத்தில் “தாம்தாம வஸ்தாம் ப்ரதிபத்யமாநம்” என்கிற சுலோகத்திலும் “நாபிப்ரருடாம்பு ருஹாஸநேந” என்கிற சுலோகத்திலும் “விஷ்வக்ஸேநஸ் ஸ்வதநு மவிசத் ஸர்வலோக ப்ரதிஷ்டாம்” என்கிற சுலோகத்திலும் நாராயணனே பரதத்வமென்று நிருபித்திருக்கிறார். இந்த சுலோகங்கள் ராவணவதாநந்தம் பிராட்டியைக் குறித்து சக்ரவர்த்தி திருமகன் சொல்லுகிற வார்த்தைகளாம். இவற்றின் அர்த்தம்—இந்த ஸமுத்ரமானது தன்னுடைய பெருமையாலே விஷ்ணுவினுடைய ரூபம் போலே இப்படிப்பட்டதென்றும் இவ்வளவுடையதென்றும் அறியவாயாதபடி பலபடியாக எங்கும் வியாபித்திருக்கிறது என்பதும் அர்த்தம் தன்னுடைய நாபியிலுண்டான ப்ரஹ்மாவாலே உண்டாம் பண்ணப்படுமவராய்க் கொண்டு புருஷனான நாராயணன்

லோகங்களை ஸம்ஹரித்து சயனித்திருக்கிறார் என்பதும் விஷ்வக்ஸேநனான நாராயணன் ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் ஆதாரமான தன்னுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில் அந்தர்ப்பவித்தான் என்பதுமாம்.

இனி மாவகனியும் “சரிய:பதி: ஸ்ரீமதி சாஸிதும் ஜகத் ஜகந் நிவாஸ:” என்பதால் சரிய:பதியான நாராயணனே ஜகத்துக்கெல்லாம் ஆதாரனென்றும், ஜகத் ரக்ஷகனென்றும் சொல்லியிருக்கிறார். இன்னும் மூன்றாவது ஸர்க்கத்திலும் “ப்ரஜா இவாங்கா தரவிந்தநாபே:” என்பதால் பத்மநாபனான நாராயணனுடைய அங்கத்தில் நின்றும் ப்ரஜைகள் வெளிப்பட்டாற்போலே த்வாரகையில் நின்றும் ஸைன்யங்கள் வெளிப்பட்டதென்று திருஷ்டாந்தம் காட்டியிருக்கிறார்.

இனி நைஷத காவ்யத்தில் ஸ்ரீ ஹர்ஷகவியும் “அதிகத்ய ஜகத் யதிச்வராத்” என்கிற சுலோகத்தில் புருஷோத்தமனான நாராயணனே மோக்ஷப்ரதனென்றும் “ஸ்ரியஸ்ததாலிங்கனபூ:” என்கிற சுலோகத்தில் நாராயணன் ஸமஸ்தமான ஜீவர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருக்கிறானென்றும் சொல்லியிருக்கிறார்.

இப்படியே த்ராவிட கவிகளிலும் சிறப்புற்ற கம்பநாடர் விராதவதப்படலத்தில் “வேதங்களறையின்ற” என்கிற பாட்டு முதல் “ஒப்பிறையும் பெறலரிய” என்கிற பாட்டு வரை சக்ரவர்த்தி திருமகனு யவதரித்த நாராயணனே பரதத்வமென்பதை வெளியிட்டார்.

அப்படியே கபந்தவதைப்படலத்திலும் “விண்ணினின்றவன்” என்ற பாட்டுத்தொடங்கி “மாயப்பிறவி மயல்நீக்கி” என்கிற பாட்டு வரையில் இந்த விஷயத்தை வ்யக்தமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இப்படியே இன்னும் பலவிடங்களிலும் இந்த விஷயத்தை நிரூபித்திருக்கிறார். அவைகளையும் கண்டுகொள்ளலாம்.

இன்னும் இதற்கநுகுணமான உபபத்திகளும் சில உண்டு. ஸர்வரும் அக்ஷராரம்ப காலத்தில் அஷ்டாக்ஷரத்தை முன்னிட்டுச் சொல்லுகையும், ஸந்தியாவந்தன முதலான நித்யகர்மாநுஷ்டானங்களில் அச்யுதாந்த கோவிந்தாதி மந்த்ரங்களை யநுஸந்திப்பதும் கண்டுகொள்ளலாம். இப்படியாக நாராயணனே பரதத்வமென்பது நிரூபிக்கப்பட்டது.

அந்த நாராயணன் சரிய:பதியென்பது “ஹ்ரிச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ” என்கிற சுருதியால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஸ்ரீ சப்தத்தாற் சொல்லப்பட்ட லக்ஷ்மியும் ஈசுவர தத்வத்தில் அந்தர்ப்புதையென்றும், அவளுக்கு ஜகத்காரணத்வம், மோக்ஷப்ரதத்வம், உபாஸ்யத்வம், ஸர்வாந்தர்யாமித்வம் இவைகளுண்டென்றும் வடவாரியர்கள் நிரூபித்திருக்கிறார்கள். தென்னாசாரியர்கள் ஸம்ப்ரதாயத்தில் அவள் சேதனகோடியிலே அந்தர்ப்புதை யென்றும், ஈசுவரன் ஜகத்காரணமாயிடத்தில் இவள் ஸஹகாரினியாயிருப்பவள் என்றும், மோக்ஷப்ரதாந விஷயத்தில் புருஷகாரபூதையாயிருப்பவள் என்றும் சொல்லுவார்கள். இதில் தென்னாசாரிய ஸம்ப்ரதாஸ்தர் சொல்லும் விஷயங்களுக்கு உபபத்திகளும் இவையென்று அறிந்து கொள்ளும்படி இங்கு விவரிக்கப்படுகின்றன.

“காரணந்து த்யேய:” என்பது கொண்டு ஜகத் காரண வஸ்துவே த்யேயம் என்றும், அந்த ஜகத்காரண வஸ்துவும் ப்ரஹ்ம சப்தவாச்யமென்றும், அந்த ப்ரஹ்மசப்தவாச்யன் புருஷோத்தமனென்றும், அவனே மோக்ஷப்ரதனென்றும் சுருதிகளால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆக ஜகத்காரணத்வம், ப்ரஹ்மசப்தவாச்யத்வம், மோக்ஷப்ரதத்வம் இவைகள் ஒன்றைவிட்டுடொன்று பிரியாதவைகளாம். அவற்றுள் ஜகத்காரணத்வம் உபாதாந நிமித்த ஸஹகாரி காரணத்வ ரூபமாக மூன்று வகையாயிருக்கும். இவற்றுள் ஈசுவரன் உபாதாந காரணமாயிருக்கையாவது ஸுக்ஷ்மாவஸ்தங்களான சேதன சேதனங்களை சரீரமாகவுடைய ஸர்வேசுவரன் தானே ஸ்தூலாவஸ்தங்களான சேதனசேதனங்களை சரீரமாக வுடையவனாயிருக்கை. ஆகையாலே கார்யரூபமாகவுமிருக்கும் உபாதனமாகிருன். புதிதாகத் தோன்றத்தக்கதாயும் தன்னைவிட்டுப் பிரியாததாயுமிருக்கிற தர்ம மாகிய அவஸ்தையை யுடைத்தாயிருப்பது உபாதானமாகையால் இந்த அவஸ்தைகள் சரீரங்களான சேதனசேதனங்களின் வழியாக ஈசுவரனுக்கு வருவதால் உபாதாநத்வமும் கூடுகிறது.

இப்படியிருந்துள்ள உபாதாநத்வம் லக்ஷ்மிக்கு இல்லை; என்தை பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் “ப்ரளயஸமய ஸூப்தம்” என்கிற சுலோகத்தில் வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த சுலோகம்—

“ப்ரளயஸமய ஸுப்தம் ஸ்வம் சரீரக தேசம்
வரத சிதசிதாச்யம் ஸ்வேச்சயா விஸ்த்ருணா;
கசிதமிவ கலாபம் சித்ரமாதத்ய தூர்வந்
அநுசிகிநி சிகீவ க்ரீடஸி ஸ்ரீஸமக்ஷம் ...” என்பதாம்.

(இதன் அர்த்தம்) ப்ரளய காலத்தில் தன் னுடைய சரீரத்தின்
ஏகதேசமா யுள்ளொடுங்கியிருந்த சேதனசேதனங்களை ஸ்வேச்சை
யாலே விஸ்தரித்துக்கொண்டு ஆண்மயிலானது தன்னுள்ளொடுங்கிய
தோகையை விரித்துக்கொண்டு பெண்மயிலின் முன்னே விளையாடு
வதுபோல லக்ஷ்மியினுடைய ஸந்தியில் விளையாடுகிறீர் என்பதாம்.

இதனால் ஈசுவரனுக்கே சேதனசேதனங்கள் சரீரமென்றும்
லக்ஷ்மிக்கு சேதனசேதனங்கள் சரீரமன்றென்றும் த்ருஷ்டாந்த ஸ்வா
ரஸ்யத்தால் வ்யக்தமாயிற்று. ஆண்மயிலுக்கே தோகையிருப்பதும்
பெண்மயிலுக்குத் தோகையில்லாமையும் ப்ரத்யக்ஷமா யறியலாம்.

நிமித்த காரணத்வமும் “யஸ்யா வீக்ஷயமுகம் ததிங்கித பரா
தினோ விதத்தேகிலம்” என்கிற ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியிலும் “சரீயை
ஸமஸ்த சிதசித் விதாநவ்யஸநம் ஹரே:; அங்கீகாரிபிராலோகை:
ஸார்த்தயந்த்யை க்ருதோஞ்ஜலி:” என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியிலும்
இவளுடைய இங்கித பராதினையுக்கொண்டு ஈசுவரனே ஜகத்
ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகிறானென்று சொல்லப்படுவதால் இவளுக்
கில்லையென்றேற்படுகிறது. மேலும் அஞ்ஞாதநிக்ரஹையாகையாலே
நிக்ரஹகார்யமாகிய நாரகிய சரீரசிருஷ்டியில் கர்த்ருத்வம் கூடாததா
யிற்று. இந்த விஷயத்தை நியாயஸித்தாஞ்ஞான வியாக்யானத்தில்
திருப்புட்குழி ஸ்வாமி வெளியிட்டிருக்கிறார். அப்படியே மோக்ஷ
ப்ரதத்வமும் சேதனன் பண்ணின அபராதங்களாலுண்டான நிக்ர
ஹத்தை அவனுடைய உபாஸத்தால் போக்கி மோக்ஷத்தைக்
கொடுக்கையாகையாலே அந்த அபராதத்தாலுண்டான நிக்ரஹம்
லக்ஷ்மிக்குக் கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுவாலே ஸம்பவிக்கிறதில்லை.

மேலும் சேதனன் பண்ணுகிற உபாயாநுஷ்டானம் நிக்ரஹ
நிவ்ருத்திக்கு மட்டும் ஸாதனமாவதல்லது ஸ்வாபாவிக ஞ்ஞான
விகாஸரூபமான மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமல்லாமையாலே உபாஸ
யத்வமும் ஸம்பவியாது. இதற்கு அநுபந்தமுள்ள ப்ரஹ்மசப்த
னாச்யத்வமும் “ப்ரஹ்மசப்தேந புருஷோத்தமோபிதியதே” என்கிற

ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தியால் புருஷோத்தமனான நாராயணனுக்கே
யுள்ளதாவதன்றி நாரீணமுத்தமையான லக்ஷ்மிக்குக் கூடாதென்பது
ஸ்பஷ்டமாம்.

இந்த விஷயத்தை தத்வடிகையில் “ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே”
என்பதன் வ்யாக்யானாவஸரத்தில் “ப்ரஹ்மணீதி லக்ஷ்மியநிர்தேச:”
என்கிற வாக்கியத்தால் ப்ரஹ்மசப்த வாச்யத்வம் லக்ஷ்மிக்கு இல்லை
யென்பதை தேசிகன் ஸாதித்திருக்கிறார். இப்படியே ஸ்ரீதத்வ
ஸித்தாஞ்ஞானத்திலும், நியாயஸித்தாஞ்ஞான வ்யாக்யானத்திலும்
வ்யக்தமாகக் காணலாம்.

இனி ஸர்வாந்தர்யாமித்வமும் “யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு:
ததைவேயம் த்விஜோத்தம” என்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண சுலோக
வ்யாக்யானாவஸரத்தில் எங்களாழ்வான் “இயம்ச சக்திவசாத்” என்
றும், ஸ்வரூபதோ வ்யாப்தியில்லை யென்றும் ஸாதித்திருப்பதால்
ஸ்வரூபத்தாலே ஸம்பவிக்கமாட்டாதென்பதாம்.

மேலும் ஒருவனே ஜகத்துக்குக் காரணம்; அவன் நிஸ்ஸமாப்
யதிகன்; என்று சுருதி சொல்லியிருப்பதால் லக்ஷ்மிக்கு ப்ரதத்வம்
சொல்லுகிற பக்ஷத்தில் ஈசுவரனுக்கு ஏகத்வம் ஸம்பவியாது; ஈசுவர
த்வித்வம் ஏற்படும். ஈசுவரத்வித்வம் அநுபபந்நமாகையால் இவளும்
சேதனகோடியில் சேர்ந்தவளாம்.

இவளுக்கு புருஷகாரத்வம் அஸாதாரண தர்மம். புருஷ
காரத்வமாவது—ஸர்வேசுவரன் சேதனனுடைய அபராதத்தால்
சீற்றம்கொண்டு சேதனனை நிக்ரஹிக்கும் காலத்தில் இவள் தன்னு
டைய வால்லப்யத்தாலே நிக்ரஹத்தைப் போக்கி அவன் திருவுள்ள
முகந்து சேதனனை யங்கீகரித்தருளும்படி பண்ணுகை. ஈசுவரனுக்கு
சேதனனுடைய அபராத தர்சனத்தாலே அபிபூதங்களான க்ஷமா
வாத்ஸல்யங்களை உத்புத்தமாக்குகை புருஷகார சிருத்யம். இப்படி
யுள்ள புருஷகாரத்வம் ப்ரபத்தி வித்யையில் மட்டும் உண்டு. பக்தி
ஸ்தலத்தில் அந்த நிக்ரஹ நிவ்ருத்திக்கு பக்தியே ஸாதனமாகையால்
அங்கு புருஷகாராபேகையில்லை. ப்ராப்தி தசையில் இருவருமான
சேர்த்தியில் கைங்கர்யம் ரஸிக்குமாகையால் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்
தித்வரூபமான சேஷித்வம் இருவரிடத்திலும் வ்யாப்தமாயிருக்கும்.
இவ்விஷயத்தை “உபயாதிஷ்டானஞ்சைகம் சேஷித்வம்” என்கிற
ஸ்ரீவாசார்யர்கள் வாக்கியத்தாற் கண்டுகொள்வது.

இப்படியன்றிக்கே ஈசுவரத்வம், காரணத்வம் முதலானவைகள் உபயவ்யாப்தங்கள் என்று சொல்லும்படித்தில் ஈசுவரனுக்கு தனித்து ஈசுவரத்வாதிகளில்லை. அப்படியே லக்ஷ்மிக்கும் இல்லை. “த்வைராஜ்யஸ்ய ஈச்வராபிமதத்வாந் ந தோஷ:” என்கிற கீதா பாஷ்ய தாட்பர்ய சந்த்ரிகா வாக்கியத்துக்கு வ்யாப்தமென்று சொல்லுவது விருத்தம்.

இப்படி உபாயாதுஷ்டான தசையில் புருஷகாரபூதையாயும் ப்ராப்தி தசையில் ப்ராப்யையாயும் இருக்கும் என்கிற விஷயத்தை பட்டர் அஷ்டசுலோகியல்,

“ஈசாநாம் ஜகதாமதிச தயிதாம் நித்யாநபாயாம் ச்ரியம்
ஸம்ச்ரித்யா ச்ரயணோசிதா கிலகுணஸ்யாங்கீ ஹரே ராச்ரயே
இஷ்டோபாயதயா ச்ரியாசஸஹிதா யாத்மேச்வரா யார்த்தயே
கர்த்தும் தாஸ்ய மசேஷ மப்ரதிஹதம் நித்யந்த்வஹம் நிர்மம:”

என்கிற சுலோகத்தால் ஸர்வேசுவரனுக்கு தயிதையாயும், அத்தால் வந்த ஈசுவரத்வத்தையுடையவளாயுமிருக்கிற லக்ஷ்மியை புருஷகாரமாக ஆச்ரயித்து ஈசுவரனுடைய திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்று கிறேன். அப்படியிருந்துள்ள லக்ஷ்மியோடே கூடின ஸர்வேசுவரன் விஷயத்தில் ஸமஸ்த கைங்கர்யங்களும் செய்யக்கடவேன் என்று ஸாதித்தருளினார்.

த்வயத்தின் பூர்வகண்டத்தில் “ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ சரணம்” என்னுமிடத்தில் சரண சப்தார்த்தம் விசேஷணமான திருவடியில் அந்வயிப்பதுபோல் விசேஷணமாயுள்ள லக்ஷ்மியிடத் திலும் அந்வயிக்கும் என்பது அபாதிதமாயிருந்தால் பொருந்தும். கீழே சொல்லியபடி உபாயத்வாதிகள் பாதிதங்களாகையால் இங்கே பொருந்தாது. அது எப்படியென்றால், குடம் ப்ரமேயம் என்னு மிடத்தில் விசேஷணமான ப்ரமேயத்வம் கடத்துக்கு விசேஷண மான கடத்வத்திலும் அந்வயிப்பதுபோல குடம் த்ரவ்யம் என்னு மிடத்தில் விசேஷணமான த்ரவ்யத்வம் குடத்துக்கு விசேஷண மான கடத்வத்தில் எப்படி அந்வயிக்கமாட்டாதோ அப்படியே இங்கும் அந்வயிக்கமாட்டாதிருக்கிறது.

ஈசுவரனுக்கு திவ்யமங்கள் விக்ரஹங்களும் குணங்களும் விசேஷணமாயிருந்தபோதிலும் உபாயமாகாமல் ஆச்ரித காரிய

பாதகங்களாயும் ஆச்ரயண ஸௌகர்யா பாதகங்களாயும் ஆச்ரயண ருசி ஜனகங்களாயும் ஏற்படுகின்றதுபோல, பிராட்டியும் தனக்கு அஸாதாரண தர்மமாக ஏற்பட்ட புருஷகாரத்வத்தை அடைந்தவ ளாய்க்கொண்டு விசேஷணமாக அந்வயிக்கலாம். இப்படியாக பிராட்டி உபாயமாகாமல் புருஷகாரமாகிறபடியால் அந்யோபா யத்வத்துக்கு விரோதம் வராது. இப்படியிருக்கும் படித்தில் ப்ராப்தி தசையில் பிராட்டி ப்ராப்யையாயிருப்பள் என்று சொல்லுவ தால் அந்யோபேயத்வத்துக்கு விரோதம் வாராதோ வென்னில், ப்ராப்திக்கு உத்தேச்யமாயிருக்கையாகிய உபேயத்வம் ஈசுவரனுக்கே யுள்ளது: பிராட்டிக்கு இல்லை. ஆதலால் அந்யோபேயத்வத்துக்கு விரோதமில்லை.

ஆனால் த்வயத்தில் உத்தரகண்டத்தில் சொல்லுகிற ப்ராப் யத்வம் இவன் பண்ணுகிற கிங்கர வ்ருத்திக்கு உத்தேச்யமாயிருக்கை யாகையாலே அப்படியுள்ள ப்ராப்யத்வம் பிராட்டிக்கு உண்டு. எப்படியென்றால், சித்ரகூடத்தில் “பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா” என்கிற சுலோகத்தின்படி இருவருமான சேர்த்தியிலே செய்கிற கிங்கர வ்ருத்தி ரஸிப்பதுபோலே பிராட்டியை விட்டுப் பிரிந்து பம்பா பரிஸரத்தில் செய்கிற கிங்கர வ்ருத்தி ரஸிக்கமாட்டாதன்றே! கிங்கர வ்ருத்திக்கு உத்தேச்யமாயிருக்கையாகிற ப்ராப்யத்வம் பிராட்டிக்கு உபபந்மே. இந்த விஷயம் லோகத்திலும் கண்டு கொள்ளலாம்.

ஒரு பர்த்து பார்யா விஷயத்தில் கிங்கர வ்ருத்தி செய்கிற அடிமையாளனுக்கு ப்ரதானான உத்தேச்யன் பர்த்தாவா யிருந்த போதிலும் கிங்கர வ்ருத்தி செய்வது இருவருக்குமே ஆவதுபோலே இதுவும் உபபந்மே. இந்த விஷயத்தை லோகதேசிகன் முமுக்ஷுப் படியில், “ஒருவன் ஆவண வோலை யெழுதும்போது க்ருஹிணிக் கென்றன்றே எழுதுவது: ஆகிலும் பணிசெய்வது க்ருஹிணிக்கிறே” என்றருளிச்செய்திருக்கிறார்.

இப்படியிருப்பதால் ஸ்ரீ பாகவதத்தில் நாலாவது ஸ்கந்தத்தில் ப்ருதுசக்ரவர்த்தி “அப்யாவயோரேக பதி:” என்கிற சுலோகத்தில் தன்னோடுகூட பிராட்டியையும் சேர்த்து இருவருக்கும் ஈசுவரனே யுதி என்று சொல்லியிருக்கிறார். இந்த விஷயங்களை அநுஸரித்து பத்தாவது ஸ்கந்தத்தில் 10-60-34 ருக்மிணிக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும்

நடந்த நர்மோக்திஸமயத்தில் "க்வாஹம் குணப்ரக்ருதி ரஜ்ஞ க்ருவ பாதா" என்ற ருக்மிணீ வாக்கியமான சுலோகத்துக்கு வ்யாக்யான பண்ணின வீரராகவாசார்யர், ஜ்ஞானமில்லாதவர்கள் என்னை ஸ்வரதரையாகவும் உபாயமாகவும் ஆச்யிக்கிறார்கள். ஜ்ஞானமுள்வர்கள் புருஷகாரமாகவே பற்றுகிறார்கள் என்று ஸாதித்திருக்கிற இவர் வடவாரியர்களில் ஒருவரென்பது வ்யக்தம்.

ஆனால் லக்ஷ்மீதந்தரம் முதலான ஸம்ஹிதைகளில் பிராட்டியை ஜகத்காரணமாகவும் மோக்ஷப்ரதையாகவும் சொல்லுகிற விவயங்கள் "ஏகாத்விச்சாத்மிகா சக்திஸ் ஸர்வலோககுடும்பினி" என்கிற சுலோகத்தின்படி ஈசுவரனுடைய இச்சைக்கு அபிமானி தேவதையாயிருக்கையாலும், ஈசுவரனோடு தனக்குண்டான ஐகரஸ்யத்தாலும் உபபந்தம். அஹிர்ப்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையில் ஈசுவரனுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு அபிமானி தேவதையாகச் சொல்லப்பட்ட ஸுதர்சனம்வானுக்கு ஜகத்காரணத்வம் முதலானவைகள் போலே இதுவும் கூடும்.

இப்படியிருக்க, தேசிகன் பிராட்டிக்கு உபாயத்வம், மோக்ஷப்ரதத்வம் முதலியவற்றை ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் முதலான க்ரந்தங்களில் அருளிச்செய்திருப்பது கூடும்படி எங்ஙனென்பென்னில்? சது: சுலோக வியாக்யானத்தில் "பஞ்சஸ்வேதேஷு பசேஷு கச்சிதேக: ப்ரமாணவாந்" என்று கீழ் நிருபித்த பசுத்தையும் அங்கீகரித்தருளியிருப்பதால் உபபந்தமாம். அஹோபில மடாதிபதியான ஒரு ஸ்வாமி 'புருஷகார மீமாம்ஸா' என்கிற க்ரந்தத்தில் தேசிகன் திருவுள்ளம் பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமேயுள்ளது; உபாயத்வமில்லை என்பது தான் உண்மையாயுள்ளதென்பதை தேசிகனுடைய ஸூக்திகளைக் கொண்டே நிருபித்திருக்கிறார். ஆனாலும் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஸ்பஷ்டமாகப் பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் முதலானவைகளுண்டு என்று உபபாதித்திருப்பதற்கு மூலம் இப்படியும் ஒரு நிர்வாஹமிருக்கலாம் என்கிற திருவுள்ளமே.

தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஏற்பட்ட இந்த விஷயத்துக்கு உபபத்தியை மட்டும் நிருபித்ததே யொழிய, மற்ற ஸம்ப்ரதாய விஷயத்தில் தோஷோத்காடனம் பண்ணவரவில்லை. ஸர்வஜ்ஞர்களான ஆசார்யர்களுடைய திருவுள்ளத்தில் அநேக நிர்வாஹபேதங்கள் தோற்றியிருக்கலாம். கிஞ்சிதஜ்ஞான அடிமேன் இந்த விஷயத்தைப் ப்ரஸ்தாவிக்க அர்ஹனல்லன். இந்த ஸம்ப்ரதாய

ற்பட்ட அர்த்தங்கள் ஸமீசீனங்களல்லவென்று சிலர் நினைக்கவுங்றும். அந்த விஷயத்தை மாற்றவேண்டியதற்காகவே இவ்வளவு நுபிக்கும்படி நேர்ந்தது.

இனி அந்த ஸம்ப்ரதாயத்திலும் இந்த விஷயத்தில் சில உபத்திகள் அந்வாருஹ்ய நிருபிக்கப்படும். அதாவது சுருதியில் ஸ்ரீ ஸூக்தத்தில் மோக்ஷப்ரதத்வம் லக்ஷ்மிக்கு உண்டென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திருவாய்மொழியில் "வேரிமாருத பூமேலிருப்பாள் னைதீர்க்குமே", "பண்டைநாளாலே நின்றிருவருளும் பங்கயத்தாள் ருவருளும்கொண்டு" என்கிற ஸூக்திகளால் பிராட்டிக்கு மோக்ஷப்ரதத்வமுண்டென்று தெரிகிறது. ஈசுவர த்வித்வதோஷ பரிஹாரமும் ஈசுவரனுக்குத் தான் பரதந்தரையா யிருந்துகொண்டே ஈசுவர கிருத்தத்தை நிர்வஹிப்பதால் ஏற்படுகிறது. ஈசுவரனையே சொல்லுகிற காரணங்களிலும் இவள் ஈசுவரனுக்கு ஸ்வரூப நிருபகையாயிருப்பதால் இவளையும் சொல்லியதாகக் கொள்ளலாம். காரணத்வம் உபாயத்வம் முதலானவைகள் இருவரிடத்திலும் பர்யாப்தங்களென்று அவர்களில் சில ஆசார்யருடைய அபிப்பிராயம். பிராட்டிக்கு ப்ரஹ்ம சப்தவாச்யத்வமுண்டென்பதும் சிலரபிப்பிராயம். அங்ஙனன்றிக்கே காரணத்வம் முதலானவைகள் விசிஷ்டநிஷ்ட மென்பர். விசிஷ்டமாவது விசேஷண விசேஷ்யங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகாது ஆகையால் விசேஷணமான பிராட்டிக்கும் காரணத்வம் முதலானவை உண்டென்பது சிலர் அபிப்பிராயம். காரணத்வம் ஸ்வரூப யோக்யதா ரூபமாயும் ப்ரோபதாந ரூபமாயிருக்கும். அல்லது "பதிமாத்ர கோசரம்" என்கிற தேசிகன் ஸூக்திப்படி பிராட்டிக்கு காரணத்வமில்லையென்பது சிலர் அபிப்பிராயம். யதாஸம்ப்ரதாயம் கண்டுகொள்வது. இன்னும் இந்த விஷயத்தில் நிருபிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் பலவுண்டு; அவற்றை யெல்லாம் விஸ்தர பயத்தால் நிறுத்திவிட்டேன். இனி ஈசுவர குணங்கள் நிருபிக்கப்படும்.

— பகவத்குண ஸோதனம் —

ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்மகனாகையாவது:— ஸமஸ்தங்களாயும், கல்யாணங்களாயுமுள்ள குணங்களையுடைய ஸ்வரூபத்தை யுடையவனாயிருக்கை; கல்யாணங்களாகையாவது:— அநுகூலங்களாயிருக்கை. இப்படியுள்ள குணங்கள் ஸ்வரூப நிருபகங்களென்றும் நிருபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களென்றும் இரண்டுகையாயிருக்கும்.

அவற்றுள் ஸ்வரூப நிருபகமாவது :— தனக்கு ஆசிர்யம்தர்மி ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயமாம்போது தானும் தோன்றிக்கொடே அந்த தர்மியிடத்துள்ள இதர வ்யாவ்ருத்தியைத் தெரிவிப்பயிருக்கும்; அது எதுபோலவென்னில்? குடம் ஜ்ஞானத்துக் விஷயமாம்போதெல்லாம் தானும் விஷயமாகி அக்குடத்திலுள்ள இதர வ்யாவ்ருத்தியை (பிறிதின் வேறுபாட்டை)த் தெரிவிப்பயுள்ள குவிந்த கழுத்துடைமை முதலான உறுப்பமைதிபோலயுள்ளதாம்.

இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூப நிருபக குணங்களால் பிறிதின வேறென்று தெரிவிக்கப்பட்டிருந்துள்ள வஸ்துவைப்பற்றியிருக்கிற ஸாதாரண குணங்கள் நிருபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களாம். அவை குவிந்த கழுத்துடைமையான உறுப்பமைதியாலே தெரிவிக்கப்பட்ட குடத்தைப்பற்றியிருக்கிற ரூப, பரிமாணாதி ஸாதாரண குணங்கள் போலே தர்மியை ஆசிரயித்திருக்கும் குணங்களாம்.

இவற்றுள், ஈசுவர ஸ்வரூப நிருபகங்கள் :— ஜ்ஞானமும், ஆனந்தமும், அமலத்வமும், அநந்தத்வமும், உபாயத்வமும், உபேயத்வமும் முதலானவைகளாம். இப்படியே பிராட்டியும் ஸ்வரூப நிருபகபூதையாயிருப்பள்; க்ருபா, வாத்ஸல்ய, ஸௌசீல்ய, ஸௌஸ்ப்யாதிகள் நிருபித ஸ்வரூப விசேஷணங்கள்.

இவற்றுள் "தவாநந்த குணஸ்யாபி ஷடேதே ப்ரதமேகுணா:" என்றும், "ப்ரக்ருஷ்டம் விஜ்ஞானம்" என்று தொடங்கி "குணநாம் நிஸ்ஸம்நாம் கணன விசுணாநாம் ப்ரஸவபூ:" என்றும், "நிர்லேப மங்கள குணௌக துகாஷ் ஷடேதா:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே மற்ற குணங்களுக்கு காரணங்களாயுள்ள ஜ்ஞான, சக்தி, பெல, ஐசுவர்ய வீர்ய தேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஆறு குணங்கள் ப்ரதானங்களாம்.

அவற்றுள் ஜ்ஞானமாவது :— ஏககாலத்தில் எல்லா வஸ்துக்களையும் இந்திரிய நியமமில்லாமல் ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு உறுப்பாயிருக்கும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான தர்மபூத ஜ்ஞானமாம்.

சக்தியாவது :— ஸமஸ்த காரியங்களுக்கும் தானே உபாதான காரணமாயிருக்கை. பெலமாவது :— ஐகத்ஸ்ருஷ்டி முதலியன பண்ணும்போதெல்லாம் சிரமமில்லாமை.

ஐசுவர்யமாவது :— தனக்கு நியந்தா ஒருவருமின்றித் தானே வதந்த்ரனாய்க் கொண்டு சேதனருடைய கர்மாநுகுணமாக ஐகத்ருஷ்டியாதிகளைச் செய்கை. வீர்யமாவது :— தான் உபாதான ரணமாமிடத்தில் லோகத்தில் காணப்படுகிற ம்ருத்பிண்டாதிகள் பால் விகரிக்கையன்றிக்கே கார்யங்களுக்கு விகாரங்களை யுண்டுண்ணுகை. அதாவது, கஸ்தூரிவாஸனையானது தான் விகரிக்கால் தன்னோடு ஸம்பந்தித்த வஸ்துக்களுக்கு விகாரத்தை யுண்டுண்ணுவது போலும் என்று சொல்லுவார்கள். (அல்லது, எள்ளுத் துவையலாகும்போது அகிலுள்ள எண்ணெய் தான் விகரியாமலே எள்ளுள்ளிருந்துகொண்டு எள்ளைத் துவையலாக விகரிப்பிப்பது போலும் என்றும் சொல்லலாம்.)

தேஜஸ்ஸாவது :— ஸ்ருஷ்டியாதி வ்யாபாரங்களில் ஸ்வதந்த்ரங்களாயுள்ள வேறு ஸஹகாரிகளை அபேக்ஷியாதிருக்கை; இதற்கு ப்ரமாணங்கள் ஸ்ரு விஷ்ணு புராணத்திலும், அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை யிலும் பட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவத்திலும் காணலாம். விஸ்தரபயத்தாலே இவ்விடத்தில் நிருபிக்கப்படவில்லை.

இனி, இவைகளில் ஜ்ஞானத்தினுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களான க்ருபை முதலிய குணங்களின் ஸ்வரூபம் நிருபிக்கப்படும். க்ருபையாவது—ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் சுருதப்ரகாசிகையிலும் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறபடி ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷையான பரது:க்காஸஹிஷ்ணுதையாம்; அதாவது—தனக்கொரு பிரயோஜனத்தை யபேக்ஷியாமல் ப்ராதிசூல்யமல்லாதவர்களுடைய துக்கத்தைப் பார்த்து ஸஹியாதிருக்கை ஸஹியாதிருக்கையாவது—அவர்களுடைய துக்கத்தை ப்ரதிசூலமாக நினைத்திருக்கை. நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரதிசூலத்வஜ்ஞாநமே துக்கபதார்த்தமாகையால் பாது:க்க து:க்கித்வமே க்ருபையென்று ஏற்படுகிறது.

இதற்கு ப்ரமாணங்கள் :— ஸ்ரீராமாயணத்தின் அயோத்யா காண்டத்தில் பெருமானுடைய குணங்களைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்தில் "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம்பவதி து:க்கித:" என்பதனால் மனுஷ்யர்களுக்கு து:க்கங்கள் ஸம்பவிப்பதால் தான் மிகவும் து:க்கத்தை யடைகிறான் என்றும், கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் வாலி வதாநந்தரம் ஸுக்ரீவருடைய வ்யஸநத்தைப் பார்த்து "ஸஞ்ஜாத

பாஷ்ப: பரவீரஹந்தா ராமோ முஹூர்த்தம் விமநா பபூவ" என்பதனால் சத்துருக்களின் வீரதையை அழிக்கவல்ல ராமனும் கண்களினின்றும் சோகபாஷ்பங்களை வடித்துக்கொண்டு வ்யஸனத்தால் ஒரு முஹூர்த்தகாலம் ப்ரஜ்ஞையற்றிருந்தான் என்றும். ஸுந்தரகாண்டத்தில் "ஸ்தரீ ப்ரநஷ்டேதி காருண்யாத்" என்கிற சுலோகத்தில் காருண்யத்தாலே தாபத்தை அடைகிறான் என்றும் சொல்லப்பட்டன. பாலகாண்டத்திலும் கிரௌஞ்ச மீதுனத்தின் புமானான பக்ஷி வேடனால் அடிபட்டதைப் பார்த்து வால்மீகிக்கு உண்டான துக்கமானது "ருஷே: தர்மாத்மந ஸ்தஸ்ய காருண்யம் ஸமபத்யத" என்று காருண்யமென்று சொல்லப்பட்டது. சுருதியிலும் ப்ரளயகாலத்தில் ஜகத்து உபஸம்ஹ்ருதமாய் ஒடுங்கிய அளவில் தான் ஏகாகியாயிருப்பதால் ரதியில்லாமலிருக்கிறான் என்பதுபற்றி "ஸ ஏகாகீ நரமேத" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; அதாவது அப்பொழுதில் அவனுக்கிருந்த கிருபையைச் சொல்லியபடியாயிற்று. மக்கண ஸம்ஹிதையில் "த்ரஷ்டும் ந ஸஹதே தேவி க்லிஷ்டாந் ஸ்வாந் பரிசாரகாந்" என்பதனால் கிலேசத்தையடைந்த தன்னுடைய பரிசாரகர்களை பிராட்டி பார்க்க ஸஹிக்கமாட்டான்; என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஸம்ஹிதையிலேயே "கருணாவிலமுகீ" என்பதால் கிருபையால் கண்ணீர்களுடனிருக்கிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதுவுமன்றி "பகவத்குணதர்ப்பண"த்தில் "கரணம் காரணம் கர்த்தா விகர்த்தா" என்கிற சுலோக வ்யாக்யானாவஸரத்தில் "கதம் அந்யதா பரது:க து:கித்வாதயோ குணா:ஸ்யு:" என்பதால் பரார்த்தங்களான சோகஹர்ஷங்கள் குணமாகலாமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நம்மாழ்வாரும் "ஆவாவென்று அருள்செய்து அடியேனெடுமானான்" என்பதால் ஐயோவென்று கிருபை செய்தருளினான் என அருளிச்செய்தார். திருமங்கையாழ்வாரும் "ஆவாவென்றடியேற் கிறையிரங்காய்" என்றருளிச் செய்திருக்கிறார்.

ஆதலால் அவதாரங்களில் உண்டான யுத்தத்தில் சொல்லப்படுகிற சோகஹர்ஷங்கள் அபிநயமென்று சொல்லுவதுபோல் இதுவும் அபிநயமென்று சொல்லுவது கீழ்க்குறித்த ப்ரமானங்களுக்குச் சேராது. ஹேப்ப்ரத்யநீகனாயும் ஆனந்தமயனாயுமிருக்கிற ஸர்வேசுவரனுக்கு ஹேயமான து:க்கம் கூடாதென்பது ஸ்வார்த்தமாயும். கர்மக்ருதமாயும் உள்ளவற்றைப் பற்றியதாம். அப்படி கில்லாமல் இதையும் அபிநயமாகச் சொல்லும்படித் தில் வஞ்சக

கர்யமான அபிநயமும் லோகரீதியாய் ஹேயமாயிருப்பதால் அதுவும் கூடாது.

க்ருபை து:க்காபிநயமாத்ரமாயிருக்கும்படித் தில் இப்படியிருந்துள்ள க்ருபை ஆச்ரயணோபயோகியா யிருக்கும்படி யெங்ஙனே கூடும்? ஆனால் தேசிகன் "பரது:க்க நிராசிகீர்ஷா தயா" என்று அருளிச்செய்திருப்பது சக்தனாயிருக்குமவனுக்கு சக்யமான து:க்கநிராகரணத்தில் கீழ்நிருபிக்கப்பட்ட க்ருபையின் கர்யமான இச்சை, தானே புண்டாகுமாகையாலே கர்யத்தை காரணமாக உபசரித்தருளிச் செய்தபடி. இப்படிக்கில்லாமல் பரது:க்க நிராசிகீர்ஷையே தயையென்று சொல்லும்படித் தில் அந்த நிராசிகீர்ஷை அபிநிவேச கர்யமாகையால் அதுவும் ஹேயதயா அநுபபந்நமாம். இத்தை அனுஸரித்தே ஆளவந்தார் "க்ஷணேபி தே யத்விரஹோதி துஸ்ஸஹ:" என்று அருளிச்செய்தார். பட்டரும் "தயாந்யேஷாம் து:க்கா ப்ரஸஹநம் அநந்யோஸி ஸகலை:" என்று அருளிச்செய்தார்.

— க்ருபையின் ஸஹேதுகத்வ நிர்ஹேதுகத்வ நிருபணம் —

இனி, இப்படியிருந்துள்ள க்ருபையினுடைய நிர்ஹேதுகத்வ ஸஹேதுகத்வங்கள் நிருபிக்கப்படுவனவாம்.

"அசிதவிசேஷிதாந்" இத்யாதி சுலோகத்தின்படி ஜகத் ஸ்ருஷ்டியில் ஏககாலத்தில் ஜீவர்களுக்குக் கரணகளேபர ப்ரதானம் பண்ணுகைக்கடியான கிருபை நிர்ஹேதுகை. "நாஸௌ புருஷ காரேண" இத்யாதி சுலோகத்தின்படி நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே ஆழ்வார்போல்வாரிடத்தில் பண்ணும் கிருபையும் நிர்ஹேதுகை.

அப்படியன்றிக்கே ஈசுவரனிடத்தில் பண்ணும் ப்ரபத்தி அதிகாரி விசேஷணமாயிருப்பதாலும், அன்றிக்கே ஈசுவரனுடைய உபாயாந்தர ஸ்தான நிவேசத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்பதாலும், ஈசுவரனே உபாயமாகையாலும், புருஷகாரபூதையான பிராட்டி ஸ்வாதந்த்ரியாபி பூதமான க்ருபாகுணத்துக்கு உத்தம்பனம் பண்ணுகையாலும் வ்யாஜஸாபேக்ஷமாயிருக்கும். பக்தி ஸ்தலத்திலும் ப்ராதி கூல்ய நிவ்ருத்தி மாத்ரேண அநந்தாபராதாநநாத்ருத்ய ஸ்வப்ராப்தி ஹேதுஷு ருசிம் ஜநயதி" என்கிற ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியின்படி ப்ராதி கூல்ய நிவ்ருத்தி ஸூசகமான உபாஸநாரம்பத்தாலே ப்ரீதனை ஸர்வேசுவரனே "ததாமி புத்தியோகம் தம்" என்கிறபடியே உபாய

நிஷ்ப்பத்தியைப் பண்ணிக்கொடுப்பதால் அங்கும் ப்ராதிசு நிர்வேத்திரூப வ்யாஜஸாபேக்ஷமாயிருக்கும். குமார வேதாந்தாசாரியரும் “ஸ்வரூப ஸம்ஸ்தவௌ யஸ்யா: நிர்வேதுக ஸஹேதுகௌ” என்று அருளிச்செய்தார். இதன் அர்த்தம் ஸாமான்யமாய் எல்லாருக்கும் பலப்ரதானத்தில் உபயுக்தையான க்ருபைபிணுடைய ஸ்வரூபம் நிர்வேதுகம்; அந்த க்ருபை பலோபதானம் செய்யுமிடத்தில் ஸஹகாரிகளான உபாயங்களை அபேக்ஷித்திருக்குமென்பதால் ஆகிலும் சில வியக்தி விசேஷங்களில் ஸஹகாரிகளையும் அபேக்ஷிமல் பலத்தைக் கொடுக்குமென்பது கீழ்க்குறிக்கப்பட்ட ப்ரமானங்களாலே வ்யக்தம்.

மேலும் திருமந்திரத்தில் அகாரத்தில் (அவரக்ஷணே) என்கிற தாதுவினுடைய அர்த்தமான ரக்ஷணம், காலாதிகளைக் குறிப்பிடாமையாலே ஸர்வநாலங்களிலும் ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் ஒரு ஹேதவையும் அபேக்ஷியாமல் நிகழ்வதென்று ஏற்படுகிறது. எல்லாவிடங்களிலும் ரக்ஷணம், ஸஹேதுகமாகவேயிருக்கும்; என்னும்படிக்கிற நிர்வேதுகமான ரக்ஷணம் அப்ரஸித்தமாகவேண்டும். பசு, பூ, பறவையும் தத்தம் குழகன்று குஞ்சுகளை நிர்வேதுகமாகவே ரக்ஷிக்காண்கையாலே நிர்வேதுகரக்ஷணம் ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது. மேலும் ப்ரஹ்ம சப்தார்த்த நிரூபணவஸரத்தில் “ப்ருஹதி ப்ரும்ஹயதி தஸ்மா துச்யதே பரம் ப்ரஹ்ம” என்று சொல்லுகிறவிடத்திலும் “ப்ரும்ஹயதி” என்கிற வித்தால் சேதநிஷ்டமான ஜ்ஞானவிகாரரூப மோக்ஷத்துக்குக் காரணம் என்று ஏற்படுகிறது. இவ்விடத்திலும் ஹேதுவைச் சொல்லாமையால் அந்த மோக்ஷகாரணமுடைய நிர்வேதுகமென்றே ஸித்திக்கிறது. ப்ரஹ்ம சப்தத்துக்கு ஆர்த்தமாக ஏற்படுகிற ஹேயப்ரத்யநீகத்வமும் ஆச்ரித விஷயத்தில் ஹேயநிவர்த்தகத்வரூபமாகையால் அதிலும் ஹேது ச்ரவணமில்லாமையாலே அநிஷ்ட நிவர்த்தகரூபமான அதுவும் நிர்வேதுகமாயிருக்கிறது.

அஹிர்பூதந்ய ஸம்ஹதை, லக்ஷ்மீதந்த்ரம் இவைகளில் அதுபரஹசக்தியாகிய க்ருபை சேதனன் விஷயத்திலுண்டாகிற காலத்தெரியாமையால் நிர்வேதுகமென்று சொல்லப்படுகிறது. மேலும் திருவாய்மொழியில் “இன்றென்னைப் பொருளாக்கி” என்கிற பாட்டினுடைய வ்யாக்யானவஸரத்தில் திருக்குருகைப்பிரான் பின்னாலும்

ப்பேர்நகரான் இன்று என்னை ஸ்வவிஷய நிவ்யஜ்ஞானவானாக்கித்தனை என்னுள்ளே வைக்கைக்கு ஹேதுவென்? இதற்கு முன்பு படிச் செய்யாதொழிகைக்கு ஹேதுவென்? என்று அவனை நான் ட்கிறேன்; இதற்கு ஒரு உத்தரம் சொல்ல வல்லவனாகில் சொல்லுன் என்கிறார்” என்று அருளிச்செய்திருப்பதாலும், நிர்வேதுகமென்றேற்படுகிறது. இன்னும் இதில் வக்தவ்யங்களான விஷயங்கள் விஸ்தரபயத்தால் நிறுத்திவிட்டேன்.

—* வாத்ஸல்யகுண நிரூபணம் *

இனி வாத்ஸல்யகுணம் நிரூபிக்கலாகும். வாத்ஸல்ய மென்று:-வத்ஸஸ்ய இதம்-வாத்ஸம்; தத் லாதீதி-வாத்ஸலா; தஸ்யா: கர்ம-வாத்ஸல்யம் என்கிற வ்யுத்தபத்தியால் அன்றின்றகன்றினுடைய தோஷத்தை டோக்கியமாகக் கொள்ளுகிற பசுவின் வியாபாரம்; அன்ற அர்த்தமுடையதாயிருக்கிறது. அதாவது—அந்தக் கன்றினுடைய தோஷம் பசுவுக்கு போக்கியமாயிருப்பதுபோலே ஆச்ரிதமுடைய பூர்வாவங்களிலும் ப்ராமாதிகங்களான உத்தராவங்களிலும் அவர்ஜநங்களான சாரீரதோஷங்களிலும் ஈசுவரனுக்குள்ள பாக்யதாபுத்தியே வாத்ஸல்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அன்றியும் வத்ஸம் லாதீதி-வத்ஸலா; வத்ஸலாயா: கர்ம-வாத்ஸல்யம் என்ற வ்யுத்தபத்தியாலும் இந்த அர்த்தம் ஸித்திக்கிறது.

இந்த வாத்ஸல்யத்தினுடைய ப்ரதமாவஸ்தை, தோஷாநாதரஹேதுவான ஸ்நேஹமாகவும்; உத்கடாவஸ்தை, தோஷங்களில் குணத்வபுத்தி பண்ணுகையுமாயிருக்கும். இப்படியே சுருத ப்ரகாசிகையில் “ஸம்பந்த விசேஷாந் விதேஷு ப்ரீதி:- ஸ்நேஹ:; யஸ்ய விபாகா:- அஸ்தாந பயசங்கித்வம் தோஷாநவபாஸ: தோஷேஷு குணத்வ புத்தி:” என்றும், இப்படியே ஸமந்வயாதிகரணத்தில் “தோஷேஷு குணத்வபுத்தி: வாத்ஸல்யம்; யதா மாதூர் வத்ஸே” என்றும், சுருதப்ரகாசிகையில் “யதா தேநோர் வத்ஸே” என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு அர்த்தம்:—ஸம்பந்தமுள்ள இடங்களில் பிரீதிபண்ணுகை ஸ்நேஹம்; அதினுடைய விபாகங்கள்:— அஸ்தாநேபயசங்கை, தோஷம் தோன்றாமை, தோஷங்களில் குணத்வபுத்தி என்னுமிவைகளே: எப்படி தாயான பசு தன் கன்றினிடத்தில் பிரீதியுடையதாயிருக்குமோ அப்படியே

ஈசுவரன் ஆச்ரிதரிடத்தில் இருக்குமிருப்பு வாத்ஸல்யமென்று செலப்பமும் என்பதாம். இப்படி ஜ்ஞானமில்லாத தேநுவை வாத்ஸல்யத்துக்குத் தருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லியபடியால் ஜ்ஞானமும் வர்களுக்கும் ப்ரேமத்தினால் உண்டாகிற அஜ்ஞானத்தால் தோஷங்களில் குணத்துவத்தி யுண்டாகுமென்பது பெறப்படுகிறது. இப்படியே “அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சு:” என்கிற ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலும், “யதோ தோஷாந் பக்தேஷ்விஹ வரத நைவா கலயன் என்பதிலும் வாத்ஸல்யத்தினுடைய ப்ரதமாவஸ்தையான தோஷநர்சனம் சொல்லுகிறது.

இப்படியே ஆழ்வார்களும் “என்னடியாரது செய்யார் செதாரேல் நன்று செய்தார்” என்றும், “குன்றனைய குற்றம் செயினு குணங்கொள்ளும்” என்றும், “செய்தகுற்றம் நற்றமாகவே கொள் என்றும் அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீராமாயணத்திலும் “தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்” என்கிற சுலோகத்தில் ‘யத்யபி’ என்றதனால் தோஷாதர்சனமும் ‘ஸ்யாத்’ என்றதனால் தோஷபோக்யத்வமும் சொல்லப்பட்டன.

தேசிகனும் “ஒளத்ஸுக்ய பூர்வமுபஹ்ருத்ய மஹாபராதாந்” என்கிற சுலோகத்தில் “ஆலிஹ்ய தாந் நிரவசேஷ மலப்த த்ருப்தி:” என்பதிலும் “பரந்யாஸச்சந்” என்கிற சுலோகத்திலும் தோஷபோக்யத்வமே வாத்ஸல்யமென்று அருளிச் செய்திருக்கிறார். ரங்கராமாநுஜ ஜீயரும், உபநிஷத் பாஷ்யத்தில் “அங்குஷ்ட மாத்ர: புருஷ: ததோ: விஜுகுபஸதே” என்கிறவிடத்தில் “ஆச்ரித தோஷாந் வாத்ஸல்யேந போக்யத்வேந ஸ்வீகரோதி” என்றருளிச் செய்திருக்கிறார். சுருதியிலும் “ஸம்யா ததே ப்ரஹ்மணேஷ: ரமதே தஸ்மிந்நுத ஜீர்ணேசபாநே” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அர்த்தம்—அவிவாதம் என்றும், ஸந்தி என்றும் சொல்லப்படுகிற ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தவனுடைய ஜீர்ணமான சரீரத்தில் ரமிக்கிறான் என்பதாம். இந்த அர்த்தம் “திருமாலிருஞ்சோலைமலையே” என்கிற பாட்டிலும் “மங்கவொட்டுன்” என்கிற பாட்டிலும் கண்டுகொள்ளலாம்.

இப்படியே பகவத்குண தர்ப்பணத்தில் “ஸஹி சிரபரிசேயம் நேஷ்வபி சரணாகதேஷு கஸ்யாபி ஹேதோ: ஸத்ய: ப்ரஸஹே”

ய வத்ஸேஷு ஸஹுங்காரா: ஸபயஸ் ஸம்ஸ்நுத ஸ்தந வேதநா ஈகர்த்தவ்யதாகுலா: தேநவ இவ ஸம்ப்ராம்யதி” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அர்த்தம்—சிரபரிசிதர்களாயிருந்தபோதிலும் னாகதர்களிடத்தில் அன்றிற்றகன்றுகளிடத்தில் ஹும்காரத்தாலே கிட்டியும் முலைக்கடுப்போடே கூடியும் இன்னது செய்து என்று தெரியாமல் கலங்கியிருக்கிற பசுக்கள்போலே ப்ரமீகரன் என்பதாம். இதற்கு உதாஹரணமாக “அத்ய ஜாதந்து மலினம் க்ஸம் கெளரிவ யாவதி” என்கிற சுலோகத்தைக் கண்டுகொள்வது.

அப்படியே வாத்ஸல்யத்தாலே கஜேந்திராழ்வான் விஷயத்தில் தன்னுடைய சக்தியை மறந்து அரைகுலையத்தலைகுலைய ஸரஸ்ஸரிடைய கரையில் ஈசுவரன் எழுந்தருளினதை ப்ரதிபாதிக்கிற தேவீ ஹஸ்தாம்புஜேப்ய:” என்று துடங்கி பட்டர் அருளிச்செய்த லோகங்களிலும் காணலாம்.

மேலும் “யதிதமகணயித்வா துர்வஹம் ச்ரோணிபாரம், மதவி ரணலோபாத் ப்ரஸ்திதம் பத்மதாம்ரம்: அயமஹமபி வாஞ்சாம்ய ரம்ருஜ்யேவ பாம்ஸும், ஸுமுகி பததலம்தே குடிதம் சும்பிதம் யா” என்றும் “ரதிஸமயே தருணீநாம் பூஷாஹாரிரபி பூஷணீபவதி” என்றும் சொல்லுகிற வாக்கியங்களிலும் கண்டுகொள்ளலாம். இதன் அர்த்தம்—என்னிடத்தில் வர விரும்பிய ஆசையால் வஹிக்கக் கூடாதிருக்கிற நிதம்ப பாரத்தையும் எண்ணாமல் பிரயாணம் புறப்பட்டு வருவதால் செந்தாமரை மலர்போற் சிவந்திருக்கிற உன் பாத தலத்தை நடந்துவரும்போது படிந்து கிடக்கிற தூளிகளைத் துடைக்காமலே சிரோபூஷணமா யணியவும் முத்தமிட்டுக் கொள்ளவும் இச்சிக்கிறேன் என்பதும், ரதிகாலத்தில் ஸ்த்ரீகள் ஆபரணமில்லாம இருப்பதே அழகாகுமென்பதும் ஆம்.

இப்படி ஈசுத்ரானுன சேதனனுக்கும் ஜ்ஞானமில்லாத தேநுவிற்கும் இருந்தால் பரமசேதனனாகும் பரமரஸிகனாகியுமுள்ள ஸர்வேசுவரனுக்கு “ஜ்ஞானீத்வாத்மைவ மே மதம்” என்றும், “ப்ரியோஹி ஜ்ஞானீநோத் யர்த்தம்” என்றும், “அத்யர்த்த ப்ரியம் ஜ்ஞானினம் லப்த்வா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அத்யந்தாபிமதமுன ஜ்ஞானி விஷயத்தில் இப்படியிருப்பது கிம்புனர் ந்யாயஸித்தம். இப்படியிருக்க, “நிகரில் புகழா” யென்று ஒப்பில்லாத குணமாகச் சொல்லப்பட்ட தோஷேஷு குணத்துவத்தி ரூபமான வாத்ஸல்யத்தைத்

தோஷமென்று சொல்வது குணேஷு தோஷத்வபுத்தி காரிய ஆனால், தேசிகன் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும் சரணாகதிகத்ய பாஷ்ய திலும் "யதா தேநோர் வத்ஸே" என்கிற சுருதப்ரகாசிகாகாரர் வ யத்தை யெடுத்துக்காட்டி "கேஷாஞ்சித் அதிவாத:" என்பது தோஷேஷு குணத்வபுத்தியாக வாத்ஸல்யத்தைச் சொல்லக்கூடா என்று அருளிச்செய்திருப்பது கூடும்படி எங்ஙனே யென்னி அவரே தயாசதகத்தில் "வாத்ஸல்யம் தோஷபோக்யத்வம்" என். அருளிச்செய்திருப்பதாலும் அதை அநுஸரித்தே தத்ஸம்ப்ரதாயஸ் ரான ரங்கராமாநுஜ ஜ்யரும் உபநிஷத் பாஷ்யத்தில் அருளிச்செ திருப்பதாலும் இப்படியிருந்துள்ள வாத்ஸல்யத்துக்கே அனே ப்ரமாண உபபத்திகளிருப்பதாலும் அந்த பக்ஷத்தில் நைர்ப்பர்யமி லாமையாலும் ப்ரௌடவாடிமா மித்தனை.

தோஷ போக்யத்வம் வாத்ஸல்யமென்று சொல்லும் பக்ஷத் தில் போக்யமான தோஷத்தையே பண்ணும்படி நேரிடும் என்கிற துஷணம் தோஷாதர்சனம் வாத்ஸல்யம் என்று சொல்லுகிற பக்ஷத் திலும் ஸமானம். பூர்வாக விஷயத்திலும் ப்ராமாதிகமான உத்தராக த்திலும் அவர்ஜநீயமான சாரீரதோஷத்திலும் ஏற்படுகிற குணத்வ புத்தி அதிப்ரேம காரியமாகையால் தோஷமாகாது "திருமாலிருஞ் சோலைமலையே" என்கிற பாட்டில் உகந்தருளின நிலங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தை ப்ராக்ருசமாயும் ஹேயமாயுமிருந்துள்ள ஆழ்வாருடைய விக்ரஹைக தேசத்தில் பண்ணுகிறான் என்று இருப் பது கண்டுகொள்வது. இப்படியிருப்பதால் ஆழ்வாருடைய சரம விக்ரஹத்தை பொலிந்துநின்றபிரான் ஸந்நிதியிலேயே திருப்பள்ளிப் படுத்தியிருப்பதும், கோயிலில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய சரம விக்ர ஹத்தை பெருமானுடைய வஸந்த மண்டபத்தில் திருப்பள்ளிப் படுத்தியிருப்பதும், திருமழிசைப்பிரானுடைய சரம விக்ரஹத்தை ஆராவமுதாழ்வான்ஸந்நிதிக்கு ஸமீபத்தில் திருப்பள்ளிப்படுத்தியிருப் பதும் கண்டுகொள்ளலாம். அப்படியே திருமலையிலும் அனந்தாழ் வான் சரம விக்ரஹத்தைத் திருப்பள்ளிப்படுத்தின இடத்துக்கு திருவேங்கடமுடையான் ஸம்வத்ஸரம் தோறும் எழுந்தருளி ஸ்ரீ சடாரி ஸாதித்து வருவதும் கண்டுகொள்ளலாம்.

இப்படியாக ப்ரமாணங்களாலும் அநுஷ்டானத்தாலும் உப பத்தியாலும் ஸ்நேஹத்தினுடைய உத்கடாவஸ்தையான வாத்ஸல் யம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

— பகவத் ஸௌசீல்ய நிருபணம் —

இனி, ஸௌசீல்யமாவது:— உயர்ந்தவன் இழிந்தவனோடே க்கும்போது புரையற்றிருக்கை. புரையற்றிருக்கையாவது:— ரானுடைய உயர்த்தியும் தன்னையடைந்தவனுடைய தாழ்வும் ராட்டாமை. ஸ்ரீராமாயணத்தில் ராவணவதாந்தரம் ப்ரஹ் மதிகள் "பவாந் நாராயணே தேவ:" என்று பெருமானுடைய பர்த்தியைச் சொல்ல பெருமாள் அதை விரும்பாமல் "ஆத்மாநம் நுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்" என்பதால் தன்னை தசாத மாரண ஒரு மனுஷ்யனென் றெண்ணுகிறேன் என்று அருளிச் செய்கையாலும், ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் கோவர்த்தநோத்தாரண னந்தரம் "தேவோ வா" இத்யாதி சங்கித்துச் சொல்லியவற்றை ரும்பாமல் "நாஹம் தேவோ ந கந்தர்வ:" "அஹம்வோ பாந்தவோ ளாத:" என்பவற்றால் நான் தேவனுமல்லன்; கந்தர்வனுமல்லன்; உங்களுக்கு பந்துவாக வந்து பிறந்தவன் என்று கண்ணன் அருளிச் செய்தமையாலும் இந்த ஸௌசீல்யகுணம் விளங்கும்.

— ஸௌலப்ய நிருபணம் —

இனி, ஸௌலப்யமாவது:—கண்ணுக்கு விஷயமாகாத தன்னை ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்குகை. இந்த குணம் விபவத்தி லும் அர்ச்சாவதாரத்திலும் காணலாம். விக்ரஹகுணங்கள் காந்தி ஸௌகுமார்யாதிகள். ஈசுவரனுக்கு விக்ரஹம் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம் "ய ஏஷோந்த ராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோத்ருச்யதே தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீக மேவ மக்ஷிணி" என்றும், "நீலதோ யத மத்யஸ்தா" என்றும், "ஆதித்ய வர்ணம் தமஸஸ்து பாரே" என்றும் சொல்லுகிற சுருதிகளும் ஸ்மிருதிதிஹாஸ புராணங்களு மாம். ஈசுவரனுக்கு சரீரமில்லை என்று சுருதிகள் சொல்லியது கர்ம நிபந்தனமான சரீரமில்லை யென்பதை உபபாதித்தபடி. இன்னும் இவைகளுடைய நிருபணம் மேலேவரும்.

— ஸர்வசேஷித்வாதி நிருபணம் —

ஸர்வசேஷியாயிருக்கையாவது:— ஸம்ஸ்தங்களான சேதன சேதனங்களையும் தன்னுடைய அதிசயாதானத்துக்கு உறுப்பாக விநியோகிக்கைக்கு ஹேதுவான ஸம்பந்த விசேஷம் ஸ்வாமித்வ மாவது:— சேதனர்கள் விமுகர்களான தசையிலும் அவர்களுடைய

ஸத்தாஸ்தியாதிகளைத் தான் அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்த மற்றும் அவர்கள் மாதாபிதராதிகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்த நிர்வஹிக்கைக்கு உறுப்பான ஸம்பந்த விசேஷம்; இந்த விஷயமே மேலே நிரூபிக்கப்படும்.

— ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யத்வ நிரூபணம் —

இனி, ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனாகையாவது:— சுருதிகளிலு ஸ்மிருதிகளிலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற நித்ய நைமித்திக கர்ம கர்மங்களுக்குத் தானே ஆராத்யனாயிருக்கை. ஆனால் அக்னிந்த்ரா தேவர்களை உத்தேசித்துப் பண்ணுகிற கர்மஸ்வரூபம் ஈசுவரனுக்கு ஆராதனமாய்ப்படி எங்ஙனையென்னில்? அக்டி இந்திராதி தேவதைகள் ஈசுவரனுக்குச் சரீரபூதர்களாகையாலும், தான் சரீரியாகையாலும் சரீரத்தைப்பற்றி ஏற்படுகிற ஆராதனங்கள் சரீரிக்கே யாகையாலே ஈசுவரனுக்கு ஆராதனமாகலாம். சேதனர்கள் அந்தர்யாமியான ஈசுவரனுக்கு கர்மம் ஆராதனமென்றறியாமல் அக்னி இந்திராதி தேவர்களுக்கே ஆராதனமாகச் செய்தபோதிலும் பர்யவஸாதத்தில் ஈசுவரனுக்குச் செய்த ஆராதனமாகவே இருக்கிறது. எப்படியெனில்? தேஹமே ஆத்மாவென்று நினைத்திருக்கிற மனிதன் தேஹத்துக்குப் பண்ணும் உபலாபனாதிசுக்ளாலுண்டான ஸுகம் அந்த தேஹாபிமானியான ஆத்மாவினிடத்தில் பர்யவஸிப்பதுபோல பர்யவஸிக்குமென்றறியத்தக்கதாம். இந்த விஷயத்தை, “யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹு-தாசநாந், தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்ய விதி பூர்வகம்” என்ற கீதாசார்யன் அருளிச்செய்தான். இதனர்த்தம்:— யார் யார் பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் அக்னியோடே கூடிய ப்ராமணர்களையும் என்னை யுத்தேசியாமலே ஆரதிக்கிறார்களோ அவர்களும் அங்கங்கு அந்தர்யாமியாய் நின்ற என்னையே ஆரதித் தவராகிறார்கள் என்பதாம்.

— மோக்ஷப்ரதத்வ உபாயத்வாதி நிரூபணம் —

இனி, நிர்வகிய புருஷார்த்தரூப மோக்ஷப்ரதனாகையாவது:— எல்லாவற்றிற்கும் மேலான புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை ஈசுவரனே கொடுப்பதாக ப்ரமாணங்களிருப்பதால் ஈசுவரனே மோக்ஷப்ரதனாகிறான். ப்ரமாணங்கள் “நான்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே” “மோக்ஷ மிச்சேத் ஜநார்த்தநாத்” இத்யாதி வாக்கியங்களாம்.

இதில் ஸ்ரீ ஹர்ஷகவி, “அதிகத்ய ஜகத்யதீச்வராத் அத முக்திம் ந்ருஷோத்தமாத் தத:” என்பதால் புருஷோத்தமனான நாராயணனே மோக்ஷப்ரதனென்பதைச் சொல்லியிருக்கிறார். இந்த விஷயம் புருஷார்த்த நிரூபணத்தில் விசதமாக நிரூபிக்கப்படும்.

இனி, உபாயமாகையாவது:— ஈசுவரன் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவனும் மோக்ஷரூப பலத்துக்கு ஸாதநமும் தானாயிருக்கை. அதில், உபாயத்வமாவது ஈசுவரனுக்கும் பக்தியாத்யுபாயங்களுக்கும் மாதாரணமாயிருக்கும். அது எப்படியென்னில் உபாயத்வம் பல ஸாதநத்வரூபம்; பக்த்யாதிகள் பலத்துக்குக் கரணமாயிருந்து ஸாதனமாகின்றன. ஈசுவரன் பலப்ரதனாகையாலே பல ஸாதனமாயிருன். அங்ஙனமன்றிக்கே ஈசுவரனே பலப்ரதனாயும் பலகரணமாயிருக்கிறான். அதற்கு ப்ரமாணங்கள்:— “மாதா பிதா ப்ராதாநிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:” என்கிற இதில் சரண சப்தம் உபாயே க்ருஹ ரக்ஷித்ரோ:” என்கிறபடி பலப்ரதத்வத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கிற பல கரணத்வபரமாயிருக்கிறது; இப்படியே த்வயத்திலும் சரம சுலோகத்திலும் இருக்கிற சரண சப்தம் கீழ்க் குறித்த சுலோகத்தின்படி பலகரணத்வபரமாயிருக்கிறது; நாராயண சப்தத்தில் அயனசப்தமானது கரணே ல்யுடந்த மாகையால் “ஈயதே” இதி-அயனம்” என்கிற வ்யுத்தத்தியைக்கொண்டு ப்ராப்தி கரணத்வத்தைச் சொல்லுகிறது; ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் “சரண்யம் சரணஞ்ச த்வாம் ஆஹுர் திவ்யாமஹர்ஷய:” என்று சரண்ய சப்தத்தாலே பலப்ரதத்வத்தையும், சரண சப்தத்தாலே பலகரணத்வத்தையும் சொல்லியிருக்கிறது. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் “யோகோ யோக விதாம் தேதா” என்கிற சுலோகத்தில் “யோக:” என்கிற சப்தத்தால் “யஜ்யத இதி-யோக:” என்கிற வ்யுத்தத்தியைக்கொண்டு ப்ராப்தி கரணத்வம் சொல்லப்பட்டதாக பட்டர் வியாக்யானம் செய்தருளியிருக்கிறார். அப்படியே “கரணம் காரணம் கர்த்தா” என்னுமிடத்திலும் கண்டுகொள்ளத் தக்கது. ஸுத்ரகாரரும் “உபபத்தேச்ச” என்கிற ஸுத்ரத்தால் பல கரணத்வத்தையும் “பமேத உபபத்தே:” என்கிற ஸுத்ரத்தால் பலப்ரதத்வத்தையும் தனித்து நிரூபித்திருக்கிறார். “உத்தமாதேஸ மப்ராக்ஷய:” என்கிற சுருதி வாக்கியத்தின் ஆதேச சப்தார்த்த விசாரத்தில் “கஞ்ப்ரத்யயமானது, காரணந்தரங் களை அபேக்ஷியாமையாகிற கரணத்துக்குள்ள ஸாதகதமத்வம் கர்த்தாவுக்கு மிருப்பதால் கர்த்தாவைக் கரணமாக விவக்ஷித்துச்

சொல்லியபடி" என்று வேதார்த்த ஸங்க்ரகத்திலும் "சாந்தோக்ஷேகசிதாஹு:" என்கிற நடாதூர் அம்மாள் அருளிச்செய்த சுக்லேகத்திலும் சொல்லியிருப்பதால் ப்ரஸாதந கரணத்வம் ஈசுவரனுக்கு உண்டென்று ஏற்படுகிறது. ப்ரஸாதநமாவது:— ஹிதப்ரவர்த்தக மாகையால் அதுவும் அரிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வக இஷ்டப்ராபகத்வ ரூபமாகையால் அது பலகரணத்வ பர்யவஸிதமாம். திருவாய்மொழியிலும் "சரணமாகுந் தனதா னடைந்தார்க்கெல்லாம், மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்பிரான்" என்று பலப்ரதத்வத்தையும், பலகரணத்வத்தையும் பிரித்தருளிச் செய்திருக்கிறார். தேசிகனும் "தேவ பூரீமார் ஸ்வஸித்தே: கரணம்" என்று பலகரணத்வத்தை யருளிச் செய்திருக்கிறார். பூரீபாகவதத்திலும் "த்வ மகரண ஸ்வராடகில காரக சக்திதர:" என்று கரணகாரகசக்தி ஈசுவரனுக்கு உண்டென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியாக பலத்துக்குக் கரணமும் பலப்ரதனும் ஈசுவரனே ஆகிறான்.

— ஈசுவரனுடைய ஸ்வகரணத்வ ஸமர்த்தநம் —

ஆனால் ஈசுவரன் பலத்துக்குக் கரணமாகும் பசுபத்தில் பக்திப் ப்ரபத்திகளை சாஸ்த்ரங்களில் பலத்துக்குக் கரணங்களாக விதித்திருப்பது கூடும்படி எங்ஙனே யென்னில், ப்ரபத்திஸ்தலத்தில் ப்ரபத்திப் ப்ரதிபந்தகாபாவ ரூபமாயும் அதேகாரி விசேஷணமாயும் இருப்பதால் ஈசுவரனே பலகரணமாகிறான். பக்திஸ்தலத்திலும் ப்ராதிசூல்ய நிவ்ருத்திமாத்ரத்தைக்கொண்டே ப்ரீதனான ஸர்வேசுவரன் "ததாமி புத்தியோகம் தம்" என்கிற வசனப்படி பக்திநிஷ்பத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான் என்று ஏற்படுவதால் அவனுடைய க்ருபாபலமான பக்தி க்ருபாஜனிகையாக மாட்டாது: ஆனால் "உபாஸீத" "த்யாயீத" என்கிற விதிக்கு அர்த்தம் என்னென்னில் விதிக்கு க்ருபாதிஸாத்யத்வமே அர்த்தமாகையாலும், இஷ்டஸாதநத்வம் பாதகமில்லாதவிடத்தில் ஆசேஷஸ்யமாகையாலும், தேவலக்ருதி ஸாத்யத்வத்தையே சொல்லுவதாம். அங்ஙனமன்றிக்கே, ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான ஈசுவரமுகோல்லாஸமாகிற இஷ்டத்துக்கு ஸாதநமென்றும் சொல்லலாம். இந்த விஷயத்தை சுருதப்ரகாசிகையில் ரக்ஷணோந்முகானை ஈசுவரனுக்கு பக்த்யுத்கமரூபமென்று அருளிச் செய்திருக்கிறார். அப்படியன்றிக்கே பக்திக்கு உபாயத்வமே விஷயமாயிருந்ததேயாகிலும் "த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:" என்கிற

லோகத்தின்படி சேதனனுடைய ருசிக்கு அநுகுணமாக பக்தியும் பாயமாக இருக்கிறது.

ஆனால், சுருதிக்கு பரமதாப்யம் ஈசுவரனுடைய பலகரணத்திலேயாம். அதுவரையில் இவன் வருவதற்காக வழியேற்படுத்தப்படி, அது எப்படிபோலென்றால், தேஹாத்மாபிமானியாயிருக்கிறவனுக்கு ஐஹிகபலமான மழை முதலியவற்றை ஸாதித்துக்காடுக்கிற யாகத்தை விதித்தாற்போலேயும், தேஹாதிரித்தன் த்மா ஒருவன் உளன்; அவன் ஸ்வதந்த்ரன் என்று இருப்பார்களுக்கு ஸ்வர்க்காதி ஸாதனமான யாகத்தை விதித்தாற்போலேயும், ஸ்வாதந்த்ரியத்தை விட்டு தேவதாந்தர சேஷத்வத்துக்கு இசைந்தவர்களுக்கு தேவதாந்தர ஸாயுஜ்ய ஸாதனமான உபாயத்தை விதித்தாற்போலேயும், பகவத் சேஷத்வ பாரதந்த்ரியங்களே ஸ்வரூபமென்றும் மோக்ஷமே புருஷார்த்தமென்றும் அறிந்தவனுக்கு அந்த சேஷத்வ பாரதந்த்ரியாநுகுணமாக தத்ஸாதநமான பக்தியை விதித்தது. தான் சரீரபூதனாகையாலே தன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் தனக்கு யோக்யதை இல்லாமையாகிற அத்யந்த பாரதந்த்ரியத்தை அறிந்தவனுக்கு அதற்குத் தன்னை யுபாயமாக ஸ்வீகரிக்கையாகிற ப்ரபத்தியை விதித்தது.

— தர்மஜிஜ்ஞாஸா என்றதில் தர்மஸப்தார்த்த நிருபணம் —

அதுநிற்க, பூர்வமீமாம்ஸையில், "அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்கிற ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட தர்மபதம் "க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மபரமாகையாலும், பூர்வமீமாம்ஸையும் உத்தரமீமாம்ஸையும் ஏகசாஸ்த்ரமாகையாலும், உத்தரமீமாம்ஸையில் ஏற்படும் ப்ரஹ்ம விசாரத்துக்கும் ஸாதாரண ப்ரதிஜ்ஞாபரமென்று சுருதப்ரகாசிகையில் நிருபித்திருக்கிறபடியால் அந்த தர்மஸப்தார்த்தமான உபாயம் ஸர்வேசுவரன் என்று ஸித்திக்கிறது. ஆனால் சுருதப்ரகாசிகையில் த்ரவ்யதேசங்கள் ஸ்வகரணமன்றியிருந்தாலும் உபகரணமாயும் அதிகரணமாயுமிருப்பதால் தர்மஸப்தார்த்த மாவனபோல ஈசுவரனும் பலப்ரதனாகையாலே தர்மஸப்தார்த்த மாகலாமென்று நிருபித்திருப்பதால் பலகரணத்வம் ஸித்திக்கமாட்டாதென்னில், கீழ்நிருபித்தபடி கரணத்வம் ஸித்தித்திருப்பதால் அந்த கரணத்வத்தோடே கூட பலப்ரதத்வமடியாக ஏற்படுகிறது.

தர்மத்வமும் உண்டென்று ஸித்திப்பதல்லது கரணத்வ நிஷேதத் தாற்பர்யம் கொள்ள இடமில்லை. இப்படிச் சொல்லாத பக்ஷத் மற்ற இடங்களில் கரணத்வத்தை உபபாதிக்கிற வாக்கியத்தே விரோதிக்கும்.

— இல்லறமில்லேல் பாசுரப்பொருள் விளக்கம் —

மேலும் திருமழிசைப்பிரான் நான்முகன் திருவந்தாதியில் “இல்லற மில்லேல் துறவறமில்” என்கிற பாசுரத்தில் ப்ரவ்ருத் தர்மமன்றாகில் நிவ்ருத்தி தர்மமாகச் சொல்லப்படுவதும் தர்மமில்லை நல்லறமாவதும், நாலு வேதங்களாலும் சொல்லப்படுகிற தபஸ்ஸும் நாராயணனேயாம். இம்முடிபை அன்றென்று மறுப்பவர் ஒருவரு மில்லை; ப்ராமாணிகரெல்லாராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது; என்ற அறுநாய்ட்டிருப்பதாலும் பல்கரணத்வ ரூபமான உபாயத்வம் ஈசுவரனுக்கே யுள்ளதென்பது ஸித்தம்.

— ஸர்வேசுவரனே உபாயமென்பதன் நிஹநம் —

இங்ஙனமன்றிக்கே, உபாயமென்பது அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் கரணமாயிருப்பதைச் சொல்லுமதாகையால் அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்குக் கரணம் பக்தியாதிகள்; இஷ்டப்ராப்திக்குக் கரணம் ஸர்வேசுவரன், ஆதலால் பக்தியாதிகள் கரணமென்பதற்கும் ஈசுவரன் கரணமென்பதற்கும் விரோதமில்லை. ஆனால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் “அவித்யாநிவ்ருத்திரேவ மோக்ஷ:” என்றும் இஷ்டப்ராப்தி யென்பது “பாவாந்தர மபாவ:” என்கிற ந்யாயத்தாலே அவித்யா நிவ்ருத்தியே யாகையால் தனித்து இஷ்டப்ராப்தி யென்பது இல்லை என்றிருப்பதால் இந்த வ்யவஸ்தை கூடாதென்னில், அப்படியிருந் தாலும் அவித்யாநிவ்ருத்திக்கு அந்தரபானியாய் வருகிற அநுபவம் “பாவாந்தர மபாவ:” என்கிற ந்யாயத்தாலே அவித்யாநிவ்ருத்தியாகச் சொன்னாலும் அதற்கு அந்தரம் வருகிற அனுபவ கைங்கர்யங்கள் அவித்யாநிவ்ருத்தி யாகாமையாலும், அவைகள் ஸ்வாபாவிகங்களாயிருந்தபோதிலும் “இச்சாத ஏவ தவ விச்வ பதார்த்த ஸத்தா” என்கிறபடியே ஸர்வேசுவரனுடைய இச்சையாலே ஸித்தங்களாகையால் ஸர்வேசுவரன் கரணமென்று சொல்லலா மென்னில், இவ்விதம் நிவ்ருத்திபோல் ஆகந்துகமன்றியே ஸ்வரபாவிகங்கள்

ஸ்ரீவேசுவரனுக்கு ஸத்தையை சிர்வஹிக்கையாகிற ப்ரயோஜகத்வ மாயி கரணத்வம் ஏற்படாது.

அப்படி கரணமாகச் சொன்னாலும் கீழ் உதாஹரிக்கப்பட்ட ப்ரமாணங்களில் சரணசப்தம் “ச்ரு ஹம்ஸாயாம்” என்கிற தாது ராடத்தின்படி அநிஷ்டநிவ்ருத்தியிலும் ஸ்ரணமென்று ஏற்படு மாகையால் அப்படிச் சொல்வது ப்ரமாணவிருத்தம்.

ஆனால் ஸாராஸ்வாதிகையில் இப்படி நிரூபிக்கப்படுகிறது. அவைகளில் ஏற்படுகிற ஸ்வாரஸ்யாஸ்வாரஸ்யத்தை ப்ராஜ்ஞர்கள் நிரூபித்துக்கொள்க.

உபேயமாகையாவது—ஸர்வேசுவரனே ப்ராப்த்யுத்தேச்யனாயும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாயுமிருக்கை; ப்ராப்தியுத்தேச்யத்வம் ஸர்வேசுவர மாத்ரநிஷ்டம். கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வம் ஸர்வேசுவரனிடத்திலும் பிராட்டியிடத்திலும் பர்யாப்தம். இந்த விஷயம் கீழே நிரூபிக்கப்பட்டது.

— ஸர்வேசுவரனுடைய பரவ்யூஹாதி விவரணோபக்ரமம் —

இப்படியிருந்துள்ள ஸர்வேசுவரன் பர, வ்யூஹ, விபவ, அந்தர்யாமி, அர்ச்சாவதாரம் என்கிற ஐந்து ப்ரகாரங்களை யுடையவனாயிருப்பன்.

அவற்றுள் பரனாயிருக்கையாவது—அப்ராகிருதமான நித்ய விபூதியில் சுத்தஸத்வமயமான விக்ரஹத்தை யுடையவனாயும், ஷாட் குண்ய பரிபூர்ணனாயும், லக்ஷ்மீ பூமீ நீளாதி மஹிஷீஜன ஸமேதனாயும், அனந்த கெருட விஷ்வக்ஸேநாதி நித்யர்களாலும் முக்தர்களாலும் பரிசரித சரணயுகளனாயும், அனந்த போகபர்யங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு.

— வ்யூஹஸ்திதி நிரூபணம் —

வ்யூஹமாவது—அந்த விக்ரஹத்தில் நின்றும் உத்பந்நங்களான வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ப அநிருத்த ரூபங்களை யுடையவனுய்க்கொண்டு ஆமோதாதி லோகங்களிலும் சுஃராப்தியிலும் எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு. இவற்றுள் வ்யூஹ வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ப பரிபூர்ணராயிருப்பர். மற்ற மூவர்களிடத்திலும் இரண்டிரண்டு குணங்களை ப்ரகாசிக்கும்.

— விபவாவதார நிருபணம் —

விபவமாவது—வ்யூஹத்தில் அநிருத்தனிடத்தில் நின்றும் உன் டான ராமகிருஷ்ணாதி ரூபங்களை யுடையவனாயிருக்குமிருப்பு. இவை கள் பூர்ணாவதாரமென்றும் ஆவேசாவதாரமென்றும் இரண்டு வகை யாயிருக்கும். அவற்றுள் பூர்ணாவதாரமாவது—அவதார விக்ரஹங் களில் ஜீவத்வாரா அதிஷ்டாதாவாயிருக்கை யன்றிக்கே தானே அதிஷ்டாதாவாயிருக்கை. ஆவேசாவதாரமாவது—விக்ரஹத்துக்கு அதிஷ்டாதாவான ஜீவனிடத்தில் விக்ரஹ விசிஷ்ட ஸ்வரூபத்தாலும் கேவல சக்தியாலும் ஆவேசித்துக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பு. பூர்ணாவதாரம் ராமகிருஷ்ணாத்யவதாரங்கள்; ஆவேசாவ தாரங்கள் பரசராம, பலராமாத்யவதாரங்கள். சக்தியாவேசரூபங்கள் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் வ்யாஸார்ஜுநாதிகள். இவைகளில் பூர்ணாவ தாரமான ராமகிருஷ்ணாதி விக்ரஹங்கள் அப்ராகிருதங்கள்.

— அந்தர்யாமி நிருபணம் —

அந்தர்யாமியாயிருக்கையாவது—ஸமஸ்த சேதனர்களுடைய ஸ்வரூபங்களிலும் அசேதனங்களிலும் சேதனத்வாராவும், ஸாசுபாத் தாகவும் பிரத்தியேகம் பரிஸமாப்யவர்த்தியா யெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பு. இது எதுபோலென்றில் ஜாதி பதார்த்தம் ஒன்றாகவேயிருந் தாலும் வ்யக்திகள் தோறும் பிரத்தியேகம் பரிஸமாப்யவர்த்தியா யிருக்குமாப்போலே யென்க. இந்த விஷயம் “சுருதேஸ்து சப்த மூலத்வாத்” என்கிற ஸூத்ர வ்யாக்யாநாவஸரத்தில் வேதாந்த தீபத் தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் ஸ்பஷ்டமாயருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்தர்யாமியதிகரண சுருதப்ரகாசிகையில் “ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ய ஆத்மநிதிஷ்டந்” என்று ப்ரதிபர்யாயம் யத் சப்தத்தைப் பிரயோகித் திருப்பது பகவத் ஸ்வரூபம் வஸ்துக்கள் தோறும் பூர்ணமாயிருக்கு மென்பதை ஜ்ஞாபிக்கைக்காக என்றும், இப்படியே வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ சுருதப்ரகாசிகையிலும் சொல்லப்பட்டதென்றும் அறிய லாம். ந்யாயஸித்தாஞ்ஞரத்தில், அத்ரவ்ய பரிச்சேதத்தில் ஜ்ஞானம் நிரவயவத்ரவ்ய மாகையால் ப்ரத்தியேகம் த்ரவ்யங்களில் பூர்ணமாக ஸம்பந்தித்திருக்குமென்றும், இப்படியே ஈசுவர ஸ்வரூபமும் வஸ்துக்கள் தோறும் ஜாதிபோல் பூர்ணமாக வர்த்திக்கு மென்றும், இப்படியே பாஷ்யகாரர் வேதாந்த தீபத்தில் அருளிச்செய்திருக்கிறார் என்றும் தேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கிறார். அன்றியும் கரு

க்தி அதிகரண சுருதப்ரகாசிகையிலும் “சரீர்யம்சஸ்ய ப்ரதி ப்ருது பரிஸமாப்ய வர்த்தித்வாத்” என்றே நிருபிக்கப்பட்டிருக் து.

— ரஹஸ்யத்ரய ஸாரோக்தி நிர்வாஹம் —

இப்படியிருக்க, ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் “ஈசுவர ஸ்வரூபம் வஸ்துக்கள் தோறும் பூர்ணமாக வர்த்திக்குமென்றால் பேதாபேத தம்போல் விருத்தஸமுச்சய மேற்படும். ஆகையால் அது அநுப தம்” என்று தேசிகன் அருளிச்செய்திருப்பது அந்வாருஹ்ய வாத கக் கொள்ளத்தக்கது. சாஸ்த்ரத்தாலேயே அறிய வேண்டிய த்தங்களில் யுக்தி விரோதம் கூடாதென்பது “சுருதேஸ்து சப்த மூலத்வாத்” என்கிற ஸூத்ரத்திலும், ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் பலவிடங் கிலும் காணலாம். இப்படியே நிரவயவத்ரவ்யங்களில் அந்த:ப்ர ஹ்மில்லாமையால் அந்தர்வ்யாப்தியில்லை யென்றும், விபுத்ரவ்யங் கில் பஹி:ப்ரதேசமில்லாமையால் பஹிர்வ்யாப்தி கூடாதென்றும் சொல்லுவது “அந்தர்பஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித:” ய ஆத்மநி திஷ்டந் ய ஆத்மநோ அந்தர:” என்கிற சுருதி வாக்கியங் கால் ப்ரமாண விருத்தமாம். ப்ரமாண வலத்தால் ஈசுவர வ்யா ப்தத்துக்கு யோக்யமான அந்த:ப்ரதேசமும் வஹி:ப்ரதேசமும் ண்டென்றே கொள்ளவேணும். இந்த விஷயத்தை சுருதப்ரகாசி கையில் “ய ஆத்மநி திஷ்டந்” என்கிற வித்தால் “வேத்யாம் அக்ரிஸ் ஷ்டதி” என்னுமாப்போலே வஹிர்வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிற தன்றும் “ஆத்மநோந்தர:” என்கிற வித்தால் “நிலே தைலம் ஷ்டதி” என்னுமாப்போலே அந்தர்வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிற தன்றும் அருளிச்செய்திருக்கிறார். இங்ஙனமன்றிக்கே “அங்குஷ்ட னாத்ர: புருஷ:” என்கிற சுருதியின்படி உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தமாக சுருதயகமலத்தில் விக்ரஹ விசிஷ்டனாக இருக்குமிருப்பும் அந்தர் யாமியவஸ்தையில் ப்ரகாரபேதமாயிருக்கும். இந்த விஷயம் “ஹ்ருத் ஸ்பேஷ்யா து மநுஷ்யாதிகாரத்வாத்” என்கிற ஸூத்ரத்திலும், “நிறைந்தவன்பழி” “வெள்ளைச்சுரிசங்கொடு ஆழியேந்தி” என்கிற ப்ரகாரங்களுடைய வ்யாக்யானங்களிலும் கண்டுகொள்வது.

— அர்ச்சாவதார ப்ரஸ்தாவம் —

இனி அர்ச்சாவதாரம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படும். அர்ச்சையாவது, அர்ச்சா பூஜாப்ரதிமயோ:” என்கிறபடி பிரதிமையென்று சொல்

லப்படும். பிரதிமையாவது—தான் ஆராதிக்க வேண்டியதற்காக அந்நியர்களுடைய உஜ்ஜ்வலத்துக்காகவும் ஸ்வர்ண ரஜதாதி தியங்களைக்கொண்டு தனக்கு அபின்னமாயுள்ள விக்ரஹ ஸஜாதிகளாக ஏறியருளப் பண்ணியிருக்கிற விக்ரஹங்களில் ப்ரதிஷ்ட விசேஷங்களாலும் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலும் ஆச்ரிதோஜ்ஜீவனார்த்த ஸமஸ்த கல்யாணகுண விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற மிருப்பு. இந்த விக்ரஹங்கள் ப்ராகிருத த்ரவ்யங்களால் ஏற்பட்டிருப்போதிலும் “தமருகந்ததேவ்வுருவம் அவ்வுருவம்தானே” என்கிறபடியாலும், “ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:” என்கிறபடியாலும் “ந பூதஸங்க ஸம்ஸ்தாந:” என்கிறபடியாலும், ஈசுவரனுடைய ஸங்கல்பத்தாலே அப்ராகிருதங்களாகவே யிருக்கும். எப்படி விபவத்திலே விக்ரஹங்கள் ப்ராகிருத ஸஜாதியங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் அப்ராகிருதங்களென்று ப்ரமாண ஷலத்தால் கொள்ளுகிறோமோ அப்படி இந்த அர்ச்சாவி்க்ரஹங்களும் அப்ராகிருதங்கள் என்று கொள்ளத்தட்டில்லை.

இங்ஙனன்றிக்கே “பிம்பாகிருத்யாத்மநா பிம்பே ஸமாகத்யாவதிஷ்டதே” என்கிறபடியே அந்த விக்ரஹங்களில் தத்ஸஜாதியங்களான அப்ராக்ருத விக்ரஹங்களுடன் பாலும் நீரும் கலந்தாற்போல் எழுந்தருளியிருக்குமென்பது தேசிகன் திருவுள்ளம். எப்படியிருந்த போதிலும் இந்த அர்ச்சா விக்ரஹங்களில் ஸர்வஜன ஸாதாரணமாகவே ஸேவை ஸாதிக்கிற கிரமமில்லாமல் சில ஜ்ஞானாதிகர்களுக்கும், அவர்களுடைய கடாசுத்துக்கு விஷயமாயிருக்கிற சிலர்களுக்கும், இப்பொழுது ஸேவை ஸாதிக்கிற ப்ரகாரத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷண ஸௌந்தர்யனுப்க்கொண்டு ப்ரத்யக்ஷ விஷயமாகிருள். இந்த விஷயத்தை மனவாளமாமுனிகள் “சிலர்க்கு அழகாலே பிறக்கும்” என்கிற ஸ்ரீ வசனபூஷண ஸுத்திர வ்யாக்யாநாவஸரத்தில் அர்ச்சையில் காதாசித்கமாக விக்ரஹ ஸாக்ஷாத்கார முடையவர்களென்று அருளிச்செய்திருக்கிறார்: இதில் அர்ச்சையில் என்றும் காதாசித்கமென்றும் இருப்பதால் விலக்ஷண ஸௌந்தர்யவிஷ்காரம் உண்டென்றே கொள்ளவேணும். இந்த விஷயம் பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸர் பூர்வாவஸ்தையில் தன்னுடைய பார்வைய வெய்யிலில் வருகிறபோது அவளுக்குத் தாம் நடைபாவாடை விரித்துக்கொண்டு வாராநிற்க. எம்பெருமானார் கண்டருளி இப்படிச் செய்து கொண்டு என்று கேட்க, இவளுடைய கண்ணழகுக்கு வெய்யிலில்

வாட்டம் வருமென்று செய்தேன் என்று சொல்ல, அப்படியில் இது தன்னிலும் விலக்ஷணமான கண்ணழகைப் பார்ப்பிர் என்று அவரை அழைத்துக்கொண்டு போய்ப் பெரிய பெருநடைய திருக்கண்ணழகை ஸேவிக்கப் பண்ணுவிக்க. அதுமுதல் விஷயந்தர வைராக்கியமுள்ளவராய் பகவத் விஷயத்தில் ஸக்ஷமான பரிவுடையவராயிருந்துகொண்டு எப்பொழுதும் பெருநடைய திருமேனி ரக்ஷகராகவே யெழுந்தருளியிருந்தார் என்று ஹய மேற்பட்டிருக்கிறது.

ஆகையால் இப்போது ஸேவை ஸாதிக்கிற ப்ரகாரமில்லாமல் ஸக்ஷண ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டென்று ஏற்படுகிறது. இப்படியே ஸாண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியில் ‘போதரேயென்று ஸால்லிப் புந்தியிற் புகுந்து தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்த அழகன்’ என்பதாலும் இந்த விஷயம் ஸ்பஷ்டம். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்திலும் ஆழ்வான் வரதராஜ ஸ்தவத்திலும் மற்றுள்ள ஸூக்திகளிலும் பெருமானுடைய விக்ரஹ ஸௌந்தர்யவர்ணனம் செய்திருப்பதற்கு நிபந்தனம் விலக்ஷண ஸௌந்தர்ய ஸாக்ஷாத்காரமே தவிர வறில்லை. அதிசயோக்தி யென்று சொல்லுமது பகவத் விஷயத்தில் நுபபந்நம்.

— அர்ச்சாவதார ப்ரபேதங்கள் —

இந்த அர்ச்சாவதாரங்கள் ஸ்வயம் வ்யக்தமென்றும், ஆர்ஷமென்றும், தைவமென்றும், ஸைத்தமென்றும், மாநுஷமென்றும் பல ப்ரகாரபேதங்களை உடைத்தாயிருக்கும். இது, பரார்த்தம்.

இங்ஙனன்றிக்கே தங்கள் தங்கள் கிருஹங்களிலும் ஸ்வார்த்தமாக ப்ரதிஷ்டிதங்களாயிருக்கும்.

இப்படியான அர்ச்சாவதாரங்கள் கீழே ந்ருபித்த பரவ்யூஹாதிகள் போலன்றிக்கே ஆச்ரயணத்துக்கு அத்யந்தோபயுக்தமான ஸௌலப்ய பூர்த்தியிருப்பதால் ஆழ்வார்களும் ஆசாரிகளும் இவற்றைப் போரவிரும்பியிருப்பார்கள். பாஞ்சராத்திரத்திலும் “ஜ்பாயாம்சுவைவோத்தரோத்தர:” என்று மிக மேலானதாகச் சொல்லப்பட்டது. இப்படி இந்த அர்ச்சாவதார வைபவம் பல ப்ரமாணங்களாலும் நிரூபித்திருக்கிறது. ஸ்ரீராமாயணத்தில் இக்ஷ்வாகுகுல ராஜாக்களுக்கு ஆராதனையுடைய மூர்த்திவிசேஷம் அர்ச்சாவதாரம் என்றறியலாம்படி

“ஸஹபத்ந்யா விசாலாஷ்யா நாராயண முபாகமத்; அலங்கார விதிப்
க்ருத்ஸநம் காரயாமாஸ வேச்மநி:” என்றும், “ஸ்ரீமத்யாயதநே
விஷ்ணோ: சிச்யே நரவராத்மஜ:” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்
கிறது. ஸ்ரீ பாகவதத்திலும் பலராமனுடைய தீர்த்தயாத்திரையில்
“ஸ்ரீரங்காக்யம் மஹாபுண்யம்” என்றும், ஏகாதச ஸ்கந்தத்தில்
அர்ச்சாவிக்ரஹ ப்ரதிஷ்டை முதலானதும் வ்யக்தமாகச் சொல்லி
யிருக்கிறது. இன்னும் ப்ரமாணோபந்யாஸங்கள் பண்ணுவதை
விஸ்தரபயத்தால் நிறுத்திவிட்டேன். இப்படி ஈசுவரதத்வம் நிரூபித்
கப்பட்டது.

— இனி ஹிதமென்று சொல்லப்படும் உபாயஸ்வரூப நிரூபணம். —

உபாயமாவது—தான் அடையவேண்டிய நிரதிசய புருஷார்த்த
மான மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமாக அநுஷ்டிக்கப்படுமவையான
கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகம், ப்ரபத்தி, தேசவாஸம்,
திருநாமஸங்கீர்த்தனம், அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம் முதலானவைகள்.

இவை மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமாகையாவது—மோக்ஷப்ரதான
ஈசுவரனுக்கு இவனுடைய அபராதத்தாலுண்டான நிக்ரஹத்தை
மாற்றி ப்ரஸன்னனாம்படி செய்து பலப்ரதானத்துக்கு உபயுக்தமான
ஸங்கல்பத்தை உண்டாக்குகை.

இப்படியாக ஈசுவர ப்ரஸாதத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே
இவ்வுபாயங்கள் கரணமென்று வ்யவஹரிக்கப்படும். கீழ் நிரூபித்த
படி ஈசுவரனே கரணமாகிறபடியால் இவைகளைக் கரணமென்பது
ஒளபசாரிகமாகையால் வ்யாஜோபாயங்களாம்.

வ்யாஜமாகையாவது—அந்யார்த்தமாக அநுஷ்டிக்கப்படுமது
ப்ரஸங்காத் உத்தேச்ய விஷயத்துக்கு உபகாரகமாயிருக்கு மிருப்பு.
இங்கு “மாதா பிதா ப்ராதா” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி ஸர்வவித
பந்துவாயிருக்கிற ஸர்வேசுவரன் விஷயத்தில் ஸ்வதஸ்ஸரித்தமாய்
ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாய்ச் செய்யப்படுமவை நிக்ரஹ நிவ்ருத்திக்கு
ப்ரயோஜனமாகின்றன. அதாவது “நெற்செய்யப் புத்தேயுமாப்
டோலே” தன்னடையே கழியச் செய்வது.

இப்படியிருக்க, வஸ்துஸ்திதியை அறியாமல் உபாய புத்த்ய
அநுஷ்டித்தாலும் கார்யகரமாகத் தட்டில்லை; அப்படிச் செய்கிறவன்

ஈசுவரனுக்கு அத்யந்தாபிமதனல்லன். இந்த விஷயம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்
ருத்ப்ரகாசிகை லகுஸித்தாந்தத்தில் “ப்ரியதம ஏவஹி வரணீயோ
வதி” என்கிற இடத்தில் “ஸ்வய முபஸ்திதஸ்ய ஸ்வீகார ஏவ”
என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விஷயம் மேல் விசதமாய்
நிரூபிக்கப்படும்.

இப்படியிருந்துள்ள கர்மயோகாதிகள் ஸ்வயம் ப்ரயோஜன
ப்ரீதி ஸாதனங்களான கைங்கர்யங்கள். இவைகளை பலஸாதனமாக
புத்தி பண்ணாமல் பலமாகவே நினைக்கவேணும். அப்படியன்றிக்கே
ஸாதனபுத்தி பண்ணுவது பார்யையானவள். பர்த்ரு சுச்ருஷைக்குப்
பலத்தை அபேக்ஷித்தாற் போலேயும், புத்ரன் மாத்ரு சுச்ருஷைக்குப்
பலத்தை அபேக்ஷித்தாற் போலேயும் இருக்குமாகையால் ஈசுவரனுக்
கும் தனக்கும் உண்டான நிரூபாதிக ஸம்பந்தத்துக்குக் கொத்தையா
மித்தனை.

— கர்மயோக நிரூபணம் —

இனி கர்மயோகம் நிரூபிக்கப்படும். கர்மயோகமாவது—நித்யங்
களாயும், நைமித்திகங்களாயும் உள்ள கர்மங்களை பலத்தை அபேக்ஷி
யாமல் கேவல பகவதாராதனமாக அநுஷ்டிக்கை.

— ஜ்ஞானயோக நிரூபணம் —

இனி ஜ்ஞான யோகமாவது—இப்படியிருந்துள்ள கர்மயோகா
நுஷ்டானத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் நிவ்ருத்தங்களாய் ஸத்வம்
தலையெடுத்து நிர்மலமான அந்த:கரணத்தை உடையவனுக்கு ஆத்மா
வலோகன ஸாதனமாக ஏற்படுகிற ஜ்ஞான விசேஷம். இப்படியிருந்
துள்ள கர்மயோக ஜ்ஞானயோகங்கள் பக்திக்கு அங்கங்களாகவே
நிரூபிக்கப்படுகின்றன. கீதையில், இவை ஸ்வதந்த்ரோபாயங்களாகச்
சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் கர்மயோக ஜ்ஞானயோகங்
களுக்கு ஸ்வாதந்திரிய நிஷேதம் சொல்லவில்லை. ஆதலால் இரண்டு
பகைவர்களும் உபபந்தங்கள்.

— பக்தியோக நிரூபணம் —

இனி, பக்தியாவது—கர்மயோக ஜ்ஞானயோகங்களை அங்கங்
களாகவுடையதாய் “அநுவித்ய விஜானாதி: விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்
வீத” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி அத்யயனத்தாற் போந்த ஸம்ஸ்

கிருத வேதார்த்த ஜ்ஞானமடியாக வருகிற தைலதாராவதவிச்சிங்
ஸ்மிருதி ஸந்ததி ரூபமாய் தர்சனஸமானாகாரமாய் ப்ரதிருபமாயிருப்ப
தொரு ஜ்ஞான விசேஷம்.

இந்த பக்தி ஸ்மிருதிஸந்ததி ரூபமாயிருந்தாலும், பாவநா
ப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷ ஸமானாகாரமாகப் பரிணமிக்கிறது.
பக்திக்கு விஷயமான பகவத்ஸ்வரூபகுணங்கள் நிர்திசயாநுகூலங்
களாயிருப்பதால் ப்ரதிருபாபந்நமாதம்.

— பக்தியோகாதிகாரி நிருபணம் —

இப்படியிருந்துள்ள பக்தியில் த்ரைவர்ணிகர்களுக்கே அதி
காரமுண்டு. அப்படிபன்றிக்கே ஆசார்யருடைய அநுக்ரஹ விசே
ஷத்தாலே, நாரதருடைய உபதேசத்தால் த்ருவனுக்குக் கிடைத்தாற்
போலே வருகிற பக்தி ஸர்வாதிகாரியாம். இந்த பக்திக்கு அவரவர்
வர்ணங்களுக்கு உசிதங்களான தர்மங்கள் அங்கங்கள். இந்த விஷயம்
கீதாபாஷ்ய தாத்பர்ய சந்திரிகையில் “ஸ்த்ரியோ வைச்யா ஸ்ததா
குத்ரா:” என்கிற சிலாக வ்யாக்யான முடிவிலும், தத்வமுக்தா
கலாபத்தில் “பும்பிள் ஸித்தாதிகாரை:” என்கிற சுலோகத்திலும்
தேசிகரால் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. உபநிஷத் பாஷ்யத்தில்
நாரதருக்கு பூர்வம் குத்ர ஜன்மாவிலே ருஷிகள் அநுக்ரஹத்தாலே
பக்தியோகம் ஏற்பட்டிருப்பதால் பக்தி ஸர்வாதிகாரை யென்று
நிபந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இங்ஙனமன்றிக்கே ஸர்வேசுவரனுடைய நிர்ஹேதுக கடாஷ்
விசேஷத்தாலே “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்கிறபடியே ஆழ்
வார்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிற பக்தியுமொன்றுண்டு.

ப்ரபந்நர்களுக்கு “பகவந் பக்திமபி ப்ரயச்ச மே” “ஸ்தாநத்ர
யோதித பரபக்தி யுக்தம்மாம் குருஷ்வ” என்கிறபடியே உண்ணு
கைக்குப் பசிபோலே அநுபவ உபகரணமாய் வருகிற பக்தியும்
ஒன்றுண்டு. இந்த பக்திக்கு பரபக்தி, பரஜ்ஞான, பரமபக்திகளாகிற
அவஸ்தாபேதங்கள் உண்டாகும்.

— பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்தி நிருபணம் —

இவற்றுள் பரபக்தியாவது— தர்சன ஸமானாகாரமாய்
ஜ்ஞான விசேஷம். பரஜ்ஞானமாவது—இதிலும் விசதமான

யஸ்தாபந்நமான ஜ்ஞான விசேஷம். பரமபக்தியாவது—இப்படி
ஸாநுபவம் செல்லாநிற்கச்செய்தே பாஹ்யஸம்சலேஷத்தில்
பசைபி பிறந்து அது பெருவிடில் தரிக்கவரிதான அவஸ்தா
விசேஷம்.

இப்படியான பக்தி நம்மாழ்வாருக்குத் திருவிருத்தம் முதல்
திருமாலிருஞ்சோலைமலை” என்கிற திருவாய்மொழியளவும் பரஜ்
ஞான மர்ப்ப பரபக்தியாயிருக்கும். “குழவிசம் பணிமுகிலில்”
ஜ்ஞான டிசாபந்நமாயிருக்கும்; “முனியே நான்முகனில்” பரம
பக்தி டிசையை அடைந்திருக்கும்.

உபாஸகர்களுக்கு சரமசரீராவஸானத்தில் இப்படியான
பசைகள் பிறக்கும். ப்ரபந்நர்களுக்கும் அப்படியே. இப்படியன்
டிக்கே “பக்த்யா சாஸ்த்ராத் வேத்மி ஜநார்த்தனம்” என்கிறபடியே
யதாவஸ்திதமான சாஸ்த்ர ஜ்ஞானத்துக்கு ஸாதனமான விசுவா
ஸாதிகையான பக்தியுமுண்டு. இந்த விஷயம் “மந்த்ரே தத்தேவதா
யாஞ்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ்ஸதாகார்யா ஸாஸ்த்ரி
பரதம ஸாதநம்” என்கிற சுலோகத்திலும் கண்டுகொள்க. “ஜ்ஞா
நம் த்ரஷ்டுஞ்ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டுஞ்ச பரந்தப” என்கிற கீதா
சுலோகத்திலும் ஸ்பஷ்டம்.

இந்த பக்தி “உத்தர பூர்வாகயோ ரச்லேஷ விநாசௌ” என்
கிற ஸுத்ரத்தின்படி உபாஸனத்துக்கு முன்பு பலோன்முகமாகாம
லிருந்துள்ள பூர்வாவங்களையும், ப்ராமாதிகங்களாய் வருகிற உத்தரா
வங்களையும் நிவர்த்திப்பிக்கும். அப்படியல்லாமல் புத்திபூர்வமாக
உத்தராகங்கள் நேர்ந்தால் அது ப்ராயச்சித்த விநாச்யமாகும்: அதுவும்
பக்தியாலாம். பலோன்முகமான ப்ராரப்த கர்மாவின் அவஸானத்
தில் மோக்ஷத்தைப் பண்ணிக் கொடுக்கும்.

மோக்ஷடிசையில் இந்த பக்தியே போஜனத்துக்குக் கூடத்
துப்போலே பரபக்தி பரஜ்ஞான, பரமபக்திகளாகிற அவஸ்தைகளை
யுடையதாய்க் கொண்டு அநுபவோபகரணமாயும் பல பூதையாயு
மிருக்கும்.

இங்ஙனமன்றிக்கே அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானத்தை அங்க
மாகவுடைய பக்தியோகம் “த்யக்த்வா தேஹம் புரர்ஜன்ம நைதி
மாமேதி ஸோர்ஜூந” என்கிற கீதையின்படி ப்ராரப்த சரீராவஸா

நத்தில் ப்ரபத்தியைப்போல் பலத்தைக் கொடுக்கும். இந்த பக்தி ஸர்வ பாபங்களுக்கும் நிவர்த்தகையாயிருந்தபோதிலும் ப்ரஹ்மனிதப சாரம் நேர்ந்தால் பலப்ரதானோபயுக்தமாகமாட்டாது. இந்த விஷய மும் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் ஸ்பஷ்டம்.

இந்த பக்திக்கு விஷயமாயிருக்கிற பகவத் ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகள் நிரதிசயானுகூலங்களாக விருக்கிறபடியால் இதுவும் ப்ரீதிருபையாகவும், பலருபையாகவுமிருக்கும். இந்த விஷயம் "ஸ்மர்யமானாத்யர்த்த ப்ரியத்வேந ஸ்வயம்ப்யத்யர்த்த ப்ரிய:" என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் பலாத்யாயத்தில் பக்தியை நிரூபித்திருக்கிற தும் இதைப்பற்றியதாம். இந்த விஷயம் சுருதப்ரகாசிகையில் வ்யக்தம். ஆதலால், "சேமூஷி பக்தி ரூபா" என்று பிரார்த்திக்கப்பட்டது. விஷ்ணுபுராணத்திலும், "யா ப்ரீதி ரவிவேகாநாம் விஷபேஷ வஹபாயிரீ, த்வா மநுஸ்மர தஸ் ஸாமே ஹ்ருதயாந் மாபஸர்ப்பது", என்று ப்ரஹ்லாதனால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே ஆழ்வார்களும் பலவிடங்களில் ப்ரார்த்திக்கிறார்கள். இத்தை ஸாதன மாக்குவது பசிக்குண்ணும் பாலையே மருந்தாக்குவதுபோலு மிருப்ப தோன்று. அந்த ஸாதனத்வமும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜன ப்ரீதிஸாத னத்வரூபம். அதவா, ஜாநாதி, இச்சதி, யததே கரோதி என்கிற கிரமத்தில் பகவததிசயாதாயக கிருதி ஸந்ததி ரூபமான பலத்தில் இச்சாபரபர்யாய ரூபமான அபிரிவேசமாய்க்கொண்டு திருஷ்டவிதயா ஸாதனமாயிருக்கும்.

இப்படியன்றிக்கே அதிருஷ்டவிதயா மோக்ஷஸாதனமாக்கு வது ப்ரீதிருபோகத்தை பார்யை வயிறுவளர்க்கைக் குறுப்பாக்கு மாப்போலே யிருப்பதோன்று. ஆதலால் இந்த பக்திக்கு பலத்வா காரமே ஸ்வாபானிகம். ஸாதனத்வாகாரம் சேதனனுடைய புத்தி யால் ஆரோபிதம். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் இதை ஸாதனமாக நிரூபித்திருப் பது அத்வைதமத நிராஸ தாத்பர்யத்தாலே. அதாவது—அத்வைதி களால் வாக்பார்த்த ஜ்ஞானமானது மோக்ஷஸாதனமாக ப்ரதிபாதித் தப்பட்டிருப்பதால் அந்த வாக்பார்த்த ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கிற பக்திருபாபந் ஜ்ஞானமே மோக்ஷ ஸாதனமா மென்று ப்ரதிபாதித்தபடி: பக்திக்கு ஸாதனத்வ ஸ்தாபனத்தில் தாத்பர்யமில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸாத்ய பக்திப்ரமென்றே

மூமின்முற்றவும்" பிரவேசத்தில் வ்யவஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தநபக்திபரமாக நிரூபிப்பது சரம்சலோகத்துக்கு அங்கப்ரபத்திபர வாஹம்போலே.

இந்த பக்திக்கு ப்ரபத்தி அங்கமாயிருக்கும். கர்மயோகாசக்த க்கு கர்மயோகஸ்தானத்தில் ப்ரபத்தி அநுஷ்டிப்பதும் ஒன்றுண்டு; ப்படியே ஜ்ஞானயோகாசக்தனுக்கு ஜ்ஞானயோகஸ்தானத்தில் பத்தி யநுஷ்டிப்பதுமொன்றுண்டு. அப்படியே பக்தியினுடைய ஷ்பத்திக்காக ப்ரபத்தி யநுஷ்டிப்பது மொன்றுண்டு. இந்த விஷ யத்தை "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்திதே" தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யேத்" என்று கீதாசார்யன் அரு ிச்செய்தான். "ப்ரபந்நா தந்யேஷாம் நதிசதி முகுந்தோ நிஜபதம் ரபந்நச்ச த்வேதா" என்று தேசிகனும் அருளிச்செய்தார்.

இப்படியிருந்துள்ள பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்கிறவன் நித் யங்களாயும் நைமித்திகங்களாயுமுள்ள கர்மாக்களை பக்திக்கு அங்கங் ளாகவே அநுஷ்டிக்கக்கடவன். அந்தக் கர்மாக்களை "விஹிதந் யாத்" என்கிற ஸூத்ரத்தின்படி விஹிதபுத்தியால் அநுஷ டிக்கக் கடவனல்லன். அப்படி விஹிதத்வ புத்தியால் அநுஷ்டி க்கிறவன் முமுக்ஷுவல்லாத புபுக்ஷுவான சேதனனே. பக்தியோக நிஷ்டனுக்கு கர்மாக்களை பக்திக்கு அங்கமாகவே அநுஷ்டிக்கவேணு மென்பதற்கு ப்ரமாணம், "ஸஹகாரித்வேந ச" "அக்ரிஹோத்ராதிது தத்கார்யாயைவ தத் தர்சனாத்" என்ற ஸூத்ரங்களாம். இவற்றின் அர்த்தம். பக்தியோகநிஷ்டன் பக்தியோகங்களுக்கு ஸஹகாரியாக நித்யநைமித்திக கர்மாக்களை அநுஷ்டிக்கக்கடவன்; அக்ரிஹோத்ரம் முதலான நித்ய நைமித்திக கர்மாக்கள் பக்தியோக நிஷ்பத்திக் காகவே ஏற்பட்டவைகள் என்பதாம்.

அப்படி ப்ரமாணமிருப்பதால் பக்தியோகநிஷ்டன், விஹி தத்வபுத்தியால் அநுஷ்டிக்கும் பக்ஷத்தில் யோகநிசையில் நித்ய நைமித்திகங்களுக்கு லோபம் வருவதால் ப்ரத்யவாயம் ஏற்படும். அப்படி ப்ரத்யவாயம் ஏற்படும் பக்ஷத்தில் "ஸந்த்யாஹிநோ அசுசிர் நித்யம்" என்கிறபடியே பக்தி யோகாநுஷ்டானத்துக்கு அநர்ஹ னாகவே ஆவன். அங்கபுத்த்யா அநுஷ்டிக்கும் பக்ஷத்தில் அங்கியான பக்தியோகத்தினுடைய அநுஷ்டானத்துக்கு விரோதமில்லாமலிருக் கிறகாலத்தில் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியதாகையால் இந்த தோஷம்

வாராது. இந்த விஷயத்தை சுருதப்ரகாசிகையில் “அங்க்யவிநே தேந அங்கமநுஷ்டேயம்” என்றும், யோகசையில் லேற்படுகிற நித்ய நைமித்திக கர்மலோபத்தால், ப்ரத்யவாயம் ஏற்படாதென்றுப் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் விஹிதத்வ புத்த்யா அநுஷ்டித்தாலும் யோகசையில் ஏற்படுகிற நித்ய நைமித்திக கர்மலோபத்துக்கு “யோகமேவ நீஷேவேத” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி மேல் அநுஷ்டிக்கப்படுகிற பக்தியோகமே ப்ராயச்சித்த மாகுமென்றால் அந்த பக்தியோகம் அபுத்திபூர்வமாக ஏற்படுகிற பாபத்துக்கு ப்ராயச்சித்தமாகுமேயல்லது. யோகசையில் புத்திபூர்வமாகச் செய்யப்படுகிற கர்மலோபங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தமாக மாட்டாது. இதை யும் அபுத்தி பூர்வகம் என்று சொல்லும்படித்தில் இந்த கர்மலோபத்துக்கு ஹேதுவான பக்தியோகத்தைத் திரும்பவும் அநுஷ்டிக்கவே கூடாது.

ஆதலால் பக்தியோகநிஷ்டன் நித்ய நைமித்திக கர்மாக்களை அங்கங்களாகவே அநுஷ்டிக்கக்கூடவன். விஹிதபுத்த்யா அநுஷ்டிக் காமையால் யோகசை லேற்படுகிற நித்ய நைமித்திக கர்மலோபத் தால் ப்ரத்யவாயம் ஏற்படமாட்டாது.

ப்ரபன்னன் இந்த கர்மாக்களை கைங்கர்யபுத்த்யா அநுஷ்டிக் கக்கடவன். இதன் நிரூபணம் ப்ரபத்தி நிரூபணத்தில் விசதிகரிக்கப் படும். பக்தியோகநிஷ்டனுக்கு விஹிதத்வாகாரம் த்யாஜ்யம். அங்கத்வாகாரம் உபாதேயம். ப்ரபன்னனுக்கு விஹிதத்வாகாரமும் அங்கத்வாகாரமும் த்யாஜ்யம்; கைங்கர்யத்வாகாரமே உபாதேயம்.

— பக்தியோக ப்ரபேத நிரூபணம் —

இப்படி பக்தி ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இந்த பக்தி சாந்தோக்யம் முதலான உபநிஷத்துக்களில் அந்தந்த ப்ரகரணங்களில் சொல்லப்படுகிற அந்தந்த குணங்களோடு கூடிய ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப விஷய பேதத்தாலேயும், ஸத்வித்யை முதலாகவுள்ள அநேக வித்யா பேதத்தாலேயும் வேறுபட்டிருக்கும். இப்படி ப்ரஹ்மப்ரகாரமான பக்திக்கு விஷயபேதமிருந்த போதிலும் “விகல்போ விசிஷ்ட பலத்வாத்” என்கிற ஸூத்ரத்தின்படி அபரிச்சின்ன ப்ரஹ்மவிஷய அநுபவ ரூபமான மோக்ஷபலம் ஏகரூபமாயிருப்பதால் பலமேயில்லை. இப்படி ஏகரூபமாயிருந்துள்ள பலத்துக்கு ஸத்வித்யை

முதலான வித்யைகள் அக்ரியைக் குறித்து அரணிக்கட்டையும், நருப்புக் கல்லும்போலே தனித்தனி காரணங்களாம்; குடத்துக்கு ஸ்டைசுக்கரங்கள் போலே இரண்டும் சேர்ந்து ஒன்றுபட்ட காரணங்களாகா.

இப்படி வித்யைகளுக்கு ப்ரத்யேகம் காரணத்வ மிருக்கை போலே அவை வேறுபட்ட பலவாக வழங்கப்படும். இப்படி அபரிச்சின்ன ப்ரஹ்மவிஷயக அநுபவரூபமான பலம் ஒரேபடியாயிருப்பதால் நித்யர்களுக்கும், முக்தர்களுக்கும், ஈசுவரனுக்கும் பிராட்டிமார்களுக்கும் ஆனந்தத்தில் தாரதம்யமில்லை. ஆனாலும் அந்தந்த வித்யைகளில் உபாஸ்யத்யா விஹிதங்களான குணங்களே அநுபாவ்யங்களாம். அப்படி உபாஸனத்தில் விஷயமல்லாத குணங்கள் அநுபாவ்யமாகாவாம். இந்த விஷயம் “யதாஃரது ரஸ்மிந் லோகே புருஷோ பவதி” “தம் யதாயதோபாஸதே ததைவ பவதி” என்கிற சுருதிகளில் விளங்கும். இவற்றின் அர்த்தம், யாவனொருவன் எப்படிப்பட்ட குணத்தோடு கூடிய ப்ரஹ்மோபாஸனத்தைப் பண்ணுகிறானோ அவன் அப்படிப்பட்ட குணத்தோடு கூடிய ப்ரஹ்மவிஷயகமான அநுபவத்தை அடைகிறான் என்பதும் ப்ரஹ்மத்தை எந்தப்ரகார முடையதாக உபாஸிக்கிறானோ? அந்தப்ரகாரமுடையதாகவே அநுபவிக்கிறான் என்பதுமாம்.

இப்படியே ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் சுருதப்ரகாசிகையிலும் நிருக் குருகைப்பிரான்பிள்ளான் அருளிச்செய்த ஆரூபிரப்படியிலும் விளங்கும். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் மூன்றாவது அத்யாயம் மூன்றாவது பாதத்தில் “ஏக ஆத்மந: சரீரே பாவாத்” “வ்யதிரேகஸ் தத்பாவ பாவித்வாத்” என்கிற ஸூத்ரங்களில் சேதனன் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை உபாஸிக்கும் போதும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு விசேஷணமான தன்னை யுபாஸிக்கும்போதும் தன்னுடைய அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களோடு கூடிய ஸ்வரூபத்தையே உபாஸிக்கக்கூடவன். அந்த அபஹதபாப்மத்வாதி விசிஷ்ட ஸ்வரூபமே அநுபாவ்யமாயிருப்பதால். என்று அநுபாவ்யமாயிருப்பதே உபாஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே கார்யாதிகரணத்தில் “அப்ரதீகாலம்பநாந்யதிதி” என்கிற ஸூத்ரத்தில் பஞ்சாக்ரிவித்யாநிஷ்டனுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தியும் அபுநராவ்ருத்தியும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸமே ஏற்படவேண்டுமென்று ப்ராப்யாநுகுணமாக உபாஸம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே வேதாந்ததிபத்திலும்

சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே ஜம்மாப்பதிகரண சுருதப்ரகாசிகையில் "விபூதே:ச ஜிஜ்ஞாஸ்யாந்தர்பாவ உபாஸா த்ரைவித்ய தத்க்ரது ந்யாயாப்யாம் ஸேத்ஸ்யதி" எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு அர்த்தம், உபயவிபூதி விசேஷப்ரஹ்மத்தையே அடையவேண்டுமாயினால் அதுவே உபாஸ்யமாகவேண்டும் என்று தத்க்ரது ந்யாயத்தாலேயும், "உபாஸாத்ரைவித்யாத்" என்கிற ஸுதிரத்தாலேயும் வித்திக்கிறது என்பதாம். அப்படி "ஈசுதிகர்ம வ்யபதேசாத் ஸ:" என்கிற ஸுதிரத்தில் த்பாநமும் ஈசுணமும் ஏகவிஷயகமென்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே ஆரூயிரப் படியில் நாலாவதுபத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் "கோதில வண்புகழ் கொண்டுசமயிகள். பேதங்கள் சொல்லிப் பிதற்றும்ப்ரான் பரன்" என்கிற பாட்டின் வியாக்யானாவஸரத்தில், ஓரோர் குணவிசேஷத்தை அனுபவித்தால் இந்த குணமல்லது மற்றொன்றையேன் என்று அந்த குணத்துக்குத் தோற்று அடிமையாயிருக்கும் திவ்ய புருஷர்களாலே இதராநுபூதகுணங்களைக் காட்டிலும் ஸ்வாநுபூத குணத்துக்கு வைலக்ஷணயத்தை விவசராய்க்காண்டு பரஸ்பரம் சொல்லிப் பிதற்றப்படுகிற என்று பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படி அநேக ப்ரமாணங்களால் உபாஸ்ய குணங்களே அநுபாவ்யங்களென் றறியத்தகும். இப்படிச் சொல்லும்படித்தில் "ஸர்வம் ஹ பச்ய:பச்யதி ஸர்வமாப்நோதி ஸர்வச:" என்கிற சுருதியில் சேதனன் முக்திபசையில் ஸர்வ குணங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான் என்றும், அனுபவிக்கிறானென்றும் சொல்லுகிறபடியால் இது கூடும்படி யெங்ஙனையென்னில், இந்த ஸர்வசப்தம் 'ஸர்வேப்போ தர்ச பூர்ண மாஸௌ' என்னுமாப்போலே உபாஸ்யகுண ஸமுதாய பரமாம். அல்லது ஸர்வவித்பாநுயாயியான அந்தத்வத்தில் ஸாமான்ய ரூபேண ஸர்வகுணங்களும் விஷயமாகையால் ஸர்வகுணங்களும் உபாஸ்யங்களாயும் அநுபாவ்யங்களாய் மிருக்கலாம். அங்ஙனமன் றிக்கே, எந்த உபாஸனத்தில் எந்த குணங்கள் ப்ரகாரங்களாயும் விசேஷ்யங்களாயுமிருக்கும் அந்த குணங்கள் உபாஸருபமான அநு பவபசையில் ப்ரகாரங்களாயும் விசேஷ்யங்களாயுமிருக்கும் என்றும் சொல்லலாம். இந்த விஷயம் வேதாந்ததிபத்தில் "ஏகஆத்மநா சரீரே பாவாத்" என்கிற ஸுதிர வ்யாக்யானாவஸரத்தில் 'அப்யதா ப்ராப்ய உபாஸ்யபோ: ப்ரகாரபேதாத் யதாஃரதூர ஸ்மிந்தி விருத்யதே' என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும் அனந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளுக்கு வ்யவஸ்தி ங்களாயுள்ள கைங்கர்யங்களில் மற்ற நித்யர்களுக்கும் முக்தர்களுக் கும் ஸகல கைங்கர்யங்களும் செய்ய யோக்யதையிருப்பதால் அதிகார நிருந்தபோதிலும் பகவத் ஸங்கல்ப விசேஷத்தாலே ருசியில்லாம நிருந்தபோதிலும் எல்லாருக்கும் ஸ்வாமியான பகவத் விஷயத்தில் அந்தந்த அதிகாரிகளால் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களாலுண்டான பகவந்முகோல்லாஸாநுபவ ஜலிதாநந்தம் ஐகரஸ்யத்தாலே எல்லா ருக்கும் ஸமமாயிருப்பதால் ஆனந்தஸாம்யம் ஏற்படுவதுபோலே அநுபவ விஷயத்திலும் அந்தந்த குணவிசிஷ்ட ப்ரஹ்மோபாஸந ஜந்ய பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே அந்தந்த குணவிசிஷ்ட ப்ரஹ்மாநுபவம் ஏற்பட்டாலும் கீழ் நிரூபித்தபடி மல தாரதம்யம் இராது.

அநுபாவ்யகுணங்கள் ப்ரத்யேகம் அபரிச்சிந்நங்களாகையாலே மற்ற குணங்களில் நெஞ்சு செல்ல ப்ரஸக்தியில்லாமையால் உபாஸ்ய குணங்களே அநுபாவ்யங்களாகலாம். ஆதலால் ஸர்வஜ்ஞதைக்கும் குறைவில்லை. இப்படியான ப்ரகாரத்தாலேதான் பெரியாழ்வார் முகப்பில் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களில் திருவுள்ளம் செல்ல, ஜ்ஞானசக்திகளில் அறிவு செல்லாது மங்களாசாஸனத்தில் ப்ரவர்த்தித் திருப்பதாலும், அப்படியே நித்யவிபூதியில் திருவனந்தாழ்வான், "ஆங்காரவார மதுகேட்டழலுமிழும்" என்கிற பாட்டின்படி ஈசுவர னுடைய ஜ்ஞானசக்திகளில் அறிவு செல்லாமல் அஸ்தானே பயசங் கையைப் பண்ணுகிறாரென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், இதை அனுஸர்த்தே பட்டரும் "ஸ்நேஹா தஸ்தாந ரக்ஷா வ்யஸகிர்ப்யம் ஸிங்ஹசக்ராசார் முக்யை:" என்று அருளிச்செய்திருப்பதாலும், அந்தந்த வித்யைகளில் உபாஸ்யங்களாக ஏற்பட்ட குணங்களே அநு பாவ்யம் என்னுமிது உபபன்னமாம்.

ஆனால் தேசிகன் "உபாஸித குணாதேர்யா ப்ராப்தாவப்ய பவதிஷ்க்ரியா, ஸா தத்க்ரது நயக்ராஹ்யா நாகாராந்தர வர்ஜமம்" என்று அருளிச்செய்திருப்பது கீழ் நிரூபித்தபடி ஸாமான்யரூபமாக வாவது, ப்ரதி ஸ்னீகாரரூபமாகவாவது எல்லா குணங்களும் அநு பாவ்யங்களாயிருப்பதால் விரோதமில்லை.

இப்படியிருந்துள்ள பக்தி ஈசுவரனுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ர மான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தையன்று. (ஆகையால் ஜ்ஞானமுள்ள

வர்களுக்கும் அரிதிலடையத்தக்க பக்தியுள்ளவர்களுக்கும் ப்ரபத்தியில் அதிகாரம் உண்டாகத் தடையில்லை.) ஈசுவரனுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரமாயிருக்கையாவது “யஸ்யாத்மா சரீரம்” என்கிற சுருதி ப்ரகாரம் சேதநஸ்வரூபம் ஈசுவரனுக்கு சரீரமாகையால் அந்த சரீரக்ஷணம் சரீரியான ஈசுவரனுக்கே ப்ராப்தமாயிருக்கையாலே ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயஸூசகமான உபாயாநுஷ்டானத்தில் ப்ராப்தியில்லாமை. அப்படியன்றிக்கே கேவல பரதந்த்ரமாயிருக்கையாக வைத்து அவன் விதித்த உபாயத்தை அவன் கொடுத்த கர்த்ருத்வ சக்தியைக்கொண்டு அநுஷ்டிக்கை எனினுமாம்.

இவற்றுள் கீழ் நிரூபித்த அத்யந்த பாரதந்த்ரியமே சேதனனுக்கு நிஷ்க்ருஷ்ட ஸ்வரூபம். இந்த விஷயத்தைத் திருக்குருகைப் பிராண்பிள்ளான் “தன்னால்வரும் நன்மை விடப்பால்போலே; அவனால்வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே” என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். இங்ஙனமன்றிக்கே ஸ்வதந்த்ரராய்க்கொண்டு செய்யும் உபாயாந்தரங்களை “மதிராபிந்து மிச்சரமான சாதத்தம்ப மய கும்ப உத தீர்த்த ஸலிலம்போலே அஹங்கார மிச்சரமான உபாயாந்தரம்” என்று தியாஜ்யகோடியில் அருளிச்செய்திருக்கிறார். உபாயாந்தர நிஷ்டனுக்கு உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி பராதீந கர்த்ருத்வ ஜ்ஞானமடியாகவே வந்திருப்பதால் அஹங்கார மிச்சரமான என்கிற இடத்தில், ஆனால் என்று கூட்டி யத்யந்தமாகச் சொல்வது பொருந்தாது.

இந்த அத்யந்த பாரதந்த்ரியம் திருமந்தரத்தில் நம: சப்தத்தால் ஏற்படுகிற அநந்ய சரணத்வரூபம். அந்த அநந்ய சரணத்வமும் கீழ் நிரூபித்தபடி உபாயாந்தரநுஷ்டானத்துக்கு யோக்யதையில்லாமை. இப்படியிருந்துள்ள அநந்ய சரணத்வத்தை ப்ரபத்திக்கு அதிகாரமாக “அநந்ய சரணத்வாதே: அதிகாரஸ்ய வித்தயே, தாரஸ்ய நமஸ: சோபௌ ஸாரௌ தேசிக தர்சிதௌ” என்று தேசிகன் அருளிச் செய்தார்.

இந்த அர்த்தத்தை நம்மாழ்வாரும் பெரிபதிருவந்தாதியில் “நெறிகாட்டிநீக்குதியோ நன்பால்கருமா, முற்றமேன்காட்டுதியோ” என்றருளிச்செய்தார். இதன் அர்த்தம், நான் தமயந்திக்கு வழிகாட்டினாற்போல் உபாயாந்தரங்களைக்காட்டி உன்னைவிட்டு நீங்கும் படி செய்கிறாயோ? அல்லது உன்னுடைய திருமேனியை நீயே காணும்படி செய்கிறாயோ? என்பது. “யமேவைஷு வ்ருணுதே

தேந லப்ய: தஸ்யைஷு ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” என்று சுருதியிலும் வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த சுருதி ஈசுவரனுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு ப்ரமானம் என்பது ஸுஸ்பஷ்டம். “உபபத்தேச்ச” என்கிற ஸூத்ர வ்யாக்யானாவஸரத்தில் பாஷ்யகாரர் “யமேவைஷு வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷு ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” என்றும், “அநந்யோபாயத்வ ச்ரவணாத்” என்றும் அருளிச்செய்திருக்கிறார். திருமந்தரத்தில் இருக்கும் நம: சப்தத்திற்கு அஹிர்ப்புத்நய ஸம்ஹிதையில் “பாதோ நகார உத்திஷ்ட:” என்கிற சுலோகத்தாலே ஈசுவரனே உபாயமென்று வ்யக்தமாக நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படியே ப்ரபத்திக்கு அதிகாரிகளை விதிக்கிற “இதம் சரண மஜ்ஞாநாம்” என்கிற சுலோகத்தில் “இதமேவ விஜாநதாம்” என்று விஜாநத் சப்தத்தாலே ஈசுவரனுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரம் சேதன ஸ்வரூபம் என்கிற ஜ்ஞானமுடையவனுக்கு என்று அர்த்தம் விவக்ஷிதமாகையால் பாரதந்த்ரிய ரூபஸ்வரூப ஜ்ஞானமுடையவர்களுக்கு ப்ரபத்தியில் அதிகாரம் என்று ஏற்படுகிறது. ஆனால் “விஜாநதாம்” என்கிற இடத்தில் உபாயாந்தர விஷயத்தில் ஜ்ஞானவான்களாயிருந்தும் அதை அநுஷ்டிக்க சக்தியில்லாதவர்கள் என்று அர்த்தம் சொல்லவேணும். அப்படி அர்த்தத்தை விவக்ஷிக்காமலிருந்தால் விசேஷ ஜ்ஞானமுள்ள வ்யாஸாதிகள் பக்தியோக நிஷ்டர்களாகவே யிருப்பதால் அந்த அர்த்தம் அநுபபந்நமாகும் என்னில் “விஜாநதாம்” என்கிற இடத்தில் அசக்தியைச் சொல்லும்படிக்கூடத்தில் அது லக்ஷ்யார்த்தமாகும். வாச்யார்த்தம் உபபந்நமாமிடத்தில் லக்ஷணை கூடாதாகையால் அந்த லக்ஷ்யார்த்தம் அநுபபந்நமாம். வ்யாஸாதிகள் அதிகாரி புருஷர்களாகையால் அந்த அதிகாராரம்பக ப்ராரப்த கர்மாவினுடைய ப்ராபல்யத்தாலே ப்ரபத்தியி லிழிந்தார்களில்லை. ஆதலால் ப்ரபத்த்யுபதேசத்துக்கு உபயுக்தமான ஜ்ஞானாதிக்க்யம் இருந்தபோதிலும் அநுஷ்டானௌபயிகமான ஜ்ஞானபூர்த்தி இல்லையென்பதை அவசியம் அங்கீகரிக்கவேணும். அங்ஙனமன்றிக்கே பக்த்யாத்யநுஷ்டான ஜ்ஞானசக்தி பரிபூர்ணர்களான அர்ஜுனன் நாதமுனிகள் போல்வார்கள் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக்க ப்ரஸக்தியில்லை.

ஆனால் விளம்பாசுமதையாலே ப்ரபத்தியில் இழிந்தார்களோ வென்னில் அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானாங்க பக்தியோகானுஷ்டானத்

தால் அந்த சரீராவஸானத்திலேயே “த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம
நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி பலம்
ஏற்படுகிறபடியால் ப்ரபத்தியில் இழிய ப்ரஸக்தியில்லை. ஆனால்
அசக்தர்களுக்கு அதிகாரம் இந்த சுலோகத்தில் எந்த பதத்தால்
ஏற்படுகிறதென்னில் “இதம் சரண மஜ்ஞாநாம்” என்கிறவிடத்தில்
“அவித்யாத:” என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியின்படி வித்யாபாவவாய்
களைச் சொல்லுகையாலே “தவே வித்யே வேதிதவ்யே” என்கிற
சூருதியின்படி சாஸ்த்ர ஜன்யஜ்ஞானத்தையும் பக்திருபாபந் ஜ்ஞா
னத்தையும் வித்யாசப்தம் சொல்லுகையாலே அசக்தியாலும் சாஸ்த்ர
பர்யுதாஸத்தாலும் ஏற்படுகிற வித்யாபாவத்தைச் சொல்லுகிறபடி
யால் சக்தியாலேயே இந்த அஜ்ஞபதமானது அசக்தர்களையும்
சாஸ்த்ர பர்யுதஸ்தர்களையும் சொல்லுமாகையாலும் “விஜ்ஞாநதாம்”
என்கிற இடத்தில் லாக்ஷணிகமாக அசக்தியைச் சொல்லுமதிற்காட்
டில் இவ்விடத்தில் அசக்தியைச்சொல்லுவதே ஸ்வரஸமாகையாலும்
விஜ்ஞாநதாமென்கிற பதம் அத்யந்த பாரதந்த்ரிய ஜ்ஞானமுடையவர்
களையே சொல்லுவதென்பது உசிதம். இந்த சுலோகத்துக்கு வ்யாக்
யானரூபமாக நடாதூரம்மாள் அருளிச்செய்த “ஸத்ருசோபாய வை
தூர்யம் ஸாக்ஷாத் பகவதோ விதந், ஸர்வஜ்ஞ: சரணம் யாதி யோச
மார்க்க பராங்முக:” என்கிற சுலோகத்தில் விஜ்ஞாநதாம் என்கிற
பதத்திற்கு அர்த்தமாக, பகவானுடைய ஸத்ருசோபாய வைதூர்யத்
தை அறிந்த ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கிறவன் யோகமார்க்கத்தில் பராங்முக
னாய்க்கொண்டு ஈசுவரனையே சரணமாக அடைகிறுனென்று திருவுள்
ளம்பற்றியபடியாலும் “யோகமார்க்க பராங்முக:” என்று சொல்லு
கையாலே பக்த்யநுஷ்டானத்தில் சக்தியிருக்கச் செய்தேயும் அந்த
அநுஷ்டானத்தில் அநாதரம் தோற்றுகையாலும் ஸத்ருசோபாய
வைதூர்ய மென்கிறவிடத்தில் ஈசுவரனுக்கு ஸத்ருசமான உபாய
மில்லை; ஈசுவரனே உபாயம்; அந்த உபாய ஸ்லீகாரத்தைத் தவிர
வேறு உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கக் கடவனல்லன் என்று அர்த்தம்
ஏற்படுவதால் “விஜ்ஞாநதாம்” என்கிற பதமானது ஸ்வரூப விருத்
தத்வஜ்ஞானமுடையவர்களைப் சொல்லுகிறது.

இப்படியே பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியிலும் “அவித்யாதே தேவே
பரிப்ருடதயா வா விதிதயா” என்கிறவிடத்தில் “பரிப்ருடதயா விதி
தயா” என்கிற இது விஜ்ஞாநத் பதத்துக்கு அர்த்தமாக ஏற்படுகிறபடி
யால் அந்த விஜ்ஞானம் ஸர்வேகவரன் பரிப்ருடதயான்கிற ஜ்ஞான

மாகிறது. அந்த பரிப்ருடத்வமும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உத்கர்ஷத்
வதச் சொல்லுகிறபடியால் அதில் அநன்ய ஸாத்யத்வமும் உத்கர்ஷ
மாகையால் அந்த அநன்ய ஸாத்யத்வ ஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கு இதரோ
பாய ப்ரவ்ருத்தி கூடாமையால் அந்த விஜ்ஞாநத் பதத்தில் ஏற்படுகிற
ஜ்ஞானமும் இதனுடைய பலிதார்த்தமான ஸ்வரூப விருத்தத்வ
ஜ்ஞானமாகவே இருக்கிறது.

மேலும் ப்ரதமாசார்யையான பிராட்டி ஸர்வசக்தையாயிருக்
கச்செய்தேயும் பெருமாளுக்கு அத்யந்த பாரதந்த்ரிய ரூபமான ஸ்வ
ரூப ஜ்ஞானமுடையவளாகையாலே “நத்வா குர்மி தசகர்வ பஸ்ம
பஸ்மார்ஹ தேஜஸா” என்கிற சுலோகத்தின்படி ராவண நிரஸநத்தில்
ப்ரவர்த்தித்தாளில்லை. மேலும் “நரஸ்ய புத்தி தெளர்பல்யாத் உபா
யாந்தர மிஷ்யதே” என்கிற சுலோகத்தில் உபாயாந்தர ஸ்லீகாரத்
துக்குக் காரணம் புத்தி தெளர்பல்யமென்று சொல்லப்படுகிறது.
இந்த புத்தி தெளர்பல்யமானது புத்தியனுடைய சாஞ்சல்யம்;
அதாவது—சேதனஸ்வரூபம் பகவதத்யந்த பாரதந்த்ரிய மென்கிற
ஜ்ஞானம் அப்ராமாண்ய சங்காக்ரஸ்தமாயிருக்கை. இப்படிச்
சொல்லாமல் ஒருவன் அசக்தனாயிருந்தபோதிலும் துராசாரவசத்தால்
உபாயாந்தரத்தில் அதிகாரமுண்டு என்று சொல்லும்படித்தில்
தெளர்பல்ய சப்தம் ப்ரமபரமென்று சொல்லுவது அநுபபந்நமாகை
யாலும் அசக்தன் துராசையால் உபாயாந்தரத்தில் ப்ரவர்த்தித்தால்
அசக்தியாலேயே உபாயாந்தரத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனாய் விடுவதா
லும் விதிக்கு ப்ரயோஜனமுமில்லை; அசக்த சப்தாத்யாஹாரதோஷ
மும் ஏற்படும். விசேஷஜ்ஞர்களான வ்யாஸாதிகளுக்கு ஜ்ஞாநமாந்த
யத்தைச் சொல்லுமதிற்காட்டிலும் அத்யாஹாரதோஷம் ஸஹ்யம்
என்று சொல்லில், அதற்கு உத்தரம் கீழே சொல்லப்பட்டது.
மேலும் அவர்கள் சாஸ்த்ர ப்ரதாநாதிகளால் ஜ்ஞானமுள்ளவர்களா
யிருந்தபோதிலும் உபகாரக ராவர்களேயன்றி உத்தாரகர்களாகார்.
ஆகையாலேதான் நம்முடைய குருபரம்பரையிற் சேர்ந்தார்களில்லை.
ஆழ்வாராசார்யர்கள்போலே விசேஷித்து கௌரவ்ய ராகஷ்யமில்லை.
“தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய” என்று ஆளவந்தார் அருளிக்
செய்ததும் கேவலோபகாரகத்வ ப்ரயுக்தம்.

அஹிர்ப்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையிலும் “அநைச்வர்யாத் ஸ்வபாவ
ஜாத்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் அநைச்வர்ய

மென்பது ஈசுவரத்வாபாவம்; அதாவது ஸ்வாதந்த்ரியாபாவ ரூபமான பாரதந்த்ரியம், ஸ்வபாவஜம் என்கையாலே அது ஸ்வரூபப்ரயுக்தமென்று பெறப்படுகிறது. தேசிகனும் "ஸ்ரீரங்கேசுவர யாவதாத்ம நியதத்வத் பாரதந்த்ரியோசிதா" என்று ப்ரபத்தி யாவதாத்ம நியதமான பாரதந்த்ரியத்துக்கு உசிதை என்று அருளிச்செய்தார். உபாயாந்தராநுஷ்டான யோக்யதையில்லாமையாகிற பாரதந்த்ரியம் அசக்தியாலே யேற்படலாமேயென்னில், அப்போது 'யாவதாத்ம நியத' என்றருளிச் செய்யவேண்டுவதில்லை. இந்த சுலோகத்தினுடைய வ்யாக்யானத்தில் அவர் குமாரரான நயனாராசார்யர் "பக்திஸ்து கேவல பாரதந்த்ரியோசிதா, ப்ரபத்திஸ்து குருபாயா சக்தே: அத்யந்த பாரதந்த்ரியோசிதா" என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

குருபாயாசக்திக்குக் காரணம் கீழ் கீருபிக்கப்பட்ட அத்யந்த பாரதந்த்ரிய ஜ்ஞானமுகலாம். தேசிகன், ஸ்வாதிகார விருத்தமென்று பக்தியை அருளிச்செய்திருக்கிறார்; அந்த அதிகாரமும் "அந்ந்ய சரணத்வாதே ரதிகாரஸ்ய ஸித்தயே" என்கிற சுலோகத்தின்படி திருமந்திரைகதேசமான நம: சப்தத்தின் அர்த்தமாயுள்ள அந்ந்ய சரணத்வரூபமான உபாய பாரதந்த்ரியம் என்று ஏற்படுகிறது. ஸ்வரூபபரமான திருமந்திரத்தில் நம: சப்தார்த்தமாயிருக்கிற அந்ந்ய சரணத்வமும் ஸ்வரூபமாகையால் அந்த அந்ந்ய சரணத்வம் ஜ்ஞானமானமாய்க்கொண்டு ப்ரபத்திக்கு அதிகாரமாகிறது.

அப்படியன்றிக்கே அசக்த்யா ப்ராப்தமான அந்ந்யசரணத்வத்தைச் சொல்லுகிறதென்பது அநுபபந்நம். ஆகவே பக்தி, கீழ்க் குறிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தையென்றும் ப்ரபத்தி ஸ்வரூபத்துக்கு அநுருபை யென்றும் ஏற்படுகிறது. இதைப்பற்றியே "நார்ஹந்தி சரணஸ்த்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி" என்று சரணாகதி நிஷ்டனை உத்கிருஷ்டனாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

அப்படியல்லாமல் பக்தி சக்தாதிகாரை, ப்ரபத்தி அசக்தாதி காரை என்று சொல்லும்படித்தில் ப்ரபத்தி கௌனோபாயமாக ஏற்படுவதால் முக்யமான வாருணஸ்நானத்தில் அசக்தனாயிருக்கிற வனுக்குக் கௌணமான மந்த்ரஸ்நானமும் உத்கிருஷ்டமென்று ஏற்படும். மேலும் முக்யோபாயத்தில் அசக்தனாயிருக்கும்வன் கௌனோபாயத்தை அநுஷ்டித்தபின்பு சக்தியுண்டாகில் முக்கியோபாயத்தை அநுஷ்டித்தால் ப்ரத்யவாயமில்லையென்பது சாஸ்திரம்.

மாயிருக்க, கௌனோபாயமான ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தபின்பு சக்தியுண்டாகி பக்தியை அநுஷ்டிக்கும் பக்தத்தில் "நிஷ்டயா ஹீயதே நயா" என்கிற சுலோகத்தின்படி ப்ரத்யவாயம் ஏற்படுவதாகச் சொல்லுவதும் விருத்தமாம்.

ஆனால் உபாயாந்தராநுஷ்டானத்தில் அசக்தனாயிருக்கும்வன் உபாயாந்தரமான பக்தியை அநுஷ்டிக்க எனக்கு சக்தியில்லை, நீயே அந்த பக்திஸ்தானத்தில் நின்று எனக்குப் பலத்தைக் கொடுக்க வேணுமென்று குருபாய பரஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணினபடியால் ஈசுவரன் பக்திஸ்தானத்தில் நின்று பலத்தைக் கொடுக்கிறான்; ஆதலால் இவன் குருபாய பரஸமர்ப்பணம் பண்ணினபின்பு உபாயாந்தரஸ்தானாபத்தியாகிற அதிசயம் ஈசுவரனுக்கு ஏற்படுகிறது. இவனுக்கு சக்தியுண்டாகி பக்தியை அநுஷ்டிக்கும் பக்தத்தில் ஈசுவரனுக்கு ஏற்பட்ட உபாயாந்தரஸ்தானாபத்தியாகிற அதிசயம் போய்விடுகிற படியால் ஈசுவரனுக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுகையாகிற சேஷத்வ ரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாரி ஏற்படுகிறபடியால் ப்ரபத்தி யநுஷ்டித்தபிறகு சக்தியுண்டானாலும் பக்தியை அநுஷ்டிக்கக் கடவனல்லன். அப்படி யநுஷ்டித்தானாகில் அவனுக்கு ப்ராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லும்படித்தில், பல கரணத்வ ரூபமான உபாயத்வம் அசேதனத்துக்கே யுள்ளதாகையால் அந்த அசேதன தர்மமான உபாயத்வத்தை ஈசுவரனுக்குச் சொல்லும் பக்தத்தில் அபசாரமாம் என்று சொல்லுகிறவர்களுக்கு உபாயாந்தரஸ்தானாபத்தியை அதிசயமாக்குவது எங்ஙனே?

ஆனாலும் உபாயாந்தரஸ்தானாபத்தி என்பதற்கு அர்த்தம் சேதனன் குருபாய பரத்தை ஸமர்ப்பித்த பிறகு அந்த குருபாய பரத்தை அங்கீகரித்து தான் ரக்ஷிக்கிறேன் என்கிற ஸங்கல்பத்துக்கு ஈசுவரன் ஆசிரயமாகவே இது ஈசுவரனுக்கு அதிசயமாகையால் சேதனன் பக்தியை அநுஷ்டித்தால் அந்த ஸங்கல்பத்துக்கு ஹாரி யுண்டாவதால் சேதனனுடைய சேஷத்வ ரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாரி ஏற்படும். ஆகையால்தான் பக்தியநுஷ்டானத்தில் ப்ராயச்சித்த விதி யேற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லுவதும் உபபந்நமன்று.

குருபாய பரஸமர்ப்பணம் என்பது குருபாயத்தை யநுஷ்டிக்க சக்தனல்லேன் என்கிற ஜ்ஞானவிசேஷமன்றி வேறு பரம் தனித்திருப்பதாகவும் அந்த பரத்தில் தன்னுடைய ஸ்வத்வம்

நிவ்ருத்தமாகி ஈசுவரனுக்கு ஸ்வத்வத்தை யுண்டாக்குகையாகிற ஸமர்ப்பணமாகாது; தான் அசக்தியாலேபாதல், ஸ்வரூப விருத்த ஜ்ஞானத்தாலேபாதல் பக்தியநுஷ்டானத்தில் ஏற்படுகிற யோக்யதை யில்லாமையை அறிந்து, அந்த அறிவை முன்னிட்டு தன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் தான் அநர்ஹனாயிருப்பதை ஜ்ஞாபித்து, நீயே ரக்ஷகனாக வேணுமென்கிற ப்ரார்த்தனைபே குருபாய பரஸமர்ப்பண மென்னப் படும். இந்த குருபாய பரஸமர்ப்பணமும் இவனுக்கு அதிகாரமாகவே யமைகிறது. அல்லாமல் உபாயமாகும் பக்ஷத்தில் இதுவே ரக்ஷாபர மாகும். அப்பொழுது ரக்ஷாபர ஸமர்ப்பண ஸ்வரூபத்திற்கு ஹாநி ஏற்படும். ஆகையால், தான் அத்யந்த பரதந்தான தன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாமல் அவனை நிரடேசு ரக்ஷகனாக அத்யவ ஸித்து அப்படியே ப்ரார்த்திப்பது ப்ரபத்தியென்று சொல்லவேணும். எப்படியிருந்தாலும் உபாயாந்தர ஸ்தாநாபத்தியாகிற அதிசயத்திற்கு உபாயாந்தர நுஷ்டானம் பஞ்ஜகமென்று சொன்னாலும் பக்திபநுஷ டானம் சேஷத்வ ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமென்றே ஏற்படுகிறது. அதிகாரவிருத்தமென்று சொன்னபோதிலும் அந்ந் சரணத்வ ரூப மான உபாய பாரதந்திரியம் ஜ்ஞாபமானமாய்க்கொண்டு அதிகாரமாக ஏற்படுகிறபடியால் அந்த அந்ந் சரணத்வ ரூபமான பாரதந்திரியமும் ஸ்வரூப பரமான திருமந்திரத்தில் மத்தியமபதமான நம: சப்தத்துக்கு அர்த்தமாகையால் அந்த அந்ந் சரணத்வமும் ஸ்வரூபமே ஆதலால் ஸ்வஞ்ச தத் ரூபஞ்ச ஸ்வரூபம் என்று ஸ்வாஸாதாரண தர்மமான அந்ந் சரணத்வத்திற்கு உபாயாந்தரம் விருத்தமாகையால் உபாயாந் தரம் ஸ்வரூப விருத்தமென்னத் தட்டில்லை.

இதையனுசரித்தே தேசிகனும் "ஆர்த்தேஷ்வாசுபலா" என் கிற சுலோகத்தில் பக்திக்கும் ப்ரபத்திக்கும் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லு கிறவிடத்தில் "ஸ்ரீரங்கேசுவர யாவதாத்ம நியதத்வத் பாரதந்திரியோ சிதா" என்றதில் "பாவதாத்ம நியத" என்று பாரதந்திரியத்தை யருளிச்செய்து அந்த பாரதந்திரியத்துக்கு ப்ரபத்தி உபகையென்றும் பக்தி அநுசிகையென்றும் அருளிச்செய்திருக்கிறார். இனி இவற்றில் வக்தவ்ய விசேஷங்கள் பலவாயிருப்பதால் விஸ்தரபயத்தால் நிறுத்தி விட்டேன்.

இனி, பக்தி ஸ்வரூப விருத்தை பென்னுமிடத்தில் அந்ந் சரணத்வ ரூபமான உபாய பாரதந்திரியமாகிற ஸ்வாஸாதாரண தர்மம்

திற்கு விருத்தையென்று ஏற்படுகிறபடியால் அந்த விரோதமானது இப்படிப்பட்டதென்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. "நஸ்தீ ஸ்வாதந்திரிய மர்ஹதி" என்று ஸ்தீர்க்கு உள்ள பாரதந்திரியமானது அவருக்கு பும்வத்பாவ மேற்பட்டால் அது நிவ்ருத்தமாமாப்போலேயும் அகநிக் குள்ள தாஹக சக்தியானது மணிமந்திரங்களுடைய ஸாந்நித்யத்தில் நிவ்ருத்தமாமாப்போலேயும் உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தியும் நிவ்ருத்த மாம். பாரதந்திரியம் ஸ்வரூப நுபந்தியானாலும் அதனுடைய ப்லோ பதாந சக்தியானது ஸ்வாதந்திரிய மேற்படும் பக்ஷத்தில் நிவ்ருத்தை யாகலாம். அன்றிக்கே தான் ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வபத்திற்கு அநர்ஹன் என்கிற ஜ்ஞானமுண்டானால் ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வய ஸுசகமான உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவியாதாகையால் அதைப் பற்றியும் ஸ்வரூப விருத்தை என்றும் சொல்லலாம். அதன்றி நிய் மான ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தை யென்பது அர்த்தமன்று. ஆனால் பக்தியை உபாயமாக விதிக்கும் சாஸ்திரங்களுக்கு ப்ராமாண் யம் எங்ஙனையென்னில், ஸ்வரூப விருத்தத்வ ஜ்ஞானமில்லாத அதி காரிகளைக் குறித்து பக்திவிதி ஏற்பட்டபடியால் அவர்கள் விஷயத் தில் ப்ரமாணமாகலாம். "தரைகுண்ய விஷயா வேதா:" என்கிற ப்ர மாணத்தின்படி குணனுகுணமாக புபுக்ஷுக்களுக்கும் முமுக்ஷுக் களுக்கும் உபாயத்தையும் பலத்தையும் விதிக்கிறதாகையாலே ப்ரா மாண்ய ஹாநியில்லை.

உபாயாந்தர த்யாகபூர்வகமான ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரத்துக்கு ஹேதுவான ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநவத் விஷயத்தில் ஈசுவர னுக்கு அத்யந்தாபிமதியிருப்பதாலே அவர்களும் மீண்டு உபாயாந் தரத்தில் ப்ரவர்த்தித்தால் ஈசுவரனுடைய அத்யந்தாபிமதிக்கு நாச மேற்படுவதாலே தாத்தருசாபிமதி கடிதமான ஸ்வரூப நாசமேற்படுவ தால் நாச்யநாசகபாவ ரூபமான விரோதம் உபபந்நம்.

இப்படியாக பக்தி ஸ்வரூப விருத்தையாகையாலே திருமந்த் ரத்தால் சிக்ஷிதமான ஸ்வரூபத்தை யுடையவனுக்கு அந்த ஸ்வரூபத் துக்கு அநுரூபமாக ஈசுவரனையே உபாயமாக வரிக்கையே ப்ராப்த மாகும். நாட்டார் ஊர்வசி ஸாலோக்யத்துக்காக ஸாதநாநுஷ்டா னம் பண்ணாநிற்கச் செய்தேயும், தானாகவே மேல்விழுந்த ஊர்வசி யைப் பார்த்து அர்ஜுனன் வ்ருத்த ப்ரபிதாமஹி யென்று நமஸ் கரித்த ஜிதேந்திரியனாயிருக்க, பக்தியநுஷ்டானத்தில் அசக்தனென்று

சொல்லுமது அநுபபந்ந மாகையால் அவனுடைய ப்ரபத்தி அதிகாரமாக ஏற்பட்டது ஸ்வரூப விருத்தத்வ ஜ்ஞானமேயன்றி வேறில்லை. இனி ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படும்.

— ப்ரபத்திஸ்வரூப நிரூபணம் —

இனி ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கத்தொடங்கி முதலில் அது சுருதி, பாஞ்சராத்திரம் இதிறாஸம் புராணங்கள், ஸ்மிருதிகள், ஆழ்வார்களுடைய திவ்யஸூக்திகள், அவைகளை யனுஸரித்த பூர்வாசார்ய ஸூக்திகள், உபபத்தி, அநுஷ்டானம் என்னுமியற்றால் ஸித்திக்கிறதென்று நிரூபிக்கலாகும்.

சுருதியில், கடவல்லியிலுள்ள த்வயோபநிஷத்தில் த்வயமென்னும் மந்த்ரசேஷத்தை விசதமாக ப்ரதிபாதிக்கிறபடியால் அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற “சரணம் ப்ரபத்யே” என்ற வாக்கியத்தால் சரணவரண ரூபமான ப்ரபத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியே சுவேதாசுவதரோபநிஷத்தில் “யோ ப்ரஹ்மானம் விததாதி பூர்வம்” என்று தொடங்கி “முமுக்ஷுர்வை சரண மஹம் ப்ரபத்யே” என்னுமளவாக, யாவனொருவன் ப்ரஹ்மாவை முதலில் சிருஷ்டித்தானோ? யாவனொருவன் ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதங்களை யுபதேசித்தானோ? அப்படிப்பட்ட ஸர்வேசுவரனை மோக்ஷத்தில் இச்சையுடைய நான் சரணமாக அடைகிறேன் என்று சரணமடைதலாகிய ப்ரபத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றுள் சரணமடைய வேண்டும் என்று விதிக்கப்படாமலிருந்தபோதிலும் மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவனுக்கு ஈசுவரனையே சரணமடைதலாகிய ப்ரபத்தி அநுஷ்டிக்கத் தக்கதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவன் அதற்கு ஸாதனமான ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்னும் விதியானது அர்த்தத்தாலே ஸித்தித்திருக்கிறது.

இப்படியே அர்த்தவாதங்களிலும் மந்த்ரங்களிலும் விதிவாசகமான ஏவல்வினை முதலிய கட்டளையிடும் சொற்களில்லாதிருந்த போதிலும் விதி அர்த்தத்தால் ஸித்திக்குமென்பது பூர்விக சாஸ்த்ரங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே “தஸ்மாத்பிவத்யம் ப்ரபந்நம் ந ப்ரதி ப்ரயச்சந்தி” என்கிற சுருதியிலும் “ஸித்தவந் நி”

தேசத்தால் (சித்தித்ததுபோல் வைத்துப்பேசும் பேச்சால்) விதியில்லாதிருக்கச்செய்தேயும் அது அர்த்தத்தால் ஸித்தித்திருக்கிறது.

இன்னும் இவ்வளவிலமையாமல் “ஓம் இத்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத” என்பதில் ‘யுஞ்ஜீத’ என்னும் ஏவல்வினையான கட்டளைச் சொல்லாலே வெளிப்படையாகவும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால் ‘யுஞ்ஜீத’ என்று யோகத்தைச் சொல்லுகிற விது ப்ரபத்தியை எவ்வாறு சொல்லுமெனில்? மேல் “தஸ்மாத் ந்யாஸமேஷாம்” என்று யோகபர்யாயமாக ந்யாஸத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் ந்யாஸமென்பது பரந்யாஸமாகிய ப்ரபத்தியாகையால் இந்த யுஞ்ஜீத என்ற யோகசப்தமும் ப்ரபத்தியைச் சொல்லியதே யாம்.

இப்படியே “தர்யம்பகம் யஜாமஹே” என்கிற மந்த்ரமும் ப்ரபத்திபரமாக ஸர்வஜ்ஞ ஸம்ஹிதையிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியென்றால் ‘இச்சை’ என்றும் ‘ஜ்ஞப்தி’ என்றும் ‘க்ரீயை’ என்றும் சொல்லப்படுகிற மூன்றும் லோகத்துக்கு மாதாக்கள். இந்த மாதாக்களையுடைய ஜகத்துக்குப் ப்ரியனாயுள்ள ஸர்வேசுவரனிடத்தில் ஆத்மஹவிஸ்த்யாகமாகிற யாகத்தைச் செய்கிறோம். அந்த யாகத்தைச் செய்தபடியால் உர்வாருகத்தின் பழமானது தன்னுடைய கட்டிலின்னும் எப்படி எளிதாக விடுபடுகிறதோ அப்படியே நாமும் மிருத்யுவில்லின்னும் எளிதாக விடுபடுகிறோம்; என்ற பொருளுடையதாக ஆத்மஹவிஸ்த்யாகம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அறியலாம்.

இப்படியே “அக்நே நய ஸுபதாராயே” என்கிற மந்த்ரத்தாலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அர்த்தம்—உத்க்ருஷ்டமான ஸ்தானத்தை அடைவிக்கிற ஸர்வேசுவர! உன்பொருட்டு உன்னுடைய புத்தியாலே மிகையாக நினைக்கப்படுகிற ‘நம:’ என்கிற உத்தியையுடைய ப்ரபத்தியைப் பண்ணுகிறோம் அப்படி ப்ரபத்தி பண்ணிய எங்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே மோகைசுவர்யத்தின் பொருட்டு நித்-விபூதியிற் சேர்க்கவேணும்; இதற்குத் தடையாயிருந்துள்ள பாபத்தைப் போக்கவேணும் என்பதாம். இங்கு ‘நம:’ என்று ப்ரபத்தி ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதும் அறியலாம். இப்படியே “யஜ்ஞேந யஜ்ஞ மயஜந்த தேவா: தாநி தர்மாணி ப்ரதமார்யாஸந்” என்கிற சுருதியால் யஜ்ஞஸாதனமான ஆத்மாவாலே யஜ்ஞ

ரூபியான ஈசுவரனை தேவர்கள் பஜித்தார்கள்; அந்த தர்மங்களே முதன்மையான தர்மங்களாயின என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு “அயஜந்த” என்று கிரியையாகச் சொல்லப்பட்ட யாகமும் ப்ரபத்தியாமென் றறியத்தக்கது.

இப்படியே “அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:” “யஸ்மிந்த்யௌ:” என்று சொல்லிக்கொண்டுபோய் “தமேவைகம் ஜாநத ஆத்மாநம்” “அந்யாவாசோவிமுஞ்சத” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அர்த்தம்—கீழ் ஸர்வாதாரனாகச் சொல்லப்பட்ட பரமாத்மா ஒருவனையே மோக்ஷத்துக்கு உபாயமென்று அறியுங்கள்; வேறு உபாயாந் தரங்களான வாக்குக்களை விட்டுவிடுங்கள்; என்பதாம். இதனால் உபாயாந்தரங்களைவிட்டு ஈசுவரனையே உபாயமாகப் பற்றுகையாகிற சரணாகதி சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

இப்படியே “தோர்ஹதி ஸ்பர்த்திதும் ப்ரஹ்மண” என்பதால் ஸர்வேசுவரனோடே அவ்வாத ரூபமாயுள்ள ப்ரபத்தியை யாவனொருவன் பண்ணுவானோ என்று வினவிக்கொண்டு அவனுக்கு பலம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வாறாக ப்ரபத்தியைப்பற்றிச் சொல்லும் சுருதிகள் இன்னும் பலவுள்ளன. அவைகளையெல்லாம் இங்கு எடுத்துக்காட்டினால் மிக விரியுமாகையால் இம்மட்டோடு நிறுத்திக்கொண்டு மற்றவற்றை ஆராய்வோம்.

இனி ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரத்தில் லக்ஷ்மீதந்த்ரம் அஹிர்யுத்ந்ய ஸம் ஹிதை முதலியவற்றுள் நன்றாக விரித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவைகளில் விளங்கக் காணலாம். அப்படியே ருக்வேதத்தில் நின்றும் பிரிந்ததான ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரத்திலும் ப்ரபத்தி விஷயமான நிருபணங்கள் கண்டுகொள்ளலாம்.

“வேதவேத்யே பரே பும்ஸி” என்கிற சுலோகத்தின்படி வேதத்தின் ப்ராதார்ப்பாவ விசேஷமான ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆதி முதல் அந்தமளவும் ப்ரபத்தி நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் முதலாவது பாலகாண்டத்தில் தேவதைகள் ராவண வதத்தின்பொருட்டு ஸர்வேசுவரன் விஷயத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணினதாகச் சொல்லப்பட்டது. அடுத்த அயோத்யா காண்டத்தில் சித்ரகூடத்தில் பரதாழ்வான் “சேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலாயா:” என்று பெருமாள் அயோத்தியைக்கு எழுந்தருளவேண்டுமென்று ப்ரபத்தி பண்ணியிருப்பது காணலாம்.

அடுத்த ஆரண்ய காண்டத்தில் “தே வயம் பவதா ரக்ஷயா: கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா:” என்கிற இடத்தில் “கர்ப்பபூதா:” என்பதினால் தம்முடைய ரக்ஷணத்தில் தங்களுக்கு யோக்யதையில்லையென்பதையும் தெரிவித்துக்கொண்டு எங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறபடியால் ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டு ருஷிகள் ரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணம் பண்ணியிருக்கிறபடியாலும் அடுத்த கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் “க்ருதாபராதஸ்யஹிதே” என்கிற சுலோகத்தில் மஹாராஜனைப் பார்த்துத் திருவடி. தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணின உமக்கு இளையபெருமாள் விஷயத்தில் அஞ்சலி ரூபமான ப்ரபத்து பண்ணினாலொழிய வேறு வ்யாபாரமில்லையென்று சொல்லியிருப்பதாலும் ஸுந்தரகாண்டத்தில் பிராட்டி திருவடியினிடத்தில் அருளிச் செய்த காகவ்ருத்தார்த்தத்தாலும் த்ரிஜடை பிராட்டி விஷயத்தில் ராசுஸிகளை சரணாகதி பண்ணும்படி உபதேசித்திருப்பதாலும் யுத்த காண்டத்தில் விபீஷணுழ்வான் பெருமானிடத்தில் பண்ணின சரணாகதியை விஸ்தரித்து ப்ரதிபாதித்திருப்பதாலும் ஸ்ரீராமாயண முழுவதும் சரணாகதி ப்ரதிபாதகமாயிருப்பது கண்டுகொள்ளத்தக்கது.

இவ்விடத்தில் விபீஷண சரணாகதியில் சரணாகதிக்கு உரிய சில விஷயங்கள் தோன்றுகின்றன. அவை:— சரணாகதிக்கு வேண்டிய ஆனுசூல்ய ஸங்கல்பம், ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம், ஆகிஞ்சந்யம், அநந்ய கதித்வம் என்னுமிவைகளாம். இவற்றுள் விபீஷணன் ராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணினபடியாலும், ராம தூதனை திருவடியை ராவணன் கொல்லாதிருக்கும்படி விடுவித்தபடியாலும், “ராசுஸாநாம் வதேஸாஹ்யம் கரிஷ்யாமி” (ராசுஸர்களை வதித்தற்கு உதவி செய்கிறேன்) என்று சொல்லியபடியாலும் ஆனுசூல்ய ஸங்கல்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. “பரித்யக்தாமயா லங்கா” என்றும், “தேநசாப்யவமாநித:” என்றும் சொல்லியிருக்கிறபடியால் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. “ராவணோ நாம தூர்வ்ருத்த:” என்று தனக்குள்ள நைச்யத்தை அனுஸந்திப்பதாலே ஆகிஞ்சந்யமும் “சரண்யம் சரணம்கத:” என்பதாலே அநந்யகதித்வமும் சரணாகதியும் தோற்றுகின்றன.

ஆனால் “ராஜ்யகாங்க்ஷி விபீஷண:” என்றும், “ராஜ்யம் ப்ரார்த்தயமாநஸ்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியால் விபீஷணுழ்வானுடைய சரணாகதி ராஜ்யமடைதற்கன்றோ பண்ணப்பட்டதென்று விவாதிக்க

லாகாது. ஏனெனில் அவன் சரணாகதி பண்ணுகிற காலத்தில் “பரித் யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாசி ச, பவத்கதம்மே ராஜ்யஞ்ச” என்றதான நிஜோக்தியாலே ராஜ்யத்தை யபேக்ஷித்ததாயில்லை; ப்ரேம பரவசரான மஹாராஜருடைய பயத்தைப் போக்குகைக்காக, “ராஜ்யகாங்க்ஷீ விபீஷண:” என்று பெருமாள் சொல்லியது ராஜநீதியைக் காட்டியபடி. ஆனால் பெருமாள் விபீஷணனுக்கு லங்கா ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தது ஆநுஷங்கிகமேயாம். பரதாழ்வானுக்கு ப்ரஜா பரிபாலனத்தை நியமித்தருளியதுபோலே ராசுஸர்கள் பரிபாலிக்கும் பொருட்டே பெருமாள் விபீஷணனும்வானுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தருளினார். இதை “சாபிதஸ்த்வம் ஸகித்வேந கார்யந்தே மம சாஸநம், ப்ரஜாஸ்ஸம்ரக்ஷதர்மேண நோத்தரம் வக்து மர்ஹஸி” என்று பெருமாள் நிர்ப்பந்தித்து நியமித்தபடியா லறியலாம். அந்த நியமனத்தை மேற்கொண்டு ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது பகவதா ஜ்ஞாநுவர்த்தனருபமான கைங்கர்யமேயாம். இப்படியே பாரதத்திலும் “த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமச்சக்ருர் ஜநார்த்தநம்” என்றும், “சங்கசக்ரகதாபாணே” என்கிற சுலோகத்தில் “ரக்ஷமாம் சரணாகதாம்” என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் பாண்டவர்களும் த்ரௌபதியும் சரணாகதி பண்ணியிருப்பது விளங்குகிறது.

மேலும், கீதையில் “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று நேரே சரணாகதியை விதிவாசகமான வினைச் சொல்லால் ஸ்பஷ்டமாக விதித்திருப்பதும் கண்டுகொள்ளலாம்.

ஆனால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் கீதாபாஷ்யத்தில் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி பரமாக அருளிச்செய்யாமல், அங்கப்ரபத்திபரமாக அருளிச்செய்திருப்பது கூடும்படி யெங்கனையென்னில்: அவரே கத்யத்தில் பெரிய பெருமாள் ஸந்நிதியில் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்திருப்பதாலும், அதற்கு ப்ரமானமாக ‘ஸர்வதர்மாந்’ என்கிற சுலோகத்தை உதாஹரித்திருப்பதாலும் கீதாபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்திருப்பது யோஜனாபேதபரமாகையால் இதுவும் உபபந்நமாம்.

ஸ்ரீ பாகவதத்திலும் ஏகாதச ஸ்கந்தத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் உத்தவருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணத்தில் “தஸ்மாத்த்வம் உத்தவோத்ஸ்ருஜ்ய சோதநாம்-ப்ரதிசோதநாம்” என்று உபாயாந்தரங்களை விட்டுத் தன்னையே உபாயமாகப் பற்றவேணுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியே மநுஸ்மிருதியில், “யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதிஸ்தித:”, தேந சேத் அவிவாதஸ்தே மாகங்காம்மா குருங்கம:” என்று அவிவாதரூபமான ப்ரபத்தியைச் சொல்லியிருப்பதும் கண்டுகொள்ளலாம். இப்படியே மற்றுமுள்ள ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேல் நிருபணத்தில் அந்த ஸ்மிருதி வசனங்கள் உதாஹரிக்கப்படும்.

ஆழ்வார்களும் பலவிடங்களில் தாங்கள் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்திருப்பதும் பிறருக்கு உபதேசித்திருப்பதும் கண்டுகொள்ளலாம். ஆசார்யர்களில் ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் “ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி நசாத்மவேதீ” “அபராத ஸஹஸ்ரபாஜநம்” என்னுந் தொடக்கமான சுலோகங்களாலும் தான் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்திருப்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம். அப்படியே எம்பெருமானாரும் ‘கத்யத்தில்’ ப்ரபத்தியை அருளிச்செய்திருக்கிறார். ஆழ்வான் ‘வரதராஜஸ்தவத்தில்’ ப்ரபத்தி விஷயமாக ப்ரஸ்தாவித்திருப்பதையும் அறியலாம். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் “உபாதத்தே ஸத்தாஸ்திதி” என்கிற சுலோகத்திலும், “தவபரோஹம்” என்கிற சுலோகத்திலும் ப்ரபத்தியை அருளிச்செய்திருக்கிறார். தேசிகன் ஸாதித்தருளிய ‘நிக்ஷேப ரக்ஷயில்’ ப்ரபத்தி உபாயமென்பதை நிருபித்திருப்பதும், ‘ந்யாஸ திலகம்’ ‘ந்யாஸவிம்சதி’ முதலான கிரந்தங்களிலும் நிருபித்திருப்பதும் பிரஸித்தம்.

தேசிகன் அருளிச்செய்த “ஆர்த்தேஷ்வாசபலா” என்கிற சுலோகத்தாலும் ப்ரபத்தி நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த சுலோகமாவது:— “ஆர்த்தேஷ்வாசபலா ததந்யவிஷயே ப்யுச்சிந்நதேஹாந் தரா, வந்ஹ்யாதே ரநபேக்ஷணாத் தநுப்ருதாம் ஸத்யாதிவத் வ்யாபிரீ, ஸ்ரீரங்கேச்வர யாவதாத்ம நியத த்வத் பாரதந்தர்யோசிதா த்வய்யேவ த்வதுபாயதீ: அபிஹித ஸ்வோபாய பாவாஸ்துமே” என்பதாம்.

இதன் அர்த்தம்:— பக்தியானது ஆர்த்தியுள்ளவர்களுக்கும் த்ருப்தரா யிருப்பவர்களுக்கும் ப்ராரப்த கர்மாவஸாநமானபோது மோக்ஷப்ரதானத்துக்கு உபயுக்தமானது. ப்ரபத்தி, ஆர்த்த விஷயத்தில் உடனே பலத்தைக் கொடுப்பதாயும், த்ருப்த விஷயத்தில் ப்ராரப்த தேஹாவஸாநத்திலேயே பலத்தைக் கொடுப்பதாயுமிருப்பதால் அதிலும் சிறந்தது. அன்றியும் பக்தியானது அக்ரி வித்யாங்கக மாகையாலே த்ரைவர்ணிகாதிகாரமுள்ளது. ப்ரபத்தி ஸத்யவசனாதி

கன்போலே ஸர்வாதிகாரமாயுள்ளது. பக்தியானது எல்லா சேதனர் களுக்கும் நியதமாயுள்ள அந்யசரணத்வரூபமான உபாய பாரதந்தர் யத்துக்கு அநுசிதையாதும். ப்ரபத்தி ஈசுவரனையே உபாயமாகப் பற்றுகையாகிறபடியால் அந்த உபாய பாரதந்தர்யத்துக்கு உசிதை யாயிருக்கும். "பக்தி ஈசுவரனுடைய உபாய பாவத்தை விஷயீகரிக்க மாட்டாது. ப்ரபத்திபோ ஈசுவரனையே உபாயமாகப் பற்றுகையா லும், 'இயம் கேவல லக்ஷ்மீச' என்பது முதலிய சுலோகங்களின்படி உபாய வரணரூபமாயிருக்கையாலும் அநுபாயமாயிருக்கும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படியே லோகதேசிகள், மணவாளமாமுனிகள் முதலான ஆசார்யர்களும் ப்ரபத்தி நிருபணத்தில் சிறந்தவர்களாயிருந்தார்க ளென்பது அவர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளால் விளங்கும். இன்னும் உபபத்தியாலும் நிருபிக்கலாகும்.

ஒருவன் அசக்தனாயும், அஜ்ஞானமாயும் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தி யில்லாதவனாயுமிருந்தால் அவன், ஸமர்த்தனாயும், ப்ராப்தனாயும் உள்ள ஒருவனையடைந்து என்னை நியே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தால் அவன் அப்படியே ரக்ஷிக்கிறான் என்பது லோக ஸித்தம். இப்படி கபோதோபாக்கியானத்திலும், ஸ்ரீ கஜேந்தராம் வான் வருத்தாந்தத்திலும் நிகழ்ந்திருப்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம். கபோதத்துக்கு சரணாகதி பரமதர்மமென்கிற ஞானமுமில்லை; சரண கதரக்ஷணம் பண்ணுவதில் மிகுந்த பாதகமுண்டாகு மென்பதும் தெரியாது. அப்படியிருக்க, தன்னுடைய ப்ராணனை விட்டாவது தனக்கு சத்துருவான வேடனை ரக்ஷித்ததென்றால், ஜ்ஞானவான்கள் அநுஷ்டிப்பது சொல்லவேண்டாதாயிற்று. இந்த விஷயத்தை "கபோதோ வாகர ச்ரேஷ்ட கிம்புநர் மத் விதோஜந:" என்று பெருமா ளருளிச்செய்தார்.

இது நிற்க, பட்டர் திருக்கோட்டியூருக்கு எழுந்தருளும் போது நடுவே ஒரு வேடன் குடிசையில் தங்கியிருந்தவனவியே காட்டிலிருந்துவந்த வேடனைக்கண்டு இன்று நீ காட்டிற் கண்ட விசேஷ மேதேனுமுண்டோவென்று கேட்டருள அதற்கு அவன் காட்டில் ஒரு ஆண்முயலைக்கண்டு அடிக்கப்படுகிறதேன் அவ்வளவில் அதன் அன்புள்ள பெட்டைமுயல் என் முன்பாக வந்து கும்பிட்டுக் கிடந்தது; அதுகண்டு இரங்கி அந்த முயலை அடிக்காமல் வந்தேன்

என்று சொல்ல, இதைக்கேட்டு பட்டர், அந்த முயலுக்கு சரணாகதி பரமதர்மமென்கிற ஜ்ஞானமில்லை; அந்த வேடனுக்கும் சரணாகத ரக்ஷணம் பரமதர்மமென்று தெரியாது. அப்படியிருக்க, சரணாகதி தர்மத்தினுடைய ப்ரபாவம் இப்படிச் செய்வித்தது. ஆதலால் பரம சேதனான ஸர்வேசுவரனிடத்தில் சேதனர்கள் பண்ணுகிற சரண கதி பலியாதிராதென்பது கிம்புநர் ந்யாயஸித்தம் என்றருளிச் செய்தார்: என்பது ப்ரஸித்தம்.

இந்த ப்ரபத்தி பக்தியைக் காட்டிலும் மேலானது. எப்படி யென்றால், பக்தி அதிகிருதாதிகாரையாயிருக்கும். ப்ரபத்தி ஸர்வாதி காரையாயிருப்பது. அந்த பக்திக்குப் பலம் ப்ராரப்த கர்மாவஸாநத் தில் மோக்ஷமடைதல். ப்ரபத்தியில் ஆர்த்தருக்கு உடனே மோக்ஷ பலம் ஸித்திக்கிறது. த்ருப்தருக்கு ப்ராரப்த சரீராவஸாநத்திலேயே மோக்ஷபலம் ஸித்திக்கிறது. ப்ரபத்தியானது தன்னை அநுஷ்டிக்கிற வர்களுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் ப்ரோபயோகியாயிருக் கும். பக்தி தன்னை அநுஷ்டிக்கிறவர்களுக்கு மட்டுமே பலத்தைக் கொடுக்கும்.

ஆனால், "தமேவம் விதித்வா அநிம்ருத்யமேதி" என்றிற சுருதி யின்படி ஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கே மோக்ஷம் என்று சொல்லப்பட் டிருப்பதால் ஜ்ஞானமில்லாமலிருக்கிற தத்ஸம்பந்திகளுக்கும் இது பல ஸாதனமாய்ப்படி கூடுமோவென்னில் "தமேவம் விதித்வா" என்கிற சுருதியில் "நான்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய" என்று சொல்லு கிற இடத்தில் 'தமேவம்' என்பதிலுள்ள தத்சப்தார்த்தமான ஈசுவரனைக் காட்டிலும் அந்யமாயிருப்பதற்கு உபாயத்வமில்லை என் பதே தாத்பர்யமாகையால் ப்ரபத்திஸ்தலத்தில் ததந்யமான ஜ்ஞானம் உபாயமாகாமையாலே ஆசார்யனுடைய ப்ரபத்தியாலேயே தத்ஸம் பந்திகளுக்கு மோக்ஷமுண்டாகு மென்பதில் விரோதமில்லை என்று 'ஸாரப்ரகாசிகை' யிலும் 'நிசேஷபரசை' யிலும் நிருபிக்கப்பட் டிருப்பதால் ப்ரபத்தி ஸ்தலத்தில் ஜ்ஞானத்துக்கும் பலத்துக்கும் ஸாமாநாதிகரணம் வேண்டியதில்லை. இப்படியே 'ந்யாய ஸித் தாஞ்ஜந' வியாக்கியானத்தில் திருப்புக்குழி ஸ்வாமி 'அந்யஸ்ய ஜ்ஞானாத் அந்யஸ்ய முக்தி' கூடாதென்பது ப்ரபத்தி யொழிந்த விடத்திலென்று நிருபித்திருக்கிறார்.

களுக்கு வித்யையைக் கல்பித்திருப்பதுபோல் இங்கும் சப்தஸ்வா ரஸ்யத்தை அவலம்பித்து வ்யாஸாதிகளுக்கும் அதிகாராரம்பக கர்ம விசேஷத்தைக் கற்பித்து உபதேசத்துக்குறுப்பான ஜ்ஞானமிருந்த போதிலும் அநுஷ்டாபையோகியான ஜ்ஞானமில்லை யென்றே கொள்ளவேண்டும்.

அப்படியிருந்ததால்தான் ஆழ்வார்களுக்கு ஏற்பட்ட கௌரவ யதை அவர்களுக்கில்லை. “தஸ்மை நமோ முநீவராய பராசராய” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது உபகாரக புத்தி நிபந்தனம்: உத்தாரக புத்தி க்ருதமன்று.

இத்தை அநுஸரித்து வேதாந்தாசார்யர் “ப்ரபந்நா தந்யே ஷாம் நதிசதி முகுந்தோ நிஜபதம்” என்று அருளிச்செய்தார். இப் படி ப்ரமாணங்களும் உபபத்திகளும் இருப்பதால் “பக்தி முக்யோ பாயம், ப்ரபத்தி கௌனோபாயம், ப்ரபத்தி மேலானதென்று சொல்லி யிருப்பது ப்ரரோசனார்த்தம்” என்று சொல்லுமது அநுபபந்நம்.

இனி, ப்ரபத்தியாவது—‘ த்வமேவோபாய பூதோமே பவேதி ப்ரார்த்தனமதி: சரணுகதி ரித்யுக்தா ” என்றும், “ அநந்ய ஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம், ததேகோபாயதா யாச்நா ப்ரபத்தி: சரணுகதி: ” “ மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ ” இத்யாதி ப்ரமா ணாங்களினாலே, நீயே எனக்கு உபாயமாக வேணுமென்று ப்ரார்த திக்கை சரணுகதி என்றும், ஈசுவரனைத்தவிர மற்றொருளால் ஸாதிக்க முடியாததாயும். தனக்கு இஷ்டமாயுள்ள மோக்ஷத்திற்கு அவனையே உபாயமாக ப்ரார்த்திக்கை சரணுகதி என்றும், மற்ற உபாயங்களை விட்டு என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப் பற்றவேணும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவனை உபாயமென்கிற அத்யவஸாயத் தோடு கூடின உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையே சரணுகதியென்று ஏற்படு கிறது. இந்த ப்ரமாணங்களில் ஏகசப்தம், ஏவகாரம் இவைகளால் ஈசுவரன் உபாயமாமிடத்தில் வேறு உபாயங்களை அபேக்ஷியாமலே உபாயமாகிருன் என்று ஏற்படுகிறபடியாலும் “ ஸர்வதர்மான் பரித் யஜ்ய ” என்பதால் மற்ற உபாயங்களைவிட்டே பற்றவேணும் என் றிருப்பதாலும் இவ்வதிகாரிக்கு ஈசுவரனைத்தவிர வேறு உபாயமில்லை.

ஆனால் நீயே உபாயமாக வேணுமென்று இவன் ப்ரார்த்திப்ப தால் அந்த ப்ரார்த்தனையாகிற ஹேதுவினாலே ஈசுவரன் பலப்ரதானம்

பண்ணுமிடத்தில் அந்த ப்ரார்த்தனையே உபாயமாகிறபடியால் ஈசுவர னுக்கே உபாயாந்தர நைரபேக்ஷ்யமாகிற ஏகசப்தார்த்தம் அநுபபந்ந மாமே என்னில்? “ ஜ்யோதிஷ்டோமோந ஸ்வர்க்க காமோயஜேத ” என்கிற இடத்தில் ஸ்வர்க்க காமநையானது ஸ்வர்க்கத்துக்கு ஸாதன மன்றியே அதிகாரி விசேஷணமாகிருப்போலே நீயே உபாய மாக வேணுமென்கிற ப்ரார்த்தனையும் ஸித்தோபாய அதிகாரிக்கு விசேஷணமாயிருக்கும்.

ஆனால் அந்வய வ்யதிரேகங்களினால் ப்ரபத்திக்கு ஸாதநத்வம் ஏற்படமாட்டாதோவென்னில்: ஸாதநமாவது—அநந்யதாஸரித்தமாய் இருப்பதாகையால் (அதாவது, தன்னையொழிய வேறொருளால் பெறப் படாத பலஸித்திக்குத் தவறாமல் முன்நிற்பதாகையால்) ஈசுவரனே உபாயமென்கிற ப்ரமாணத்தாலே ஈசுவரனைத் தவிர இது உபாய மல்லாமையாலே தன்னையொழிய ஈசுவரனால் பெறப்படும் பலஸித்தி யாலே அந்யதாஸரித்தமாயிருக்கையால் அநந்யதாஸரித்தமாய்க்கொண்டு நியத பூர்வவர்த்தியா யிருக்கவேண்டிய ஸாதநக்ஷண மில்லாமையாலே ப்ரபத்தி ஸாதனமாகமாட்டாது.

எப்படி ஜ்யோதிஷ்டோமாத்ரி ஸ்தலங்களில் ஸ்வர்க்க காமநை யானது நியத பூர்வவர்த்தியா யிருந்தபோதிலும் யஜன கர்த்தாவான அதிகாரிக்கு விசேஷணமாயிருப்பதால் அந்த ஸ்வர்க்க காமைக்கு ஸாதநத்வம் ஏற்படவில்லையோ: அப்படியே இங்கும் சரணவரணம் அதிகாரி விசேஷணமாயிருப்பதால் அதற்கு ஸாதநத்வமில்லாமையால்: அது ஹேதுவாக மாட்டாதென்று கண்டு கொள்வது.

அப்படி அதிகாரி விசேஷணமாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் “ ஸித்தமேவஹி ஸர்வத்ர நியோஜ்யஸ்ய விசேஷணம் ” என்பதால் அதிகாரி விசேஷணமாயிருப்பது ஸித்தமாகவே யிருக்கவேணுமென் றேற்படுவதால் “ மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ ” என்று விதேயமாகச் சொல்வது கூடாதேயென்னில், அந்த நியமம் ஸாத்போபாய விஷய மாகையால் ஸித்தோபாய விஷயத்தில் விரோதிக்காது.

அல்லாமல் ஸித்தோபாய விஷயத்திலும் அதிகாரி விசேஷணம் ஸித்தமாகவே யிருக்கவேணுமென்னில்: உபாயமும் ஸித்தமாய் அதிகாரி விசேஷணமாக இருப்பதால் பக்ஷத்தில் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம்

வாக்கியங்களினாலே விதிக்கப்பட்டதொரு விஷயமானது மற்றொரு வாக்கியத்தில் ஸித்தமாய்க்கொண்டு அதிகாரி விசேஷணமாகலாம். எப்படியென்னில், “அக்நாததே” என்றும், “ஸ்வாத்யாயோ அத்யே தவ்ய:” என்றும் வாக்கியாந்தரங்களால் விதிக்கப்பட்ட ‘அக்ந்யா தானம்’ ‘அத்யயநம்’ இவைகள் யாகாதிகாரிக்கு ஸித்த விசேஷண மாவதுபோலே இங்கும் ‘ஸ்வதர்மான் பரித்யஜ்ய’ என்று பூஜித் வாக்கியத்தால் விதிக்கப்பட்ட சரணவரணம் உத்தரத்தில் ‘த்வா’ என்பதனால் சரணவரணம் செய்த உன்னை என்று அநுவதிக்கப்பட்டிருப்பதால் மோக்ஷாதிகாரிக்கு ஸித்த விசேஷணமாகலாம்.

ஆனால் ‘சரணம் வ்ரஜ’ என்று சரணவரணம் விதிவிஷயமாயிருப்பதால் அந்த விதியாலே கிருதிஸாத்யத்வமும், அதனால் ஆக்ஷிப்தமான இஷ்ட ஸாதநத்வமும் ஏற்படுகிறபடியால் சரணவரணம் உபாயமன்றென்று சொல்லுமது அநுபபந்நமென்னில்; விதிக்கு கேவல கிருதிஸாத்யத்வமே அர்த்தமாகக் கொள்வது பாதகமில்லாத ஸ்தலத்தில்; அங்கு இஷ்ட ஸாதநத்வம் அர்த்தாத் ஸித்திக்கும். இங்கு சரணம் வ்ரஜ என்பதில் சரணாகதி உபாயவரண ரூபமாக ஏற்படுகிறபடியால் உபாயவரணத்துக்கு உபாயத்வமில்லாமையாலே சரணம் வ்ரஜ என்கிற விதியால் சரணவரணத்துக்கு இஷ்டஸாதநத்வம் ஏற்பட மாட்டாது.

மேலும் இஷ்டஸாதனமென்பது இஷ்டமான ப்ரயோஜனத்தை அடையச்செய்வது என்று ந்யாய சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது: சரணவரணம் இஷ்ட ப்ரயோஜனமாகையால் விதிக்கும் விஷயமாகலாம். அன்றியும் இந்த சரணவரணத்திற்கு பலம் ஈசுவரன் தனக்கு உபாயமாயிருக்கையாகையால் அந்த உபாயமாயிருக்கையாகிற இஷ்டத்துக்கு ஸாதனமாயிருப்பதால் இஷ்டஸாதநத்வமும் ஏற்படலாம். இப்படியே ஸாராஸ்வாதினியில் “ப்ரபத்தி ஈசுவரனுடைய உபாயாந்தர ஸ்தான நிவேசத்துக்கு ஸாதனமாவதல்லது பக்தியைப்போலே ஸாக்ஷாத்தாய் மோக்ஷ ஸாதனமன்று” என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே இங்கும் தன் விஷயத்தில் ஈசுவரன் உபாயமாகையாகிற பலத்திற்கு ஸாதனமாயிருக்கத் தட்டில்லை. ஆனால் ஈசுவரனுக்கு உபாயத்வம் ஸ்வாபாவிகமாயிருந்த போதிலும் தனக்கு ஈசுவரன் பலப்ரதனாயிருக்கை ப்ரார்த்திக்கப்பட்டலாம். இங்ஙனமன்றிக்கே இவன் பாசரம் கேட்டவாரே

திருவுள்ளமுகக்கும் என்பதுபோல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான பகவந் முகோல்லாஸத்துக்கு ஸாதனமாகையாலும் இஷ்ட ஸாதநத்வம் ஏற்படும்.

இப்படியிருக்கையாலே வேறொன்றுக்காக அநுஷ்டிக்கப்படுவதாய்க்கொண்டு ப்ரஸங்காத் உபகாரகமாயிருக்கையால் ப்ரபத்தி வ்யாஜமாக ஏற்படுகிறது. இதை யனுசரித்தே தேசிகனும் “ப்ரபத்தே: வ்யாஜ மாத்ரத்வம்” என்பதால் ப்ரபத்தியை வ்யாஜோபாயம் என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். இப்படியுள்ள ப்ரபத்தி அநுபாயமென்பதும், தேசிகன் ந்யாயஸித்தாஞ்ஞரத்தில் அருளிச்செய்த “இயம் கேவல லக்ஷ்யீச” என்கிற சுலோகத்தால் வ்யக்தமாம். அதன் அர்த்தம். ச்ரிய:பதியான ஈசுவரனிடத்திலிருப்பதாயும், மற்றவர்களிடத்திலில்லாததாயும் இருக்கிற உபாயத்வத்தை விஷயிகரிக்கிற ஜ்ஞானமாயுள்ள ப்ரபத்தியானது தான் உபாயமென்கிற புத்தியைத் தடுக்கிறது என்பதாம். இத்தால் ஈசுவரனைக் காட்டிலும் அந்யமாயுள்ளதொரு உபாயமில்லையென்றும், ப்ரபத்தியும் ஈசுவரனைக் காட்டிலும் வேறுகையாலே இதுவும் உபாயமாக மாட்டாதென்றும் ஏற்படுகிறபடியால் ப்ரபத்தி அநுபாயமென்பது ஸித்தம்.

ஆனால் இந்த உபாயத்வம் பலப்ரதத்வரூபமாகக் கொள்ளில் அது, ப்ரபத்தியில் ப்ரஸக்தமாகாமையாலே ப்ரஸக்தத்துக்கே ப்ரதிஷேதம் உசிதமாகையால் நிவேஷதம் அநுபபந்நமாம். நிகேஷப சிந்தாமணியில் கீழ்ச்சொன்ன சுலோகத்துக்கு அர்த்த நிருபணம் பண்ணுகையில் “ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் அந்வய வ்யதிரேகங்களினால் ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும் விசாரதசையில் அந்த ப்ரபத்தி உபாயத்வ ஜ்ஞானரூபமாகையாலே உபாயத்வ மேற்படாது” என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே ‘நியாயஸித்தாஞ்ஞன்’ வ்யாக்யானமான ரத்நபேடிகையில் திருப்புக்குழி ஸ்வாமியும் நிரூபித்திருக்கிறார்.

அங்ஙனமன்றிக்கே அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஸிதையில் “உபேக்ஷ கோ யதாகர்ம பலதாயிதி யாமதி:” என்கிற சுலோகத்தில் கர்மானுகுணமாக ஈசுவரன் பலப்ரதானம் பண்ணுகிறவனாகையால் உபேக்ஷகன் என்கிற ஜ்ஞானமானது ஈசுவரன் ரக்ஷிக்கக்கடவன் என்கிற விசுவாஸத்துக்கு ப்ரதிபந்தகம் என்று சொல்லியிருப்பதால், ப்ரபத்தி உபாயமாகும் பக்ஷத்தில் அந்த உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கிறவனிடத்தில் அந்த ப்ரபத்திரூப கர்மானுகுணமாக பலப்ரதானம் ஈசுவரன்

பண்ணுகிறவன் என்றேற்படுவதால் ஈசுவரன் உபேசுகன் என்கிற புத்தியானது அவசியம் உண்டாகக் கூடுமாகையால் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாயுள்ள விசுவாஸம் ஏற்படமாட்டாதென்று ஆசேஷித்து ப்ரபந்ந விஷயத்தில் மோக்ஷபலம் தாயத்வ ஸம்பந்த ப்ரயுக்தம் 'ப்ரபத்தி ப்ரயுக்தம்' என்று 'நிசேஷ சிந்தாமணி'யில் நிரூபித் திருப்பதையும் கண்டுகொள்க.

மேலும் நம: சப்தார்த்த விசாரத்தில், நம: சப்தார்த்தம் அந்நய சரணத்வமானால் ப்ரபத்தியை உபாயமாக அநுஷ்டிக்கும் பக்ஷத்தில் அந்நய சரணத்வம் ஏற்படாதாகையால் ப்ரபத்தி உபாயமன்று: வ்யாஜம் என்று 'ஸாராஸ்வாதிரி'யிலும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வ்யாஜத்வம் பலகரணத்வரூப உபாயத்வத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. அப்படியன்றிக்கே வ்யாஜத்வம் பலகரணத்வ ரூபமாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளும் ஸ்வர்க்கத் துக்கு வ்யாஜங்களாகவே ஏற்படும். அது பூர்வதந்தர விருத்தம்.

அது நிற்க. "பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:" என்கிற பூர்வாசார்யர்களுடைய வாக்யத்தால் ஈசுவரன் உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிக்கிறவன் விஷயத்தில் தான் நிரூபாதிக ரக்ஷசனாகிறதில்லை என்றறியலாம். ஆகையால் உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தியானது ஈசுவரனுடைய ரக்ஷணப்ரவ்ருத்திக்குத் தடையாகையால் அந்த உபாயாந்தரங்களைவிட்டு ஈசுவரனை உபாயமாகப் பற்றுகையாகிற ப்ரபத்தி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி விசிஷ்டையாகையாலே அந்த ப்ரபத்தி ஈசுவரனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியோடு கூடினதாகையால் ப்ரதிபந்தகாபாவ ரூபையாக ஏற்படுகிறது. நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரதிபந்தகாபாவத்துக்குக் காரணத்வமில்லை: அத்தாலும் ப்ரபத்தி உபாயமாக மாட்டாது.

ஆனால் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஸ்வாபகாலத்தில் உண்டாயிருப்பதால் அப்பொழுதும் இவன் ப்ரபந்நனாகக்கூடும் என்கிற ஒரு சங்கை வரக்கூடாதோவென்னில் ஜ்ஞான கார்யமான நிவ்ருத்த்யாக்ய யத்நமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமாகையால் அது வரமாட்டாது.

ஆனால் ஸர்வசக்தனான ஸர்வேசுவரன் ரக்ஷணத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கு அந்த ப்ரவ்ருத்திக்கு இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தி ப்ரதிபந்தக

மாகும் பக்ஷத்தில் அவனுடைய ஸர்வசக்தத்வத்திற்குக் குறைவுண்டாகாதோ வென்னில், ஈசுவரன் உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தன் விஷயத்தில் தான் நிரூபாதிகமாக ரக்ஷிக்கிறதில்லை என்று ஸங்கல்பித்திருப்பதால் அந்த ஸங்கல்பத்தை அநுஸரித்து அவன் விஷயத்தில் ரக்ஷண ப்ரவ்ருத்தியில்லாமை ஸர்வசக்தத்வத்துக்குக் குறைவாக மாட்டாது. இப்படியே இது பூர்வாசார்யர்களுடைய வாக்யமென்று ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் தேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

ஆனால் ப்ரபத்தியை உபாயமாக அநுஷ்டித்தபின்பு உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி கூடாதென்பது அந்த வாக்யத்தின் அர்த்தமாகச் சொல்லுமது வாக்ய ஸ்வாரஸ்ய விருத்தமாம்.

இப்படியிருப்பதாலே பிராட்டி 'சீதோபவ ஹநாமத:' என்று தன்னுடைய வாக்யத்தாலே திருவடி விஷயத்தில் அக்நியைச் சுடாமலிருக்கும்படி பண்ணினதுபோலே ராவணனையும் தன்னுடைய வாக்யத்தாலே 'நத்வா குர்மி' என்கிற சுலோகத்தின்படி பஸ்மமாக்கவல்ல சக்தி யிருக்கச்செய்தேயும், அந்த ப்ரவ்ருத்தி பெருமானுடைய ரக்ஷணத்துக்குத் தடையென் றேற்படுகிறபடியா லொழிக்கப்பட்டது.

ஆனால் இது ப்ரபத்தியநுஷ்டாநாந்தரம் ஏற்படுகிற ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியென்று சொல்லவொண்ணாதோ வென்னில், ராவணனாலே ஏற்பட்ட ஆபத்தைப் போக்குகைக்காக, பெருமாள் விஷயத்தில் தன்னுடைய உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தியை விட்டே சரணம் புகுந்தவ ளாகையால் அது அநுபபந்நமாம். மேலும், "ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:" என்கிற வாக்யத்தில், "பாவாந்தரம் அபாவ:" என்கிற ந்யாயத்தால் அந்த ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியே ப்ரபத்திக்கு விசேஷணமாக ஏற்படுவதாலும் அப்படிச் சொல்வது அநுபபந்நம்.

அஹிர்யுத்நய ஸம்ஹிதையிலும் நம: சப்தார்த்த நிரூபணாவஸரத்தில், நம: சப்தத்துக்கு ஸ்தூலயோஜனை ஸுக்ஷ்மயோஜனை, பரயோஜனை என்று மூன்று யோஜனைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த மூன்று யோஜனைகளிலும் ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வமில்லை என்று ஏற்படுகிறது.

அவைகளில் முதல் யோஜனையில், நம: சப்தம் ணமு-ப்ருஹ்வி பாவே' என்கிற தாதுவால் நிஷ்பந்நமானதால், அது ஸ்வரூபாந்தர்கத

மாய் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான சேஷவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது: அதாவது:—ஜ்ஞானவான் தன்னைக்காட்டிலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உத்திருஷ்டனைக் குறித்து ஸ்வபாவஸித்தமாய் வணங்குகை நம: சப்தார்த்த மென்பதாம்.

லோகத்தில் சேதனர்கள் உத்திருஷ்டர்களென்றும், அபகிருஷ்டர்களென்றும் இரண்டு வகையாயிருப்பார்கள். ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உத்திருஷ்டம் எவனிடத்திலிருக்கிறதோ அவன் உத்திருஷ்ட சப்தத்துக்கு முக்யார்த்தம்: அவனைக் காட்டிலும் வேறாயிருக்கிறவர்கள் அபகிருஷ்டர்கள்: சேஷபூதர்கள். இவர்களில் சேஷிகளாயுள்ளவர்களை சேஷபூதர்கள் ப்ரயோஜனத்தை அபேக்ஷியாமல் வணங்குகை ஸ்வபாவிகம். ஆதலால் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உத்திருஷ்டமுள்ளவன் ஸர்வேசுவரனாகையாலும், அவனைக் காட்டிலும் மற்றவர்கள் அபகிருஷ்டர்களாகையாலும் ஸர்வேசுவர விஷயத்தில் மற்ற சேதனர்கள் வணங்குகை ஸ்வயம் ப்ரயோஜன சேஷவ்ருத்திருபம். இது மாநஸமாயும், வாசிகமாயும் காயிகமாயுமிருக்கும்.

அவைகளில் மானஸமாவது:—ஸர்வேசுவரன் உத்திருஷ்டன்: நான் அவனிற்காட்டில் அபகிருஷ்டன் என்கிற எண்ண முடைமை வாசிகமாவது:—இந்த எண்ண முடைமையே காரணமாக 'நம:' என்று உச்சரிக்கை. காயிகமாவது:—அவ்வெண்ணத்தோடு கூடியே உத்திருஷ்டனை வணங்குகையாம். 'நமதி அநே' என்ற கரண வ்யுத்தத்தியில் காயிகமான நமஸ்காரத்துக்குக் காரணம் கீழ் நிருபிக்கப்பட்ட எண்ணமேயாகையால் அந்த தன்தாழ்வை நினைமெண்ணமும் நம: சப்தார்த்தமாகிறது. இப்படியாக இவன் தன்னுடைய நைசயத்தைத் தெரிவிப்பதான நமஸ்காரத்தைப் பார்த்து ஸர்வேசுவரன் "ஸுக்ரீவம் சரணங்கத:" என்கிறபடியே இவனை வணங்குகிறபடியால் 'பரம் நாமயதி' என்கிற வ்யுத்தத்தியைக் கொண்டும் 'நம:' சப்தம் நிஷ்பந்தமாகிறது. இப்படி உத்திருஷ்டனைக் குறித்து அபகிருஷ்டன் த்ரிவிதகரணங்களாலும் செய்யும் நமஸ்காரமானது தன்னுடைய அபகர்ஷஸூசகமாயும் ஸ்வபாவிகமாயுமுள்ள வ்யாபார விசேஷமாகையால் இந்த நமஸ்காரம் உபாயமாக மாட்டாது.

இப்படி மூன்று கரணங்களாலும் செய்யப்படும் நமஸ்காரம் பூர்ணசேஷவ்ருத்திருபமாம். இவைகளில் ஒன்று குறைந்தாலும் பூர்ணமாகமாட்டாது. எப்படியென்றால் ஸர்வேசுவரன் தன் விஷயத்தில் கைங்கர்யத்தைச் செய்யும்படியாகவே கரணங்களைக் கொடுத்திருக்கிறபடியால் அவைகளில் ஒரு கரணங் குறைந்தாலும் அவன் திருவுள்ளத்துக்குக் குறைவுண்டாவதால் கைங்கர்ய பூர்த்தியில்லை. ஆதலால் மூன்று கரணங்களாலும் செய்யப்படும் நமஸ்காரமே பூர்ணசேஷவ்ருத்திருபமாகக் கொள்ளத்தக்கது. இப்படியிருந்துள்ள 'நம:' சப்தார்த்தமான நமஸ்காரத்தினுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களே தன்னடையே வரக்கூடிய ஸ்வபாவங்களாயுள்ள அங்கங்களாகையால் அவை இனி நிருபிக்கப்படும்.

யத்தில் கைங்கர்யத்தைச் செய்யும்படியாகவே கரணங்களைக் கொடுத்திருக்கிறபடியால் அவைகளில் ஒரு கரணங் குறைந்தாலும் அவன் திருவுள்ளத்துக்குக் குறைவுண்டாவதால் கைங்கர்ய பூர்த்தியில்லை. ஆதலால் மூன்று கரணங்களாலும் செய்யப்படும் நமஸ்காரமே பூர்ணசேஷவ்ருத்திருபமாகக் கொள்ளத்தக்கது. இப்படியிருந்துள்ள 'நம:' சப்தார்த்தமான நமஸ்காரத்தினுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களே தன்னடையே வரக்கூடிய ஸ்வபாவங்களாயுள்ள அங்கங்களாகையால் அவை இனி நிருபிக்கப்படும்.

அவற்றுள் முதலாவது அங்கம்:—நான் பரனான புருஷனை உத்தேசித்து வணங்குகை எனக்கு சாசுவதமான ப்ரயோஜனம்: இதைத்தவிர வேறு ப்ரயோஜனமில்லை: என்கிற புத்தி விசேஷம். இந்த புத்தி விசேஷத்துக்கு விரோதி பலத்தை அபேக்ஷிக்கை. என்றிப்படிச் சொல்லியிருப்பதால் இது உபாயமன்று என்று ஸித்திக்கிறது.

மேல் கார்ப்பண்யருபமான இரண்டாவது அங்கம் நிருபிக்கப்படும். அதாவது:—இப்படி ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாயிருந்துள்ள நம: சப்தார்த்தத்தை யுடையவர்களுக்கு 'பொய்நின்ற ஞானமும்' இத்தியாதிப்படியே அநாதியான விரீத வாஸனா விசேஷத்தாலும் 'மாயும் வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண்பிறந்தே' என்கிறபடியே ஸ்வபாவிகமான பாரதந்த்ரியத்தாலும், ஹேயமான சரீரத்தினுடைய ஸம்பந்தத்தாலும் 'என்னான் செய்கேன்' என்கிறபடி ஜ்ஞானகர்மாக்களுடைய ஹாநியாலே 'நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்' என்கிறபடியே அநுஸந்திக்கை:—இந்த அநுஸந்தானம் ஸ்வபாவிக பாரதந்த்ரியாநுஸந்தான கெர்ப்பமாகையாலே 'அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய' 'மமைவம்ய துஷ்கிருதம் கிஞ்சித்' 'ஏஷா விபத்யா ஹமல்ப பாக்யா' என்கிறபடியே தான் சக்தையாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ரவ்ருத்தியில்லாத பிராட்டியினுடைய ஆசாரத்தாலே சிஷிக்கப்பட்ட அத்யந்த பாரதந்த்ரிய நிஷ்டையாகையால் இதற்கு விரோதி ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ரவர்த்திக்கைக் குறுப்பான ஸ்வஸ்வாதந்த்ரிய ப்ரமமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஸ்வரக்ஷண ப்ரவ்ருத்தி ருபமான உபாயாநுஷ்டானம் தென்று ஸித்திக்கிறது.

இனி விசுவாஸரூபமான மூன்றாவது அங்கம் நிரூபிக்கப்படும். அதாவது:—ஸர்வேசுவரன் பரனாயிருக்கச்செய்தேயும், ஸர்வ பூதங்களிடத்திலும் கிருபையுள்ளவனாகையால் அநுக்கிரஹத்தி லொன்றிலுமே புத்தியுள்ளவனென்கிற த்ருடாத்தியவஸாயம்; முந்தி நிரூபிக்கப்பட்ட கார்ப்பண்யாநுஸந்தானத்தா லுண்டான பயத்தைப் போக்குமதான பகவத் குணநுஸந்தான ரூபமான விசுவாஸம், இதற்கு விரோதி அவரவர்களா லநுஷ்டிக்கப்படுகிற உபாயங்களுக்கநுகுணமான பலத்தைக் கொடுக்கிறவனாய்க்கொண்டு உபேக்ஷகனாயிருப்பன் என்கிற ஞானவிசேஷம். இந்த ஜ்ஞானம் ப்ரபத்தி உபாயமாகும் பக்ஷத்தில் அந்த உபாயத்துக் கநுகுணமான பலத்தைக் கொடுக்கிறவனாய்க்கொண்டு உபேக்ஷகனாயிருப்பன் என்பதை விஷயீகரிப்பதால் ப்ரபத்திக்கு முக்யாங்கமான விசுவாஸம் தடைபடுவதால் ப்ரபத்தி உபாயமாக மாட்டாது.

இனி, நாலாவது அங்கம் நிரூபிக்கப்படுகிறது:— அதாவது ஸர்வேசுவரன் நம்முடைய கார்யத்தை நிர்வஹிக்க சக்தியுடையவன் என்கிற பகவத் சக்த்யநுஸந்தான ரூபமான கோப்த்ரு சக்தி நிரூபணம். இது 'சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா' இத்த்யாதிப்படியே 'கனைவாய் துன்பங்களை யாதொழிவாய் கனைகண்மற்றிலேன்' என்று தன்னுடைய அபிப்ராயத்தைத் தெரிவிக்கையாகிய கோப்த்ருத்வ வரணத்துக்குக் காரணமாயிருக்கும். இதற்கு விரோதி 'சங்கே மத் பாக்ய ஸம்க்ஷயாத்' என்கிறபடியே தன்னுன்டய பர்க்கிய ஹானியாலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போல வேறு ஸஹாயத்தை அபேக்ஷியாமல் கார்யத்தைச்செய்ய சக்தனுன ஸர்வேசுவரனிடத்தில் குணபாவத்தை சங்கிக்கை.

இனி, ஐந்தாவது அங்கம் நிரூபிக்கப்படும்:— அதாவது கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அங்கங்களோடே கூடின நம: சப்தார்த்தத்தை அநுஷ்டிக்கு மவர்களுக்குத் தன்னடையே வரக்கடவதான கிற்பன் கில்லெனென்றிலன்' என்றும், 'யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதம்' என்றும் சொல்லப்படுகிற ப்ராதிசூல்யவர்ஜநம். இதற்கு விரோதி ப்ரயோஜனந்தர ப்ரவ்ருத்தி, ஸாதநாந்தர ப்ரவ்ருத்தி: இவைகள்.

இனி, ஆறாவது அங்கம் நிரூபிக்கப்படும்:— அதாவது ஸாதமான ஸ்தாவர ஜங்கமங்களும் ஸர்வேசுவரனுக்கு சரீரங்கள்துலை

களுக்கு அநுகூலனாயிருக்கக்கடவேன் என்கிற அத்யவஸாய விசேஷ ரூபமான ஆந்ருசம்ஸ்யம். இதுக்கு விரோதி லௌகிக மர்யாதா நிராகரணம். இப்படி ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாயுள்ள நம: சப்தார்த்தமும் இத்தை அநுஷ்டிக்குமவனுக்கு ஸம்பாவித ஸ்வபாவ விசேஷங்களான அங்கங்கள் ஆறும், அவைகளுக்கு விரோதிகளாயுள்ளவைகளுடைய நிவ்ருத்தி ரூபங்களான உபாயங்களும் நிரூபிக்கப்பட்டன. கீழ் நிரூபித்தபடி ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் ஏற்படவில்லை. இந்த அர்த்தங்களை யெல்லாம் பிரதிபாதிக்கிற அஹிர்ப்புத்ந்ய ஸம்ஹிதா சுலோகங்கள் இங்கே காட்டப்படுகின்றன.

அவை:—

“ப்ரேக்ஷாவத: ப்ரவ்ருத்திர்யா ப்ரஹ்மீபாவாத்மிகா ஸ்வத: உத்க்ருஷ்டம் பரமுத்திச்ய தந்நம: பரிகீயதே லோகே சேதந வர்க்கஸ்து த்விதைவ பரிகீர்த்தித: ஜ்யாயாந் சததைவாஜ்யாயாந் நைவாப்யாம் வித்யதே பர: காலதோ குணத:சைவ ப்ரகர்ஷோ யத்ர திஷ்டதி சப்தஸ்தம் முக்யயா வ்ருத்த்யா ஜ்யாயாநித்ய வலம்பதே அத:சேதந வர்க்கோந்ய: ஸம்ருத: ப்ரத்யவரோ புதை: அஜ்யாயாந: சாநயோர்யோக: சேஷசேஷி தயேஷ்யதே அஜ்யாயாம் ஸோ(அ)பரே ஸர்வே ஜ்யானேகோமத: பர: நந்த்ரு நந்தவ்ய பாவோந தேஷாம் தேந ஸமந்வய: நந்தவ்ய: பரமச்சேஷீ சேஷாநந்தார: ஈரிதா: நந்த்ரு நந்தவ்ய பாவோயம் ந ப்ரயோஜந பூர்வக: நீசோச்சயோஸ் ஸ்வபாவோயம் நந்த்ரு நந்தவ்ய தாத்மக: உபாதிரஹிதே நாயம் யேந பாவோந சேதந: நமதிஜ்யாயஸே தஸ்மை தத்வா நமநமுச்யதே பகவாந் மேபரோ நித்யம் அஹம் ப்ரத்யவா: ஸதா இதி பாவோ நம: ப்ரோக்த: நமஸ: கரணம் ஹி ஸ: நாம யத்யபிவா தேவம் ப்ரஹ்மீ பாவயதி த்ருவம் ப்ரஹ்மீ பவதி நீசோஹி பரோநைச்யம் விலோகயாந் அதோவா நமஉத்திஷ்டம் யத்தந்நாமயதி ஸ்வயம் வாசா நமஇதி ப்ரோச்ய மநஸா வபுஷாசயத் தந்நம: பூர்ணமுத்திஷ்டம் அதோந்யத் ந்யூந முச்யதே இயம் கரண பூர்த்திஸ்ஸ்யாத் அங்கபூர்த்தி மிமாம்சருணு

சாச்வதி மம ஸம்ஸித்தி: இயம் ப்ரஹ்மீ பவாமியத்
 புருஷம் பரமுத்திச்ய நமேஸித்தி ரதோந்யதா
 இத்யங்க முதிதம் ச்ரேஷ்டம் பஸேப்ஸா தத்விரோதிநீ
 அநாதி வாஸநா யோகாத் அநைச்வர்யாத் ஸ்வபாவஜாத்
 மலாவகுண்டி தத்வாச்ச த்ரிக்ரியா விஹதிர்த்தியா
 தத் கார்ப்பண்யம் ததுத்போதம் த்விதீயம் ஹ்யங்க மீத்ருசம்
 ஸ்வஸ்வாதந்தர்யா வபோதஸ்து தத்வ்யாகாத: உதீர்யதே
 பரத்வே ஸதிதேவோயம் ஸர்வபூதாநு கம்பந:
 அநுக்ரஹைகதீர் நித்யம் இத்யே தத்துத்ருதீயகம்
 உபேக்ஷகோ யதாகர்ம பலதாயீதியாமதி:
 விச்வாஸாத்மக மேதத்துத்ருதீயம் ஹந்திவை ஸதா
 ஏவம்பூதோப்யசக்தஸ்ஸந் மத்ராணம் பவிதும் சுகம:
 இதி புத்யாஸ்ய தேவஸ்ய கோப்த்ரு சக்தி நிருபணம்
 சதுர்த்த மங்கமுத்திஷ்டம் அமுஷ்ய வ்யாஹதி: புந:
 உதாஸீநோ குணபாவா தித்யுத்ப்ரேக்ஷா நிமித்தஜா
 ஸ்வஸ்ய ஸ்வாமி நிவ்ருத்திர்யா ப்ராதிசூல்யஸ்ய வர்ஜநம்
 ததங்கம் பஞ்சமம் ப்ரோக்தம் ஆஜ்ஞா வ்யாகாத வர்ஜநம்
 அசாஸ்த்ரீயோவ ஸேவாது தத்வ்யாகாத உதீரித:
 சராசராணி பூதாநி தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:
 அதஸ்ததாநுகூல்யம் மேகார்ய மித்யேவ நிச்சயம்
 ஷஷ்டமங்கம் ஸமுத்திஷ்டம் தத்வ்யாகாதோ நிராக்ருதி:
 பூர்ணமங்கை ரூபாங்கை:ச நமநம்தே ப்ரகீர்த்திதம்
 ஸ்துலோயம் நபஸ:சார்த்த: ஸுக்ஷ்மமந்யந்நிசாமய"

என்பனவாம். இப்படியாக ஸ்துல யோஜனை நிரூபிக்கப்பட்டது.
 இதில் உபாயாந்தர ப்ரஸங்காஸஹமாய்க் கீழ் நிரூபிக்கப்பட்ட
 அங்கோபாங்கங்களோடே கூடினதாயும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாயு
 முள்ள ப்ரஹ்மீபாவரூபமான, ஸித்தோபாயபூதான ஸர்வேசுவர
 னுடைய ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி ரூபானேகக்ருஷி பரம்பரையாற் பவித்
 திருக்கிற சேஷத்வ ஜ்ஞாநமே நம: சப்தார்த்தமென்று நிர்ணயிக்கப்
 பட்டது.

இனி ஸுக்ஷ்மயோஜனை நிர்ணயிக்கப்படும்.